

บทที่ 4

ชุดข้อมูลตัวชี้วัดและข้อมูลสถานภาพสตรีไทย

ชุดข้อมูลตัวชี้วัดและข้อมูลสถานภาพสตรีไทย ได้แบ่งตัวชี้วัดตามประเด็นที่น่าห่วงใย 12 ประเด็น โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 ผู้หญิงกับความยากจน

- 1.1 สัดส่วนประชากรที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจนของประเทศ
- 1.2 สัดส่วนหัวหน้าครัวเรือนหญิง ที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน
- 1.3 อัตราส่วนรายได้เฉลี่ยของหัวหน้าครัวเรือนหญิงต่อหัวหน้าครัวเรือนชาย
- 1.4 นโยบายโครงการ ที่สนับสนุนหัวหน้าครัวเรือนหญิงที่มีรายได้ต่ำ
- 1.5 โครงการเงินกู้แก่ผู้หญิงที่ยากจน
- 1.6 กฎหมายข้อบังคับรับรองสิทธิการรับมรดกที่เท่าเทียมแก่สตรี
- 1.7 กฎหมายข้อบังคับรับรองสิทธิการถือครองทรัพย์สินที่เท่าเทียมของสตรี
- 1.8 นโยบายและโครงการเกี่ยวกับการวิจัยที่มีการวิเคราะห์มิติหญิงชาย ในเรื่องเกี่ยวกับความยากจน รวมถึงระบบสวัสดิการสังคม

ประเด็นที่ 2 การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

- 2.1 การให้สัตยาบันตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (The International Covenant an Economic Social and Culture Rights)
- 2.2 จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรกลุ่มอายุ 15 ปีขึ้นไป
- 2.3 อัตราการเข้าเรียนโดยรวมทั้งหมด
- 2.4 อัตราส่วนนักเรียนหญิงต่อนักเรียนชาย
- 2.5 อัตราการคงอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย
- 2.6 อัตราส่วนนักศึกษาหญิงต่อนักศึกษาชายในระดับอุดมศึกษาบางสาขาวิชา
- 2.7 โครงการระดับชาติที่จะลดการเหลื่อมล้ำทางเพศในหลักสูตรการเรียนและในบทเรียน
- 2.8 นโยบายและโครงการเพื่อผู้หญิงด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 2.9 นโยบายระดับชาติและระดับจังหวัดที่จะลดช่องว่างระหว่างเพศใน ICT
- 2.10 ผู้ทำงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT)
- 2.11 การเข้าถึงคอมพิวเตอร์
- 2.12 การใช้อินเทอร์เน็ต
- 2.13 อัตราส่วนการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต

- 2.14 อัตราการมีทักษะเทคโนโลยีสารสนเทศของประชากรอายุ 15 - 24 ปี
- 2.15 อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากรอายุ 15-24 ปี
- 2.16 อัตราการอ่านออกเขียนได้หญิงต่อชายอายุ 40 ปีขึ้นไป
- 2.17 อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่
- 2.18 อัตราการเข้าฝึกอบรมอาชีพ

ประเด็นที่ 3 ผู้หญิงกับสุขภาพ

- 3.1 อายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด
- 3.2 หญิงตั้งครรภ์ที่ได้รับการดูแลก่อนคลอด 4 ครั้งตามเกณฑ์
- 3.3 สัดส่วนการคลอดบุตรที่ได้รับการดูแลจากบุคลากรสาธารณสุข
- 3.4 อัตราการตายมารดา
- 3.5 อัตราการทำแท้ง
- 3.6 อัตราการใช้การคุมกำเนิด
- 3.7 การสูบบุหรี่ในกลุ่มผู้หญิง
- 3.8 การดื่มสุราในกลุ่มผู้หญิง
- 3.9 อัตราการติดเชื้อ เอช ไอ วี ในสตรีมีครรภ์
- 3.10 อัตราการติดเชื้อ เอช ไอ วี ในหญิงวัยเจริญพันธุ์

ประเด็นที่ 4 ความรุนแรงต่อสตรี

- 4.1 การให้สัตยาบันอนุสัญญาเรื่องการค้ามนุษย์และการขายมนุษย์ให้เป็นทาส
- 4.2 กฎหมายที่ต่อต้านความรุนแรงทางเพศ
- 4.3 กฎหมายที่ต่อต้านการท่องเที่ยวเพื่อจุดประสงค์ทางเพศและการค้าหญิง
- 4.4 ระบบให้ความช่วยเหลือสตรีที่ถูกกระทำรุนแรง
 - 4.4.1 ศูนย์บริการช่วยเหลือเด็กและสตรีในภาวะวิกฤตจากความรุนแรง
 - 4.4.2 การดำเนินการในภาคเอกชน
 - บ้านพักฉุกเฉิน ของสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ
- 4.5 การจัดทำข้อมูลสถิติเรื่องความรุนแรงทางเพศ
- 4.6 ทุนเพื่อการวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อสตรี
- 4.7 เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว (รายงานการบาดเจ็บรุนแรงจากการถูกทำร้ายในสตรี)
 - 4.7.1 ผู้เข้ารับบริการศูนย์พึ่งได้ ซึ่งเป็นศูนย์ที่ให้บริการช่วยเหลือผู้ถูกกระทำรุนแรง
 - 4.7.2 ผู้เข้ารับบริการปัญหาเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว
 - 4.7.3 ผู้มาขอคำปรึกษากรณีความรุนแรงในครอบครัวและกรณีที่รวบรวมจากหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับ

4.7.4 ผู้ใช้บริการเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว

- 4.8 เหตุการณ์เรื่องความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิง (รายงานการบาดเจ็บรุนแรงจากการถูกทำร้ายในสตรี)
- 4.9 การดำเนินคดีเกี่ยวกับเรื่องความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิง
คดีความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา ม. 276 ที่พิจารณาเสร็จไปของศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร
- 4.10 การดำเนินคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณี
ความผิดตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีที่พิจารณาเสร็จไปในคดีอาญาของศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร
- 4.11 การดำเนินคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์
- 4.12 การให้บริการแก่สตรีที่ถูกแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีและการค้ามนุษย์
การจัดบริการสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แก่สตรี โดยการสงเคราะห์ พื้นฟูและคุ้มครองสวัสดิภาพแก่สตรีในสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

ประเด็นที่ 5 ผู้หญิงกับความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ

- 5.1 นโยบายและแผนงานที่ป้องกันการละเมิดสิทธิของผู้หญิงในสถานการณ์ความขัดแย้ง
- 5.2 การให้ความรู้ในการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธีอย่างมีมุมมองมิติหญิงชาย
- 5.3 สัดส่วนผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธี
- 5.4 นโยบายและโครงการที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสตรีในการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธี

ประเด็นที่ 6 สตรีกับเศรษฐกิจ

- 6.1 การอนุวัติตามอนุสัญญา ILO
- 6.2 กฎหมายเรื่องโอกาสการจ้างงานที่เท่าเทียมกัน
- 6.3 กฎหมายที่รับประกันการจ่ายค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกันในงานที่มีคุณค่าเท่ากัน
- 6.4 กฎหมายที่ป้องกันการล่วงเกินทางเพศในที่ทำงาน
- 6.5 กฎหมายที่ปกป้องคุ้มครองผู้หญิงในภาคนอกระบบ
- 6.6 โครงการเสริมสร้างศักยภาพการหารายได้ของผู้หญิง
- 6.7 การให้คำปรึกษาและการให้บริการจัดหางานสำหรับผู้หญิง
- 6.8 การฝึกอบรมอาชีพเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับผู้หญิงที่ครอบครัวมีรายได้น้อย
- 6.9 นโยบาย/โครงการส่งเสริมผู้ประกอบการหญิง
- 6.10 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน

- 6.11 อัตราการว่างงาน
- 6.12 ผู้ทำงานบางเวลา
- 6.13 สัดส่วนรายได้หญิงต่อชายในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร
- 6.14 สัดส่วนผู้หญิงในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร
- 6.15 การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในสหภาพแรงงาน
- 6.16 ผู้หญิงในตำแหน่งการบริหารภาครัฐกิจ
- 6.17 ระยะเวลาของการลาคลอดที่ได้รับค่าจ้าง
- 6.18 สัดส่วนบุตรอายุต่ำกว่า 5 ปี ของผู้หญิงทำงานที่ได้รับการดูแลในสถานเลี้ยงเด็ก
- 6.19 ชั่วโมงของการทำงานบ้าน
- 6.20 ร้อยละของผู้หญิงทำงานที่ถูกล่วงเกินทางเพศในที่ทำงาน

ประเด็นที่ 7 ผู้หญิงในการตัดสินใจ

- 7.1 สัดส่วนของผู้หญิงในรัฐสภา
- 7.2 ผู้หญิงในตำแหน่งรัฐมนตรี และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
- 7.3 สัดส่วนผู้หญิงในพรรคการเมือง
- 7.4 สัดส่วนผู้หญิงในคณะกรรมการระดับชาติ
- 7.5 สัดส่วนข้าราชการหญิงระดับผู้บริหาร
- 7.6 สัดส่วนผู้หญิงในการปกครองส่วนท้องถิ่น
- 7.7 ผู้หญิงที่ออกเสียงเลือกตั้ง
- 7.8 โครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสตรีในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองท้องถิ่น
- 7.9 การอบรมภาวะการเป็นผู้นำสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐผู้หญิง

ประเด็นที่ 8 กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

- 8.1 กลไกระดับชาติเพื่อความก้าวหน้าของสตรีและส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย
- 8.2 กลไกระดับชาติเพื่อการประสานนโยบายด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย
- 8.3 คณะกรรมาธิการด้านสตรีของรัฐสภา
- 8.4 ศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคหญิงชายในหน่วยงาน (Gender Focal Point)
- 8.5 แผนปฏิบัติการระดับชาติเพื่อการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการปักกิ่ง
- 8.6 การฝึกอบรมด้านมิติหญิงชายสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- 8.7 การวิเคราะห์มิติหญิงชายในการดำเนินนโยบายภาครัฐ
- 8.8 ข้อมูลสถิติหญิงชาย
- 8.9 การสำรวจการใช้เวลาของประชากร

ประเด็นที่ 9 สิทธิมนุษยชนของสตรี

- 9.1 การเข้าเป็นภาคี CEDAW และพิธีสารเลือกรับ
- 9.2 จำนวนข้อสงวนของ CEDAW
- 9.3 ทบทวนกฎหมายที่เลือกปฏิบัติเนื่องมาจากเพศตามบัญญัติใน CEDAW
- 9.4 กฎหมายที่ปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้หญิง
- 9.5 คณะกรรมการระดับชาติเรื่องสิทธิมนุษยชน
- 9.6 แผนปฏิบัติการแม่บทว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสตรี (นโยบายและแผนปฏิบัติการแม่บทด้านสิทธิมนุษยชน ภายใต้แผนแม่บทสิทธิมนุษยชน)
- 9.7 การให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่สตรี
 - 9.7.1 โครงการช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย
 - 9.7.2 โครงการฝึกอบรมความรู้ด้านกฎหมายสำหรับผู้นำสตรีในชนบทภาคเหนือของประเทศไทย
- 9.8 การให้ความรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนของสตรี

ประเด็นที่ 10 ผู้หญิงกับสื่อ

- 10.1 กฎหมายต่อต้านสื่อลามก ความรุนแรง การแสดงให้ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และการทำประชานิยมในธุรกิจสื่อ
- 10.2 สัดส่วนผู้หญิงในงานสื่อสารมวลชน
- 10.3 การอบรมความตระหนักเรื่องมิติหญิงชายสำหรับผู้ทำงานเกี่ยวกับสื่อ
- 10.4 การส่งเสริมกิจกรรมการติดตามสื่อสตรี

ประเด็นที่ 11 ผู้หญิงกับสิ่งแวดล้อม

- 11.1 สัดส่วนผู้หญิงในคณะกรรมการ/หน่วยงานระดับการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม
- 11.2 การฝึกอบรมด้านสิ่งแวดล้อมและการจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติ
- 11.3 การวิเคราะห์มิติหญิงชายเกี่ยวกับนโยบายและโครงการด้านสิ่งแวดล้อม
- 11.4 สัดส่วนผู้หญิงในฐานะผู้นำการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
- 11.5 ฐานข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้หญิงเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและการรักษาสิ่งแวดล้อม

ประเด็นที่ 12 เด็กผู้หญิง

- 12.1 การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก
- 12.2 กฎหมายและนโยบายเพื่อป้องกันการมีทารกเพศหญิงและการคลอดก่อนกำหนดเนื่องจากการเลือกเพศ

- 12.3 กฎหมายรับรองสิทธิการสืบทอดมรดกที่เท่าเทียมของเด็กผู้หญิง
- 12.4 กฎหมายรับรองอายุขั้นต่ำที่แต่งงานได้
- 12.5 กฎหมายกำหนดอายุขั้นต่ำสำหรับการจ้างงาน
- 12.6 กฎหมายที่ปกป้องเด็กจากการถูกรับใช้ ทารุณกรรม และแสวงหาประโยชน์
- 12.7 นโยบายและโครงการที่ส่งเสริมการสอนแบบมีมิติหญิงชาย
- 12.8 นโยบายที่ส่งเสริมการเข้าถึงการศึกษาของเด็กผู้หญิง
- 12.9 การศึกษาและการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเรื่องการเป็นผู้ปกครองที่มีความตระหนักเรื่องความเสมอภาคหญิงชาย
- 12.10 การให้ความรู้แก่เด็กเรื่องพฤติกรรมทางเพศและสุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์
- 12.11 บริการสำหรับเด็กที่ด้อยโอกาสและเด็กกลุ่มเสี่ยง
- 12.12 อัตราส่วนเพศแรกเกิด (Sex ratio)
- 12.13 อัตราการตายของทารก (Infant Mortality Rate)
- 12.14 อัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี (Mortality Rate of Children under 5 Years)
- 12.15 อัตราทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม
- 12.16 ร้อยละเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่มีภาวะทุพโภชนาการ
- 12.17 อัตราการตั้งครรภ์ของมารดาอายุน้อย
- 12.18 จำนวนคดีกระทำทารุณเด็ก
- 12.19 เหตุการณ์กระทำทารุณเด็ก
 - 12.19.1 เหตุการณ์กระทำทารุณเด็ก (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก)
 - 12.19.2 เหตุการณ์กระทำทารุณเด็ก (สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก)
 - 12.19.3 เหตุการณ์กระทำทารุณเด็ก (มูลนิธิผู้หญิง)

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 1 : ผู้หญิงกับความยากจน

ชื่อตัวชี้วัด	1.1 สัดส่วนประชากรที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจนของประเทศ
ขอบเขตความหมาย	การวัดความยากจนโดยคำนวณความต้องการขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิตของครัวเรือนออกมาเป็นตัวเงิน ทั้งด้านอาหารและสินค้าอุปโภค เพื่อให้เปรียบเทียบกับรายได้ของครัวเรือน หากครัวเรือนมีรายได้ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายที่คำนวณได้ถือว่าเป็นครัวเรือนยากจน
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	ใช้บ่งชี้การกระจายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศว่ามีการกระจายไปสู่ประชากรทุกภาคส่วนเพียงใด
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	- ลดสัดส่วนคนยากจนให้เหลือไม่เกินร้อยละ 12 ของประชากรในปี พ.ศ. 2549 - กลุ่มคนยากจนสามารถเข้าถึงบริการทางสังคมและบริการพื้นฐานทางเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม - ลดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนจนและกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{ประชาชนที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจน}}{\text{ประชากรทั้งหมดของประเทศ}} \times 100$

ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน

ตาราง : เส้นความยากจน สัดส่วนคนจน จำนวนคนจน จำแนกตามเพศ

รายละเอียด	2543			2545			2547		
	ผู้หญิง	ผู้ชาย	รวม	ผู้หญิง	ผู้ชาย	รวม	ผู้หญิง	ผู้ชาย	รวม
เส้นความยากจน (บาท/คน/เดือน)	1,134	1,136	1,135	1,189	1,191	1,190	1,241	1,244	1,242
สัดส่วนประชากรยากจน (%)	20.8	21.9	21.3	15.1	16.1	15.5	11.1	11.4	11.3
จำนวนประชาชนยากจน (ล้านคน)	6.5	6.3	12.8	4.8	4.7	9.5	3.7	3.4	7.1

ที่มา : ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ

ประมวลผลโดย สำนักพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ (สศช.)

วิธีการจัดทำ	การสำรวจข้อมูล
ความถี่การจัดเก็บ	2 ปี/ครั้ง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ(สศช.)
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร / เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ(สศช.) 962 ถ.กรุงเกษม กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2282-9272 Website : http://www.nesdb.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2545
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.nesdb.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	กรณีของตัวชี้วัดความยากจนนั้น ก็ยังเป็นปัญหาอยู่ว่า จะมองเพียงความยากจนที่เป็นเส้นความยากจนจากระดับรายได้ของชนจนเท่านั้น หรือจะมองความยากจนโดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานชีวิตเฉลี่ยในสังคม ซึ่งจะต้องวัดความไม่เท่าเทียมกันของรายได้ด้วย ด้วยการเปรียบเทียบกับคนอื่นๆ ในประเทศ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ข้อมูลเกี่ยวกับความยากจนที่แยกเพศ จะช่วยให้ผู้วางแผนกำหนดนโยบายมาตรการ และโครงการแก้ไขปัญหความยากจน สามารถประเมินระดับปัญหาความยากจนที่แตกต่างของผู้หญิงและผู้ชาย ศึกษาหาข้อมูลรายละเอียดเพิ่มขึ้น และวางแนวทางแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 1 : ผู้หญิงกับความยากจน

ชื่อตัวชี้วัด	1.2 สัดส่วนหัวหน้าครัวเรือนหญิง ที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน																				
ขอบเขตความหมาย	ผู้ซึ่งเป็นที่ยอมรับนับถือของสมาชิกอื่นในครัวเรือน โดยยกย่องให้เป็นหัวหน้าอาจจะเป็นผู้รับผิดชอบทางการเงินและสวัสดิการของครัวเรือนหรือไม่ก็ตาม																				
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อชี้ให้เห็นถึงจำนวนของผู้หญิงในภาวะยากจน โดยครัวเรือนที่เป็นหญิงครอบครัวยุคใหม่มีผู้ปกครองเพียงคนเดียว และการมีงานทำของหัวหน้าครัวเรือน																				
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ตาราง : สัดส่วนของครัวเรือนที่ยากจน จำแนกตามเพศของหัวหน้าครัวเรือน <table><tr><th rowspan="2">รายละเอียด</th><th colspan="2">2543</th><th colspan="2">2545</th><th colspan="2">2547</th></tr><tr><th>หัวหน้าครัวเรือนหญิง</th><th>หัวหน้าครัวเรือนชาย</th><th>หัวหน้าครัวเรือนหญิง</th><th>หัวหน้าครัวเรือนชาย</th><th>หัวหน้าครัวเรือนหญิง</th><th>หัวหน้าครัวเรือนชาย</th></tr><tr><td>สัดส่วนของครัวเรือนที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน</td><td>17.5</td><td>19.3</td><td>12.3</td><td>14.5</td><td>10.7</td><td>10.2</td></tr></table> ที่มา : ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ประมวลผลโดยสำนักพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ (สศช.)	รายละเอียด	2543		2545		2547		หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย	หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย	หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย	สัดส่วนของครัวเรือนที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน	17.5	19.3	12.3	14.5	10.7	10.2
รายละเอียด	2543		2545		2547																
	หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย	หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย	หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย															
สัดส่วนของครัวเรือนที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน	17.5	19.3	12.3	14.5	10.7	10.2															
วิธีการจัดทำ	นำข้อมูลจากการสำรวจมาประมวลผล																				
ความถี่การจัดเก็บ	2 ปี/ครั้ง																				
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ(สศช.)																				
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) 962 ถนนกรุงเกษม กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2282-9272 Website : http://www.nesdb.go.th																				
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533																				

ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.nesdb.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	จะเห็นได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบระหว่างหัวหน้าครัวเรือนหญิงและหัวหน้าครัวเรือนชายแล้วพบว่า ในปี พ.ศ.2543 และปี พ.ศ. 2545 หัวหน้าครัวเรือนชาย มีสัดส่วนของครัวเรือนที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจนในสัดส่วนที่มากกว่าหัวหน้าครัวเรือนหญิง แต่ในปี พ.ศ. 2547 หัวหน้าครัวเรือนหญิง มีสัดส่วนของครัวเรือนที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจนในสัดส่วนที่มากกว่าหัวหน้าครัวเรือนชาย เป็น 10.7 และ 10.2 คือในครอบครัวที่หัวหน้าครัวเรือนที่เป็นหญิงจะมีความยากจนมากกว่าหัวหน้าครัวเรือนที่เป็นชาย
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ช่วยให้เห็นความเหลื่อมล้ำทางเพศในปัญหาความยากจน โดยเฉพาะในครัวเรือนที่มีสตรีเป็นหัวหน้าครัวเรือน ซึ่งจะได้รับผลกระทบจากความยากจนและแบกรับภาระมากกว่าผู้ชาย ในการกำหนดนโยบายแผนงานต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนคงต้องมีการวิเคราะห์โดยมีมิติหญิงชายในทุกขั้นตอนเพื่อให้ผู้หญิงได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียม เพราะปัจจุบันสตรีมีแนวโน้มที่จะเป็นหัวหน้าครัวเรือนและรับภาระเลี้ยงดูเด็กและผู้สูงอายุเพียงลำพัง การที่ครัวเรือนไทยมีขนาดเล็กลง และมีแนวโน้มที่จะเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น อันเป็นผลมาจากการย้ายถิ่นไปทำงานของสมาชิกในครอบครัว การหย่าร้าง หรือตั้งครุภักและถูกสามีหรือฝ่ายชายทอดทิ้ง รวมถึงการที่สตรีอยู่เป็นโสดเพิ่มขึ้น ส่งผลให้จำนวนสตรีที่ต้องทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนมีมากขึ้น ภาระการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กและผู้สูงอายุจึงตกอยู่กับสตรี ในกรณีที่สตรีต้องทำงานนอกบ้าน จึงทำให้ไม่สามารถดูแลสมาชิกในครอบครัวได้อย่างเต็มที่ การจัดบริการทางสังคมเพื่อช่วยเหลือสตรี ทั้งในรูปของการจัดบริการดูแลผู้สูงอายุและเด็ก จึงเป็นแนวทางหนึ่งในการให้ความช่วยเหลือแก่สตรีในสังคมไทยที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบครัวเรือนและหัวหน้าครัวเรือน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 1 : ผู้หญิงกับความยากจน

ชื่อตัวชี้วัด	1.3 อัตราส่วนรายได้เฉลี่ยของหัวหน้าครัวเรือนหญิงต่อหัวหน้าครัวเรือนชาย
ขอบเขตความหมาย	รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่ผู้หญิงเป็นหัวหน้าครัวเรือน คิดเป็นร้อยละของรายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่ผู้ชายเป็นหัวหน้าครัวเรือน
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อเปรียบเทียบรายได้ของหัวหน้าครัวเรือนหญิงต่อหัวหน้าครัวเรือนชาย
หน่วยวัด	ร้อยละ
วิธีการคำนวณ	$\frac{\text{รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเป็นหญิง}}{\text{รายได้เฉลี่ยของครัวเรือนที่มีหัวหน้าครัวเรือนเป็นชาย}} \times 100$

ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน

ตาราง : รายได้เฉลี่ยของครัวเรือน จำแนกตามเพศของหัวหน้าครัวเรือน

รายได้เฉลี่ย	2543		2545		2547	
	หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย	หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย	หัวหน้าครัวเรือนหญิง	หัวหน้าครัวเรือนชาย
ในเขตเทศบาล	16,312.81	20,381.70	17,693.59	22,250.69	18,706.00	23,268.96
นอกเขตเทศบาล	7,435.69	8,960.35	8,639.50	10,096.65	9,676.17	11,785.43
รวม	10,863.18	12,575.91	12,107.70	14,079.95	13,070.91	15,620.70

ที่มา : ข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ ประมวลผลโดยสำนักพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ (สศช.)

อัตราส่วนรายได้เฉลี่ยของครัวเรือน ของหัวหน้าครัวเรือนหญิงต่อหัวหน้าครัวเรือนชาย

$$\begin{aligned}
 \text{ปี 2543} & \quad \frac{10,863.18}{12,575.91} \times 100 = 86.38 \\
 \text{ปี 2545} & \quad \frac{12,107.70}{14,079.95} \times 100 = 85.95 \\
 \text{ปี 2547} & \quad \frac{13,070.91}{15,620.70} \times 100 = 83.68
 \end{aligned}$$

วิธีการจัดทำ	นำข้อมูลจากการสำรวจมาประมวลผล
ความถี่การจัดเก็บ	2 ปี/ครั้ง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนและการกระจายรายได้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ(สศช.)
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) 962 ถนนกรุงเกษม กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2282-9272 Website : http://www.nesdb.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.nesdb.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ช่วยให้เห็นความเหลื่อมล้ำทางเพศในปัญหาความยากจน โดยเฉพาะในครัวเรือนที่มีสตรีเป็นหัวหน้าครัวเรือน ซึ่งจะได้รับผลกระทบจากความยากจนและแบกรับภาระมากกว่าผู้ชาย ในการกำหนดนโยบายแผนงานต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนคงต้องมีการวิเคราะห์โดยมีมิติหญิงชายในทุกขั้นตอนเพื่อให้ผู้หญิงได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 1 : ผู้หญิงกับความยากจน

ชื่อตัวชี้วัด	1.4 นโยบายโครงการที่สนับสนุนหัวหน้าครัวเรือนหญิงที่มีรายได้ต่ำ
ขอบเขตความหมาย	เพื่อส่งเสริมสนับสนุนหัวหน้าครัวเรือนหญิงที่มีรายได้ต่ำ ให้มีรายได้
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อสนับสนุนผู้หญิงที่มีรายได้ต่ำ และมีความอดสาหะ เพื่อเป็นการเสริมสร้างโอกาสในการพัฒนาอาชีพ การมีงานทำทั้งในและนอกภาคเกษตร
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	นโยบายเร่งด่วน ส่วนหนึ่งของรัฐบาลชุดปัจจุบัน ที่สามารถบรรเทาปัญหาความยากจนของผู้หญิงซึ่งนโยบายเหล่านี้ไม่ได้ชี้เฉพาะไปที่ผู้หญิงโดยตรง แต่อย่างน้อยที่สุดก็สามารถเอื้ออำนวยให้ผู้หญิมีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรในการผลิตและการบริการสาธารณะได้ คือ 1. การพักชำระหนี้ให้กับเกษตรกรรายย่อยเป็นเวลา 3 ปี เพื่อแก้ปัญหาหนี้สินของเกษตรกรอย่างเร่งด่วน 2. การจัดตั้งกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งละ 1 ล้านบาท เพื่อเป็นแหล่งเงินทุนหมุนเวียนในการลงทุนสร้างอาชีพเสริม และสร้างรายได้ให้กับบุคคลและครัวเรือน 3. การจัดให้มีโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของแต่ละชุมชน โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้า 4. การจัดตั้งธนาคารประชาชน เพื่อกระจายโอกาสการเข้าถึงแหล่งเงินให้กับประชาชนที่มีรายได้น้อยและสร้างทางเลือกและลดการพึ่งพาแหล่งเงินกู้ยืมระบบ ซึ่งจะทำให้ประชาชนมีโอกาในการสร้างงานและเพิ่มรายได้ด้วยตนเอง 5. การจัดตั้งธนาคารวิสาหกิจขนาดเล็กและขนาดกลาง เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการเดิม และเพิ่มจำนวนผู้ประกอบการใหม่อย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างและรักษาสถานการผลิต การจ้างงานและการสร้างรายได้
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) 962 ถ.กรุงเกษม กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2282-9272 Website : http://www.nesdb.go.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http:// www.nesdb.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ผู้หญิงมีโอกาเข้าถึงทรัพยากรในการผลิตและการบริการสาธารณะได้

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	นโยบายรัฐบาล สามารถบรรเทาปัญหาความยากจนของผู้หญิง ซึ่งนโยบายเหล่านี้ไม่ได้ชี้เฉพาะไปที่ผู้หญิงโดยตรง แต่อย่างน้อยที่สุดก็สามารถเอื้ออำนวยให้ผู้หญิงมีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรในการผลิตและการบริการสาธารณะได้
-------------------------------	---

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 1 : ผู้หญิงกับความยากจน

ชื่อตัวชี้วัด	1.5 โครงการเงินกู้แก่ผู้หญิงที่ยากจน
ขอบเขตความหมาย	โครงการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้หญิงที่ยากจน ให้มีโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	จัดหาแนวทางให้ผู้หญิงเข้าถึงแหล่งทุนและกลไก/สถาบันเงินกู้
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	มติคณะรัฐมนตรีหลายมติดีที่มุ่งหมายเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนโดยการสร้างรายได้ สร้างโอกาส และลดค่าใช้จ่ายของประชาชน และมีการพัฒนานโยบายมาสู่การปฏิบัติในรูปของโครงการด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ 1) โครงการธนาคารประชาชน คณะรัฐมนตรีมีมติ เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2546 รับทราบรายงานผลการดำเนินงานโครงการธนาคารประชาชนครบรอบ 2 ปี 25 มิถุนายน 2544 – 30 มิถุนายน 2546 (ผลการดำเนินงาน 2 ปี) - จำนวนสมาชิกทั้งหมด 596,478 ราย - จำนวนสมาชิกที่ยื่นขอกู้ 700,023 ราย - จำนวนสมาชิกที่อยู่ระหว่างรออนุมัติ 63,132 ราย - จำนวนสมาชิกที่ได้รับเงินกู้ 636,891 ราย - จำนวนเงินกู้คงเหลือ 5,447.45 ล้านบาท 2) โครงการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง ผลการดำเนินงาน ณ วันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2548 ได้จัดตั้งกองทุนฯ แล้ว 77,729 กองทุน คิดเป็นร้อยละ 98.6 ของเป้าหมาย และได้โอนเงินไปแล้ว 77,508 กองทุน คิดเป็นร้อยละ 99.7 ของกองทุนที่จัดตั้ง วงเงินโอนทั้งหมด 77,508 ล้านบาท และกองทุนได้ปล่อยเงินกู้ให้สมาชิกแล้ว 16,340,036 ราย จำนวนเงิน 233,372.75 ล้านบาท โดยสมาชิกกองทุนได้กู้เงินไปลงทุนกิจกรรมด้านการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 69.7) 3) โครงการพักชำระหนี้และลดภาระหนี้ให้แก่เกษตรกรรายย่อย เกษตรกรเข้าร่วมโครงการ ในปีแรก 2,309,966 ราย หนี้เงินกู้รวม 94,328.46 ล้านบาท แบ่งเป็น

- เกษตรกรที่ขอพักชำระหนี้ 1,171,817 ราย สัดส่วนร้อยละ 50.7
- เกษตรกรที่ขอลดภาระหนี้ 1,138,149 ราย สัดส่วนร้อยละ 49.3

สัดส่วนร้อยละต่อเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการทั้งหมด

ผลการดำเนินโครงการ สิ้นสุดโครงการในวันที่ 31 มีนาคม 2547

มีเกษตรกรอยู่ร่วมโครงการ 1,944,029 ราย หรือร้อยละ 84.2 ของเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ

หนี้เงินกู้คงเหลือรวม 75,476.67 ล้านบาท เหลือร้อยละ 80 ของหนี้เงินกู้

- เกษตรกรที่ขอพักชำระหนี้ 1,065,474 ราย
- เกษตรกรที่ขอลดภาระหนี้ 878,555 ราย

มีเกษตรกรขอยกออกจากโครงการพักชำระหนี้และลดชำระหนี้ รวม 365,937 ราย และมีเกษตรกรที่ขอย้ายจากการพักชำระหนี้เป็นขอลดชำระหนี้ จำนวน 214,650 ราย

4) โครงการการแปลงสินทรัพย์เป็นทุน

1. เพื่อออกเอกสารสิทธิ สัญญา หนังสืออนุญาต และตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับสินทรัพย์ให้ถูกต้อง ซึ่งสินทรัพย์ที่เกี่ยวข้อง คือ ที่ดินและทรัพย์สินติดกับที่ดิน สัญญาเช่า เช่าซื้อ หนังสืออนุญาตให้ใช้ที่ดินสาธารณะและหนังสือรับรองอื่นๆ ทรัพย์สินทางปัญญาและเครื่องจักร
2. เพื่อให้ผู้ครอบครองสิทธิ สัญญา และหนังสืออนุญาตต่างๆ เข้าถึงแหล่งทุนโดยเน้นรายย่อยและธุรกิจขนาดเล็ก
3. เพื่อปรับปรุงระบบการประเมินสินทรัพย์ และฐานข้อมูล
4. เพื่อให้มีระบบและกลไกการจัดการที่ดินและสินทรัพย์อื่นๆ ให้ถูกต้องและก่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจสูงสุด

5) โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

ในห้วงเวลาที่ประเทศชาติ กำลังเผชิญปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ และประชาชนทุกระดับ ประสบปัญหาต่าง ๆ ปัญหาหนึ่งที่ประชาชนระดับรากหญ้า ซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศถูกรุมเร้าคือปัญหาความยากจน รัฐบาลจึงได้ประกาศสงครามกับความยากจน โดยได้แถลงนโยบายต่อรัฐสภาว่า จะจัดให้มี โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อให้แต่ละชุมชนได้ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้าโดยรัฐพร้อมที่จะเข้าช่วยเหลือในด้านความรู้สมัยใหม่ และการบริหารจัดการเพื่อเชื่อมโยงสินค้าจากชุมชนสู่ตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศด้วยระบบร้านค้า

เครือข่ายและอินเทอร์เน็ตเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนให้เข้มแข็ง พึ่งตนเองได้ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างรายได้ด้วยการนำทรัพยากร ภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพ มีจุดเด่นและมูลค่าเพิ่ม เป็นที่ต้องการของตลาด ทั้งในและต่างประเทศและได้กำหนดระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย คณะกรรมการอำนวยการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ แห่งชาติ พ.ศ. 2544 ประกาศ ณ วันที่ 7 กันยายน 2544 ขึ้น โดยมีหลักการพื้นฐาน 3 ประการ คือ 1) ภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่สากล (Local Yet Global) 2) พึ่งตนเอง และคิดอย่างสร้างสรรค์ (Self-Reliance-Creativity) 3) การสร้างทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) สร้างงาน สร้างรายได้ แก่ชุมชน
- 2) สร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน ให้สามารถคิดเอง ทำเอง ในการพัฒนาท้องถิ่น
- 3) ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น
- 4) ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

6) โครงการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน

คณะรัฐมนตรีมีมติ (๓๐ กันยายน ๒๕๔๖) เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ. แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งกำหนดให้สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) เป็นสำนักงานเลขานุการของ คณะกรรมการวิสาหกิจชุมชน ฯลฯ สำหรับร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ. มีหลักการและเหตุผล คือ โดยที่เศรษฐกิจชุมชนเป็นพื้นฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจแบบพอเพียง และโดยที่เศรษฐกิจชุมชนในปัจจุบันจำนวนหนึ่งยังอยู่ในระดับที่ไม่พร้อมจะเข้ามาแข่งขันทางการค้าทั้งในระดับภายในประเทศและระหว่างประเทศ สมควรให้มีการส่งเสริมความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น การสร้างรายได้ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การพัฒนาความสามารถในการจัดการ และการพัฒนารูปแบบของวิสาหกิจชุมชน อันจะยังผลให้ชุมชนพึ่งพาตนเองได้และพัฒนาระบบเศรษฐกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็งพร้อมสำหรับการแข่งขันทางการค้าในอนาคตไม่ว่าในระดับใด รวมไปถึงการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนไปสู่การเป็นผู้ประกอบการกิจการขนาดย่อมและขนาดกลางต่อไป จึงจำเป็นต้องมีพระราชบัญญัตินี้ ดังนั้น ผู้ประกอบกิจการขนาดย่อมและขนาดกลางจึงมีช่องทางหรือโอกาสเข้าถึงบริการภาครัฐในเรื่อง

	การประกอบกิจการดังกล่าวเพิ่มขึ้น โดยมีภาครัฐ ธุรกิจเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน ชุมชน และสถาบันการศึกษา วิชากิจชุมชน เป็นธุรกิจของชุมชน ดำเนินการโดยชุมชน เพื่อชุมชน ด้วยการช่วยเหลือตนเองและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีส่วนราชการเป็นพี่เลี้ยง ส่วนราชการต่าง ๆ ที่มีใช้เจ้าภาพ จะเป็นหน่วยงานสนับสนุน (บูรณาการ)
หน่วยงานจัดเก็บ	- ธนาคารออมสิน Website : http://www.gsb.or.th - สำนักงานคณะกรรมการกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ Website : http://www.spokesman.co.th - ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร(ธกส.) Website : http://www.baac.or.th - สำนักบริหารการเปลี่ยนสินทรัพย์เป็นทุน Website : http://www.plangsinsap.or.th - กรมการพัฒนาชุมชน Website : http://www.cdd.go.th - สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร Website : http://www.smce.doae.go.th - สำนักส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน กรมการพัฒนาชุมชน Website : http://www.cep.go.th
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 962 ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบ กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2282-4840-2 โทรสาร : 0-2281-6635, 0-2282-2559 Website : http://www.nesdb.go.th
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.nesdb.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	โครงการไม่ได้แบ่งให้ชัดเจนว่าจะให้เงินกู้แก่หญิงหรือชาย จึงไม่สามารถสรุปในภาพรวมได้ชัดเจนเพราะไม่มีการจัดเก็บแยกเพศ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	โครงการเงินกู้ต่างๆ สามารถบรรเทาปัญหาความยากจนของผู้หญิง ช่วยในการสร้างรายได้และลดปัญหาเงินกู้ยืมในระบบ ซึ่งจะเห็นได้ในปัจจุบัน ผู้หญิงมีบทบาทในภาคครัวเรือนมากทั้งการอบรมสั่งสอนและการเลี้ยงดูบุตร ส่วนการหารายได้ เพื่อให้มีรายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ ก็ยังเป็นหน้าที่ของผู้หญิงอีก

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 1 : ผู้หญิงกับความยากจน

ชื่อตัวชี้วัด	1.6 กฎหมายข้อบังคับรับรองสิทธิการรับมรดกที่เท่าเทียมแก่สตรี
ขอบเขตความหมาย	กฎหมายข้อบังคับรับรองสิทธิการรับมรดก เพื่อให้บุรุษและสตรีได้รับส่วนแบ่งในทรัพย์สินอย่างเท่าเทียมกัน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้สตรีไม่ตกอยู่ในฐานะเสียเปรียบ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	กฎหมายส่วนใหญ่ไม่ได้มีบทบัญญัติใดที่กำหนดความแตกต่างระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในสิทธิการสืบทอดมรดก และไม่มีกฎหมายมาตราใดที่จำกัดผู้หญิงมิให้รับมรดก กฎหมายระบุเพียงบุตรที่อยู่ในชั้นสนิทที่สุดเท่านั้นมีสิทธิรับมรดก โดยระบุไว้ใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หมวด มรดก มาตรา 1599 เมื่อบุคคลใดตาย มรดกของบุคคลนั้นตกทอดแก่ทายาท มาตรา 1603 กองมรดกย่อมตกทอดแก่ทายาทโดยสิทธิตามกฎหมาย (ทายาทโดยธรรม) หรือโดยพินัยกรรม (ผู้รับพินัยกรรม) มาตรา 1629 ทายาทโดยธรรมมีลำดับเท่ากัน แต่ละลำดับมีสิทธิได้รับมรดกก่อนหลัง กองมรดกย่อมตกแก่ทายาทได้ 2 ทาง คือ 1. ทายาทที่มีสิทธิตามกฎหมาย เรียกว่า “ทายาทโดยธรรม” 2. ทายาทที่มีสิทธิตามพินัยกรรม เรียกว่า “ผู้รับพินัยกรรม” เจ้ามรดกจะทำพินัยกรรมยกสินสมรสให้ผู้อื่นเกินส่วนของตน คือเกินกว่าครึ่งหนึ่งของสินสมรสไม่ได้ ทายาทโดยธรรม ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นญาติมีสิทธิรับมรดกในกรณีที่ผู้ตายมิได้ทำพินัยกรรมไว้ และมีสิทธิรับมรดกก่อนหลังตามลำดับ ดังนี้ (1) ผู้สืบสันดาน (2) บิดา มารดา (3) พี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน (4) พี่น้องร่วมแต่บิดาหรือมารดา (5) ปู่ ย่า ตา ยาย (6) ลุง ป้า น้า อา คู่สมรสนอกจากจะได้ส่วนแบ่งสินสมรสครึ่งหนึ่งแล้ว ยังมีสิทธิได้รับมรดกอีกหนึ่งส่วน(ในฐานะที่เป็นทายาท) เท่าบุตร 1 คน ในกรณีที่มิบุตร บุตรไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายได้รับมรดกคนละ 1 ส่วนเท่าๆ กัน ถ้าผู้ตายไม่มีบุตรมีแต่บิดามารดา คู่สมรสจะได้รับกึ่งหนึ่งของกองมรดก

	บิดามารดาสองคนรวมกันได้รับอีกกึ่งหนึ่งของมรดก ถ้าผู้ตายไม่มีบิดามารดา พี่น้องซึ่งเป็นทายาทลำดับ 3 ทุกคนรวมกันได้กึ่งหนึ่ง คู่สมรสได้กึ่งหนึ่ง หากไม่มีทายาท ลำดับ 1 2 และ 3 แล้ว ทายาทลำดับ 4 หรือ 5 หรือ 6 จึงจะได้รับหนึ่งในสามของกองมรดก คู่สมรสได้สองในสามของกองมรดก มาตรา 1631 ในระหว่างผู้สืบสันดานต่างชั้นกันนั้น บุตรเจ้ามรดกอันอยู่ในชั้นสนิทที่สุดเท่านั้นมีสิทธิรับมรดก
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติ บรรพ 6 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พุทธศักราช 2477
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.women-family.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	กฎหมายส่วนใหญ่มิได้มีบทบัญญัติใดที่กำหนดความแตกต่างระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในสิทธิการสืบทอดมรดก และไม่มีกฎหมายมาตราใดที่จำกัดผู้หญิงมิให้รับมรดก
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	กฎหมายส่วนใหญ่ในประเทศไทยมิได้มีบทบัญญัติใดที่กำหนดความแตกต่างระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในสิทธิการสืบทอดมรดก และไม่มีกฎหมายมาตราใดที่จำกัดผู้หญิงมิให้รับมรดก กฎหมายระบุเพียงบุคคลที่มีสิทธิรับกองมรดก ซึ่งสามารถตกทอดแก่ทายาทได้ 2 ทาง คือ “ทายาทโดยธรรม” และ “ผู้รับพินัยกรรม” และตามกฎหมายครอบครัวหญิงและชายมีสิทธิในการรับมรดกตามกฎหมายที่เท่าเทียมกัน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 1 : ผู้หญิงกับความยากจน

ชื่อตัวชี้วัด	1.7 กฎหมายข้อบังคับรับรองสิทธิการถือครองทรัพย์สินที่เท่าเทียมของสตรี
ขอบเขตความหมาย	กฎหมายข้อบังคับรับรองสิทธิการถือครองทรัพย์สิน เพื่อให้บุรุษและสตรีได้รับสิทธิในการถือครองทรัพย์สินอย่างเท่าเทียมกัน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้สตรีมั่นใจเรื่องสิทธิและการเข้าถึงทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียม
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. 2497 ตามประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2497 ผู้มีสัญชาติไทยทั้งชายและหญิงสามารถมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินได้เท่าเทียมกัน จะมีข้อจำกัดก็เฉพาะคนต่างด้าวซึ่งจะมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินได้ในจำนวนจำกัดและต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงมหาดไทยเพื่อกิจการต่างๆ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 87 ดังนี้ 1. ที่ใช้เพื่ออยู่อาศัย ครอบครัวยุติ ไม่เกิน 1 ไร่ 2. ที่ใช้เพื่อพาณิชยกรรม ไม่เกิน 1 ไร่ 3. ที่ใช้เพื่ออุตสาหกรรม ไม่เกิน 10 ไร่ 4. ที่ใช้เพื่อเกษตรกรรม ครอบครัวยุติ ไม่เกิน 1 ไร่ 5. ที่ใช้เพื่อการศาสนา ไม่เกิน 1 ไร่ 6. ที่ใช้เพื่อการกุศลสาธารณะ ไม่เกิน 5 ไร่ 7. ที่ใช้เพื่อการสุสาน ตระกูลละ ไม่เกิน ½ ไร่ หากมีความจำเป็นต้องใช้ที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรมเกินกว่า 10 ไร่ ให้ขออนุญาตจากคณะรัฐมนตรี สำหรับคนไทยซึ่งสมรสกับคนต่างชาติและเปลี่ยนสัญชาติเป็นคนต่างด้าวตามคู่สมรส หากมีที่ดินอยู่แล้วเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดให้ คนต่างด้าวที่ถือกรรมสิทธิ์ดังกล่าวนี้จะต้องจำหน่ายที่ดินส่วนที่เกินภายในเวลาที่อธิบดีกรมที่ดินกำหนดให้ ซึ่งไม่น้อยกว่า 180 วัน แต่ไม่เกิน 1 ปี (มาตรา 95) ผู้ที่สมรสกับคนต่างด้าวแม้จะยังมีได้สัญชาติไทยก็จะถูกจำกัดสิทธิในการซื้อที่ดิน เพื่อป้องกันมิให้หญิงที่สมรสกับคนต่างด้าวซื้อที่ดินเพื่อประโยชน์ของสามี โดยกรมที่ดินได้ออกระเบียบให้นายทะเบียนทำการตรวจสอบก่อนที่จะทำนิติกรรมเพื่อป้องกันการแอบอ้างซื้อที่ดิน

	แทนคนต่างด้าว แต่ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่จะปฏิเสธไม่ยอมทำนิติกรรม นอกจากมีคำสั่งศาล (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 881/2495) ศาลพิพากษาในคดีที่นางสาวสุรางค์ สุวรรณพัฒนา ซึ่งมีบิดาเป็นคนต่างด้าวฟ้องนายวัฒนา มุสิกะโปดก นายอำเภอสันป่าตอง ซึ่งปฏิเสธไม่ยอมจดทะเบียนการซื้อที่ดินและเรือน ซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินว่า “คนไทยทุกคนย่อมมีสิทธิเสมอภาคกันในอันที่จะถือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินใดๆ เว้นแต่จะมีกฎหมายห้ามหรือวางเงื่อนไขอย่างใดไว้ ศาลนี้ไม่เห็นเลยว่าจะมีกฎหมายในที่ใดว่าคนไทยจะถือกรรมสิทธิ์ที่ดินจะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับจดทะเบียนก่อนหรือว่าจะมีกฎหมายให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับจดทะเบียนให้หนึ่งวงเหนียวขัดขวางการรับจดทะเบียนไว้ได้ตามอำเภอใจ ระเบียบที่จำเลยอ้างแม้จะมีอยู่ก็มีใช้กฎหมายและไม่มีกฎหมายใดให้อำนาจให้ออกระเบียบเช่นนั้นได้...”
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากประมวลกฎหมายที่ดิน พุทธศักราช 2497
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.women-family.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	กฎหมายส่วนใหญ่ไม่ได้มีบทบัญญัติใดที่กำหนดความแตกต่างระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในสิทธิการถือครองทรัพย์สิน หญิงไทยที่มีคู่สมรสเป็นคนไทยด้วยกันยังถูกจำกัดสิทธิเกี่ยวกับการขอเช่าทำกินในที่ดินซึ่งรัฐจัดให้ตามระเบียบว่าด้วยการจัดที่ดินเพื่อประชาชน เพราะระเบียบนี้กำหนดคุณสมบัติว่าผู้ที่จะเช่าหรือประโยชน์จากที่ดินนั้นจะต้องมีคุณสมบัติดังนี้ 1) มีสัญชาติไทย 2) อายุเกิน 25 ปี หรือเป็นหัวหน้าครอบครัว ดังนั้นตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ภริยาไม่อาจครอบครองที่ดินในนามตนเองได้ ทั้งนี้เพื่อป้องกันครอบครัวเดียวกันขอที่ดินหลายแปลงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เพื่อให้สตรีได้รับสิทธิและเข้าถึงทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียม โดยไม่มีความแตกต่างในการถือครองกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินระหว่างหญิงชาย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 1 : ผู้หญิงกับความยากจน

ชื่อตัวชี้วัด	1.8 นโยบายและโครงการเกี่ยวกับการวิจัยที่มีการวิเคราะห์มิติหญิงชายในเรื่องเกี่ยวกับความยากจน รวมถึงระบบสวัสดิการสังคม
ขอบเขตความหมาย	เพื่อศึกษาการวิจัยที่มีการวิเคราะห์มิติหญิงชาย ในเรื่องเกี่ยวกับความยากจน รวมถึงระบบสวัสดิการ
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อพัฒนาการวิจัยที่มีการวิเคราะห์มิติหญิงชายเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาความยากจนสำหรับผู้หญิง
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ช่วยให้เห็นความเหลื่อมล้ำทางเพศในปัญหาความยากจน โดยเฉพาะในครัวเรือนที่มีสตรีเป็นหัวหน้าครัวเรือน ซึ่งจะได้รับผลกระทบจากความยากจนและแบกรับภาระมากกว่าผู้ชาย ในการกำหนดนโยบายแผนงานต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนคงต้องมีการวิเคราะห์โดยมีมิติหญิงชายในทุกขั้นตอนเพื่อให้ผู้หญิงได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.1 การให้สัตยาบันตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (The International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights)
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้รัฐภาคีใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและมาตรการดำเนินงานด้านนิติบัญญัติ ตุลาการ การบริหาร หรือมาตรการอื่นๆ เพื่อรองรับและคุ้มครองสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของประชาชน
ข้อมูลที่ผ่านมา - ปัจจุบัน	สมาชิกใหญ่สหประชาชาติได้รับรองกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2509 และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 3 มกราคม 2519 และประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม โดยการภาคยานุวัติ เมื่อวันที่ 5 กันยายน 2542 โดยได้ทำถ้อยแถลงตีความของ ข้อที่ 1 วรรค 1 เกี่ยวกับสิทธิในการกำหนดเจตจำนงของตนเอง (right of self-determination) เช่นเดียวกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง โดยให้หมายความตามปฏิญญาและแผนปฏิบัติการเวียนนา ซึ่งเป็นผลของการประชุมระดับโลกว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเมื่อปี พ.ศ. 2536 ว่า สิทธิดังกล่าวมิให้ตีความอนุญาตหรือสนับสนุนการกระทำใดๆ ที่จะเป็นการแบ่งแยกหรือทำลายบูรณภาพแห่งดินแดนหรือเอกภาพทางการเมืองของรัฐเอกราชอธิปไตยโดยทั้งนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงแต่บางส่วน กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ประกอบด้วย วรรคอารัมภบทและบทบัญญัติ 31 ข้อ แบ่งเป็น 5 ส่วน ดังนี้ วรรคอารัมภบท มีสาระคล้ายคลึงกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง 1. กล่าวถึงสิทธิในการกำหนดเจตจำนงของตนเอง (right of self-determination) 2. กล่าวถึงพันธกรณีของรัฐภาคีที่จะดำเนินมาตรการต่างๆ อย่างเหมาะสมตามลำดับขั้น นับตั้งแต่การเคารพ คุ้มครอง ส่งเสริม และทำให้เป็นจริงอย่างเต็มที่ตามที่ทรัพยากรอยู่เพื่อให้มีความก้าวหน้า โดยไม่มี

การเลือกปฏิบัติ ความเท่าเทียมกันระหว่างบุรุษและสตรีในการได้รับสิทธิการจำกัดสิทธิตามกฎหมาย รวมทั้งการห้ามตีความใดๆ ในกติกาที่จะทำลายหรือเสรีภาพตามที่รับรองไว้ในกติกานี้

3. กล่าวถึงสาระของสิทธิ ได้แก่ สิทธิในการทำงานและมีเงื่อนไขการทำงานที่เหมาะสมเป็นธรรมที่จะก่อตั้งสหภาพแรงงานและสิทธิที่จะหยุดงาน สิทธิที่จะได้รับสวัสดิการและการประกันด้านสังคม การคุ้มครองและช่วยเหลือครอบครัว สิทธิที่จะมีมาตรฐานชีวิตที่ดีพอเพียง สิทธิที่จะมีภาวะด้านกายและใจที่ดีที่สุดที่เป็นไปได้ สิทธิในการศึกษา สิทธิในวัฒนธรรมและประโยชน์ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์
4. กล่าวถึงพันธกรณีในการจัดการทำรายงานของรัฐบาล บทบาทของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมการตรวจสอบการปฏิบัติตามพันธกรณีร่วมกับกลไกอื่นๆ ของสหประชาชาติรวมทั้งการให้ข้อคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติตามพันธกรณีของกติกา การดำเนินของรัฐบาลที่จะร่วมมือระดับระหว่างประเทศในการส่งเสริมสิทธิตามกฎหมาย การห้ามการตีความบทบัญญัติเพื่อจำกัดหน้าที่ของกลไกสหประชาชาติที่กำหนดไว้ตามกฎหมายและธรรมเนียมขององค์กร รวมทั้งการไม่ตีความทางที่จะจำกัดสิทธิในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ
5. กล่าวถึงการเข้าเป็นภาคีและการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกติกา

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่
(สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/
เว็บไซต์/e-mail)

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
422 ถนนพญาไท (เชิงสะพานหัวช้าง)
เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์ : 0-2219-2953
โทรสาร : 0-2219-2940
Website : <http://www.nhrc.or.th>

การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่

Website : <http://www.nhrc.or.th>

การที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (The International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights) แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นและศรัทธาในข้อตกลงต่างๆ ที่ได้ระบุในกติกานี้ อันเป็นหลักประกันให้ประชาชนได้รับสิทธิที่มนุษย์พึงมีได้ครบถ้วน โดยมีรัฐเป็นผู้ประกันและให้สิทธิดังกล่าวและพร้อมที่จะร่วมมือกับประชาคมระหว่างประเทศในการแก้ปัญหาด้านสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะกติกานี้ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนในข้อ 3 ว่า “รัฐภาคีแห่งกติกานี้รับที่จะประกันสิทธิอันเท่าเทียมกันของบุรุษและสตรีในการที่จะอุปโภคสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมทั้งปวงดังได้ระบุไว้ในกติกานี้” ซึ่งครอบคลุมการคุ้มครองสิทธิสตรีในด้านต่างๆ ดังนี้

1. สิทธิของแม่และเด็ก (ข้อ 10 และ 12)
 2. สิทธิในการศึกษา (ข้อ 13)
 3. สิทธิในการมีงานทำและสิทธิในการเข้าร่วมสหภาพแรงงาน (ข้อ 6 ข้อ 7 และข้อ 8)
 4. สิทธิในการเลือกคู่ครองและสร้างครอบครัว (ข้อ 10 (1))
 5. สิทธิในการจัดการทรัพยากรและกำหนดวิถีชีวิตของตนเอง (ข้อ 1)
 6. สิทธิในการได้รับสวัสดิการสังคมและประกันสังคม (ข้อ 9)
 7. สิทธิที่ได้รับมาตรฐานขั้นพื้นฐานในการดำรงชีพ (ข้อ 11 และ 12)
 8. สิทธิในการพักผ่อน (ข้อ 13 ข้อ 14 และข้อ 15)
-

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.2 จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรกลุ่มอายุ 15 ปีขึ้นไป																												
ขอบเขตความหมาย	จำนวนปีที่ได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียนหรือเทียบเท่าของคนไทย โดยเฉลี่ยประมาณค่าจากอัตราส่วนระหว่างผลรวมของเวลาที่ใช้ในการเรียนในระบบของคนไทยกับจำนวนคนไทย																												
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อบ่งชี้ศักยภาพของประชากรและประสิทธิภาพในการให้การศึกษาของภาครัฐ																												
หน่วยวัด	ปี																												
เป้าหมาย / เกณฑ์	1. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 กำหนดเป้าหมายให้ประชาชนมีการศึกษาโดยเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 9 ปี ภายในปี พ.ศ. 2549 2. แผนบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2548-2551 กำหนดเป้าหมาย 9.5 ปี																												
วิธีคำนวณ	การศึกษาเฉลี่ยของคนไทย กลุ่มอายุ15 ปีขึ้นไป = $\frac{\text{ผลรวมของจำนวนปีที่ใช้การเรียนของคนไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป}}{\text{จำนวนคนไทยอายุ 15 ปีขึ้นไป}}$																												
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><td>จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย ของประชากรอายุ 15 ปี ขึ้นไป</td><td>2542</td><td>2543</td><td>2544</td><td>2545</td><td>2546</td><td>2547</td></tr><tr><td>รวม</td><td>7.1</td><td>7.2</td><td>7.4</td><td>7.6</td><td>7.8</td><td>8.1</td></tr><tr><td>ชาย</td><td>7.2</td><td>7.3</td><td>7.5</td><td>7.7</td><td>7.9</td><td>-</td></tr><tr><td>หญิง</td><td>6.7</td><td>6.9</td><td>7.0</td><td>7.2</td><td>7.4</td><td>-</td></tr></table>	จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย ของประชากรอายุ 15 ปี ขึ้นไป	2542	2543	2544	2545	2546	2547	รวม	7.1	7.2	7.4	7.6	7.8	8.1	ชาย	7.2	7.3	7.5	7.7	7.9	-	หญิง	6.7	6.9	7.0	7.2	7.4	-
จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ย ของประชากรอายุ 15 ปี ขึ้นไป	2542	2543	2544	2545	2546	2547																							
รวม	7.1	7.2	7.4	7.6	7.8	8.1																							
ชาย	7.2	7.3	7.5	7.7	7.9	-																							
หญิง	6.7	6.9	7.0	7.2	7.4	-																							
วิธีการจัดทำ	ประมวลข้อมูลจากการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรที่ราชอาณาจักร																												
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี																												
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ																												
หน่วยงานรับผิดชอบ /เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักพัฒนาสังคมและคุณภาพชีวิต สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมชาติ 962 ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบ กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2628-2855 โทรสาร : 0-2628-2839 Website : http://www.nesdb.go.th.																												

ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2542
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่ นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ภาวะสังคมไทยไตรมาส 4 ปี พ.ศ. 2547 และภาพรวมสังคมไทย ปี พ.ศ. 2547 การได้รับการศึกษาของประชาชนเป็นการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ดังนั้น การวัดจำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยเป็นการวัดความเท่าเทียมทางการศึกษาของประชากร เมื่อเปรียบเทียบปีการศึกษาเฉลี่ยระหว่างหญิงกับชาย ถ้าสตรีมีการศึกษาเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเท่ากันหรือใกล้เคียงกับชาย จะชี้ให้เห็นถึงการลดความเหลื่อมล้ำระหว่างเพศการปรับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยม และวัฒนธรรม โดยรัฐบาลได้มีนโยบายที่ทำให้ประชากรได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ซึ่งเป็นการเพิ่มโอกาสของสตรีในการเข้าถึงการศึกษามากขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.3 อัตราการเข้าเรียนโดยรวมทั้งหมด
ขอบเขตความหมาย	ร้อยละของนักเรียน/นักศึกษาในแต่ละระดับการศึกษาเทียบกับประชากรในวัยเรียน เพื่อรายงานข้อมูลด้านการศึกษาในภาพรวมทั้งประเทศ
วัตถุประสงค์	เพื่อทราบถึงร้อยละของนักเรียน/นักศึกษาในแต่ละระดับการศึกษา
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	นโยบายการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพของรัฐบาล เป้าหมาย 2548-2551 ได้กำหนดตัวชี้วัดและเป้าหมายสัดส่วนของประชากรที่ได้รับบริการศึกษาดังนี้ 1. ประชากรกลุ่มอายุ 3-5 ปี ร้อยละ 100 2. ประชากรกลุ่มอายุ 6-14 ปี ร้อยละ 100 3. ประชากรกลุ่มอายุ 15-17 ปี ร้อยละ 70 4. ประชากรกลุ่มอายุ 18-21 ปี ร้อยละ 70
วิธีคำนวณ	อัตราการเข้าเรียนระดับก่อน ประถมศึกษา $= \frac{\text{จำนวนนักเรียนกลุ่มอายุ 3-5 ปี}}{\text{จำนวนประชากรในกลุ่มอายุ 3-5 ปี}} \times 100$ อัตราการเข้าเรียนระดับประถมศึกษา $= \frac{\text{จำนวนนักเรียนกลุ่มอายุ 6-11 ปี}}{\text{จำนวนประชากรในกลุ่มอายุ 6-11 ปี}} \times 100$ อัตราการเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น $= \frac{\text{จำนวนนักเรียนกลุ่มอายุ 12-14 ปี}}{\text{จำนวนประชากรในกลุ่มอายุ 12-14 ปี}} \times 100$ อัตราการเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย $= \frac{\text{จำนวนนักเรียนกลุ่มอายุ 15-17 ปี}}{\text{จำนวนประชากรในกลุ่มอายุ 15-17 ปี}} \times 100$ อัตราการเข้าเรียนระดับอุดมศึกษา $= \frac{\text{จำนวนนักศึกษาในกลุ่มอายุ 18-21 ปี}}{\text{จำนวนประชากรในกลุ่มอายุ 18-21 ปี}} \times 100$

ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน

ระดับ	ช่วงอายุ	2542	2543	2544	2545	2546	2547
ก่อนประถมศึกษา	3-5	69.73	69.42	67.00	54.00	45.83	53.15
ประถมศึกษา	6-11	93.78	94.20	94.57	94.75	94.31	102.92
มัธยมศึกษา	12-14	81.30	80.44	79.78	79.72	80.91	94.04
มัธยมศึกษาตอนปลาย	15-17	54.38	56.46	58.15	58.26	57.15	63.67
อุดมศึกษา	18-21	13.80	15.15	19.98	16.30	44.04	38.95

หมายเหตุ : ไม่นับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรบัณฑิตขึ้นไป

วิธีการจัดทำ	รายงานการศึกษาและรายงานครู
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	ศูนย์ปฏิบัติการกระทรวง ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ 319 วังจันทร์เกษม ถนนราชดำเนินนอก เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2281-9809, 0-2628-5643, 0-2628-5644 โทรสาร : 0-2281-8218, 0-2282-9241 Website : http://www.moe.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2542
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร Website : http://www.moe.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การรายงานผลข้อมูลไม่ได้แยกเพศ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การเปรียบเทียบความแตกต่างการเข้าเรียนของจำนวนนักเรียน/นักศึกษา ระหว่างหญิงกับชายที่ได้รับการศึกษาในแต่ละระดับการศึกษา จะช่วย ให้มีข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการวางแผนการศึกษาสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่ ด้อยโอกาสทางการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายตามนโยบายที่กำหนดไว้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.4 อัตราส่วนนักเรียนหญิงต่อนักเรียนชาย																							
ขอบเขตความหมาย	เป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา																							
วัตถุประสงค์	เพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศในการศึกษา โดยการขจัดความไม่เท่าเทียมทางเพศในการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา ในปี พ.ศ. 2548 และทุกระดับการศึกษา ภายในปี พ.ศ. 2558																							
หน่วยวัด	อัตรา																							
เป้าหมาย / เกณฑ์	MDG ได้กำหนดเป้าหมายในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา เท่ากับ 1 ในปี พ.ศ. 2548 และทุกระดับการศึกษา เท่ากับ 1 ใน ปี พ.ศ. 2558																							
วิธีคำนวณ	อัตราส่วนนักเรียนหญิงต่อชาย $= \frac{\text{จำนวนนักเรียนหญิงระดับการศึกษาที่ศึกษา}}{\text{จำนวนนักเรียนชายระดับการศึกษาที่ศึกษา}}$																							
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table border="1"> <thead> <tr> <th>ระดับการศึกษา</th><th>2533</th><th>2538</th><th>2543</th><th>2545</th></tr> </thead> <tbody> <tr> <td>ประถมศึกษา</td><td>0.95 (2534)</td><td>0.94 (2539)</td><td>0.93</td><td>-</td></tr> <tr> <td>มัธยมศึกษา</td><td>0.97 (2534)</td><td>1.02 (2539)</td><td>1.01</td><td>-</td></tr> <tr> <td>อุดมศึกษา</td><td>1 (2534)</td><td>1</td><td>1.12</td><td>1.15 (2544)</td></tr> </tbody> </table>				ระดับการศึกษา	2533	2538	2543	2545	ประถมศึกษา	0.95 (2534)	0.94 (2539)	0.93	-	มัธยมศึกษา	0.97 (2534)	1.02 (2539)	1.01	-	อุดมศึกษา	1 (2534)	1	1.12	1.15 (2544)
ระดับการศึกษา	2533	2538	2543	2545																				
ประถมศึกษา	0.95 (2534)	0.94 (2539)	0.93	-																				
มัธยมศึกษา	0.97 (2534)	1.02 (2539)	1.01	-																				
อุดมศึกษา	1 (2534)	1	1.12	1.15 (2544)																				
วิธีการจัดทำ	การสำรวจภาวะการมีงานทำของประชากร																							
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี																							
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ																							
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 962 ถนนกรุงเกษม กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2282-9272 โทรสาร : 0-2281-6127 Website : http://www.nesdb.go.th																							

ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2545
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	สถิติการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ผู้รับผิดชอบได้ประเมินข้อมูลดังนี้ 1) คุณภาพและความน่าเชื่อถือของข้อมูล ซึ่งข้อมูลส่วนใหญ่เชื่อถือได้ แต่ยังมีปัญหาบางประการ เช่น ไม่ครอบคลุมประชากรบางกลุ่ม หรือ ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ขัดแย้งกัน มีความสับสนเกี่ยวกับคำนิยาม การจัดเก็บและการตรวจสอบข้อมูล 2) ความต่อเนื่องของข้อมูล มีข้อมูลที่ต่อเนื่อง แต่ใช้แหล่งข้อมูลและวิธีการจัดเก็บ/คำนวณแตกต่างกัน ทำให้ยากที่จะวิเคราะห์แนวโน้ม การเปลี่ยนแปลง 3) การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบการตัดสินใจเชิงนโยบาย มีการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ แต่ไม่มีการนำเสนอเพื่อประกอบการตัดสินใจเชิงนโยบาย
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	จากนโยบายการจัดความไม่เท่าเทียมทางเพศในการศึกษา ทำให้สตรีมีโอกาสเข้ารับการศึกษามากขึ้น โดยรัฐบาลได้จัดโครงการเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียน นักศึกษาที่ครอบครัวยากมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ และการขาดโอกาสของเด็กหญิงให้ได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้น ได้แก่ กองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาสำหรับเด็กหญิง เป็นต้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.5 อัตราการคงอยู่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย									
ขอบเขตความหมาย	ร้อยละของจำนวนนักเรียนชั้นปีสุดท้ายของแต่ละระดับการศึกษาเปรียบเทียบกับจำนวนนักเรียนชั้นปีที่1 ของนักเรียนรุ่นเดียวกันหารระดับการศึกษา เช่น การอยู่ของนักเรียนระดับประถมศึกษาการศึกษาเปรียบเทียบกับจำนวนนักเรียนจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปีปัจจุบัน									
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อทราบถึงอัตราการอยู่ในระบบการศึกษาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย									
หน่วยวัด	ร้อยละ									
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษของประเทศไทย ได้กำหนดเป้าหมายให้เด็กทุกคนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นภายในปี พ.ศ. 2549 และให้เด็กทุกคนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายภายในปี พ.ศ. 2558									
วิธีคำนวณ	มัธยมศึกษาตอนต้น = $\frac{\text{จำนวนนักเรียน ม.3 ปีที่ศึกษา} \times 100}{\text{นักเรียนม.1 เมื่อสองปีที่แล้ว}}$ มัธยมศึกษาตอนปลาย = $\frac{\text{นักเรียนม.6 หรือปวช.ปี3ปีที่ศึกษา} \times 100}{\text{นักเรียนม. 4 หรือปวช.ปี1เมื่อสองปีที่แล้ว}}$									
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><th>ระดับการศึกษา</th><th>2545</th><th>2546</th></tr><tr><td>มัธยมศึกษาตอนต้น</td><td>91.5</td><td>91.1</td></tr><tr><td>มัธยมศึกษาตอนปลาย</td><td>80.9</td><td>80.9</td></tr></table>	ระดับการศึกษา	2545	2546	มัธยมศึกษาตอนต้น	91.5	91.1	มัธยมศึกษาตอนปลาย	80.9	80.9
ระดับการศึกษา	2545	2546								
มัธยมศึกษาตอนต้น	91.5	91.1								
มัธยมศึกษาตอนปลาย	80.9	80.9								
วิธีการจัดทำ	รายงานการศึกษาและรายงานครู									
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี									
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ									

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักวิจัยและพัฒนาการศึกษา สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ถนนสุโขทัย เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2668-7110-24 ต่อ 1210 และ 1218 โทรสาร : 0-2243-0085 Website : http://www.onec.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2545
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	สถิติการศึกษาของประเทศไทย
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. ข้อมูลการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงมหาดไทย สำนักนายกรัฐมนตรี กรุงเทพมหานคร และกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา คือ ข้อมูลจำนวนประชากร ซึ่งได้จากรายงานผลการคาดประมาณประชากรของประเทศไทย 2542-2559 สำนักงบประมาณ และข้อมูลงบประมาณด้านการศึกษา 2543- 2547 2. ไม่มีข้อมูลแยกเพศ ซึ่งจะแสดงให้เห็นอัตราการคงอยู่ของนักเรียนในแต่ละเพศ และนำไปสู่การวิเคราะห์หาสาเหตุจากฐานข้อมูลสถิตินักเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้วางหลักพื้นฐานสำหรับการศึกษามีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และเป็นการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต พร้อมทั้งการยกระดับคุณภาพการศึกษาโดยการพัฒนาคุณภาพครูและหลักสูตร และยังได้กำหนดให้มีการประกันคุณภาพทางการศึกษาเพื่อกำหนดมาตรฐานทางการศึกษาให้มีคุณภาพ ดังนั้น ควรเปิดโอกาสให้จำนวนสตรีได้อยู่ในระบบโรงเรียนมากขึ้น โดยการจัดให้มีกองทุนเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาสำหรับเด็กหญิง ในกรณีที่ครอบครัวมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ เพื่อจะได้พัฒนาศักยภาพของตนเองให้สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ต่อไปในอนาคต

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.6 อัตราส่วนนักศึกษาหญิงต่อนักศึกษาชายในระดับอุดมศึกษา บางสาขาวิชา
ขอบเขตความหมาย	การเปรียบเทียบจำนวนนักศึกษาหญิงกับนักศึกษาชายในสาขาวิชาเดียวกัน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศในการศึกษา โดยการขจัดความ ไม่เท่าเทียมกันทางเพศในการศึกษาระดับอุดมศึกษา
หน่วยวัด	อัตรา
เป้าหมาย / เกณฑ์	- เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษของประเทศไทย ได้กำหนด เป้าหมายการขจัดความไม่เท่าเทียมกันทางเพศในการศึกษา โดยเด็ก ทุกคนสำเร็จการศึกษาทุกระดับการศึกษาภายในปี พ.ศ. 2558 - การพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549) ได้กำหนดนโยบาย เกี่ยวกับการสร้างคนให้มีคุณภาพโดยการพัฒนากำลังคนในระดับ ปริญญาตรี (นักศึกษาหลักสูตรปกติไม่รวมนักศึกษาหลักสูตรพิเศษ) เฉพาะสถาบันอุดมศึกษาของรัฐประเภทจำกัดรับในสาขาวิชาหลัก 3 ด้าน ได้แก่ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สุขภาพ และสาขาวิชาสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ ในสัดส่วน 45:18:37 ตามลำดับ
วิธีคำนวณ	อัตราส่วนนักศึกษาหญิงต่อนักศึกษาชาย $= \frac{\text{จำนวนนักศึกษาหญิงในสาขาวิชาที่เรียน}}{\text{จำนวนนักศึกษาชายในสาขาวิชาที่เรียน}}$

ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน

ปี	คณิตศาสตร์และ วิทยาการคอมพิวเตอร์	แพทย์ศาสตร์ พยาบาล ศาสตร์ และสาขาก่อนด้าน สุขภาพ	วิศวกรรมศาสตร์	สถาปัตยกรรมศาสตร์	นิติศาสตร์	สังคมศาสตร์
2536	0.64	2.56	0.13	0.48	0.21	1.43
2537	1.15	3.04	0.15	0.49	0.98	1.32
2538	0.78	2.56	0.16	0.50	0.23	1.46
2539	0.74	2.74	0.17	0.50	0.25	1.43
2540	0.76	2.88	0.18	0.42	0.30	1.40
2541	0.76	2.05	0.17	0.38	0.38	1.48
2542	0.75	2.72	0.40	0.14	0.44	1.47
2543	0.73	2.46	0.16	0.44	0.48	1.52
2544	0.83	2.64	0.20	0.45	0.54	1.51
2545	0.89	2.65	0.19	0.57	0.58	1.61

วิธีการจัดทำ	รายงานการศึกษา
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มสารนิเทศ สำนักอำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา 328 ถนนศรีอยุธยา เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ : 0-2354-5000-19 โทรสาร : 0-2354-5524-26 Website : http://www.mua.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2536
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2545
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website : http://www.mua.go.th รายงานการศึกษาศาสนาอันอุดมศึกษาของรัฐ ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2536-2545

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

จากแผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ยุทธศาสตร์การพัฒนาสตรี ในยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาศักยภาพสตรี ด้านการศึกษา ได้กำหนดให้ส่งเสริมสตรี ในสาขาที่ยังมีสตรีเรียนน้อยมาก เช่น วิศวกรรมศาสตร์ และนิติศาสตร์ จากข้อมูลข้างต้นสาขาที่มีสัดส่วนนักศึกษาหญิงเข้าเรียนมาก คือ สาขา แพทย์ศาสตร์ พยาบาลศาสตร์และสาขาอื่นด้านสุขภาพ และสาขา สังคมศาสตร์ และสาขาที่มีสัดส่วนนักศึกษาหญิงน้อย คือ คณิตศาสตร์และ วิทยาการคอมพิวเตอร์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และ นิติศาสตร์ ดังนั้น จึงควรรณรงค์รูปแบบต่างๆ เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติ ในการเลือกสาขาวิชาเรียนของนักศึกษาหญิง เพื่อให้ผู้หญิงได้มีโอกาส เรียนในสาขาวิชาที่หลากหลายและมีทางเลือกในการประกอบอาชีพ ได้มากขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.7 โครงการระดับชาติที่จะลดการเหมารวมทางเพศในหลักสูตรการเรียนและในบทเรียน
ขอบเขตความหมาย	การปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนสำหรับครู วิธีการเรียนการสอน ตำรา แบบเรียน หนังสืออ่านประกอบ เพื่อกระตุ้นให้หญิงและชายเข้าใจบทบาทที่เหมาะสมในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง และสามารถวิเคราะห์บทบาทของตนเองเพื่อทำหน้าที่ของตนเอง และในฐานะที่จะเป็นส่วนช่วยเหลือหรือเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน ได้อย่างถูกต้อง
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับนักเรียน/นักศึกษาด้านมิติหญิงชาย การปรับเปลี่ยนทัศนคติ และการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ
ข้อมูลที่ผ่านมา-ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	จะเป็นการส่งเสริมให้หญิงชายรู้จักบทบาทและหน้าที่ของตนเอง และสามารถส่งเสริมและเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน พร้อมทั้งกระตุ้นให้สตรีเห็นความสำคัญที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเอง ตลอดจนการส่งเสริมให้ผู้เรียนที่เป็นสตรีมีทัศนคติและแนวคิดที่กว้างขึ้นเพื่อประกอบอาชีพได้อย่างหลากหลายในอนาคต

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.8 นโยบายและโครงการเพื่อผู้หญิงด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ขอบเขตความหมาย	การกำหนดนโยบายและโครงการเพื่อผู้หญิงด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนขยายบริการให้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
วัตถุประสงค์/ ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้หญิงได้มีโอกาสได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่องด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพิ่มขึ้น
ข้อมูลที่ผ่านมา-ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การกำหนดนโยบายและโครงการส่งเสริมให้เด็กผู้หญิงและผู้หญิงได้รับการศึกษาและฝึกอบรมในหลักสูตรทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะช่วยให้ผู้หญิงมีความรู้สำหรับนำไปปรับใช้กับการดำรงชีวิตประจำวัน และส่งเสริมโอกาสการทำงานของสตรี รวมทั้งทำให้มีโอกาสด้านอาชีพทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่หลากหลายยิ่งขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.9 นโยบายระดับชาติและระดับจังหวัดที่จะลดช่องว่างระหว่างเพศใน ICT
ขอบเขตความหมาย	การกำหนดนโยบายด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสำหรับประชาชนโดยการกำหนดนโยบายในระดับประเทศและระดับจังหวัด เพื่อเป็นการลดช่องว่างทางด้านเทคโนโลยีให้ประชาชนในทุกพื้นที่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงได้มีโอกาสได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับเทคโนโลยีและสารสนเทศ
ข้อมูลที่ผ่านมา-ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การกำหนดนโยบายเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้สตรีได้เข้าหาแหล่งความรู้และสนใจศึกษาข้อมูลข่าวสารด้านต่างๆ เพิ่มขึ้น และมีความสามารถในการเลือกใช้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง และสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.10 ผู้ทำงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT)
ขอบเขตความหมาย	จำนวนผู้ทำงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในประเทศไทย
วัตถุประสงค์	เพื่อทราบถึงสถานการณ์จำนวนบุคลากรและลักษณะที่สำคัญของกำลังแรงงานที่ทำงานด้านนี้เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนทรัพยากรบุคลากรด้าน ICT
หน่วยวัด	จำนวนและร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	- นโยบายรัฐบาล ด้านนโยบายการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ ได้กำหนดเป้าหมายตัวชี้วัด ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ร้อยละ 50 - กรอบนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศ ระยะ พ.ศ. 2544 – 2553 ของประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2553 ร้อยละ 50 ของกำลังแรงงานไทยต้องได้รับการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะการทำงานที่จำเป็น โดยผ่านระบบเครือข่ายสารสนเทศ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ข้อมูลตามตารางแนบท้าย ตัวชี้วัดที่ 2.10
วิธีการจัดทำ	การสำรวจ
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ กลุ่มสถิติแรงงาน สำนักสถิติเศรษฐกิจและสังคม
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1413 โทรสาร : 0-2282-5861 e-mail : binfo@nso.go.th Website : http://www.nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2545
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ

การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานการสำรวจภาวะทำงานของประชากร/รายงานสรุปผลผู้ทำงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร พ.ศ. 2547
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การนำเสนอข้อมูลยังไม่มี การนำเสนอแบ่งแยกเพศ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เพื่อนำข้อมูลใช้ในการประกอบการวางแผนในการทำงานของผู้หญิงในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร อันจะนำไปสู่การลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของผู้หญิง

ตารางแนบท้าย ตัวชี้วัดที่ 2.10

หน่วย : คน

ลักษณะงานด้าน ICT	2545		2546		2547	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ยอดรวม	303,068	100.0	320,048	100.0	334,595	100.0
1. กลุ่มทักษะสูง	58,567	72.3	77,529	24.2	87,081	23.0
ผู้ประกอบการวิชาชีพด้านคอมพิวเตอร์	19,888	6.6	20,241	6.3	23,976	7.2
- นักออกแบบและวิเคราะห์ระบบงานคอมพิวเตอร์	5,035	1.7	4,724	1.5	8,673	2.6
- โปรแกรมเมอร์	11,103	3.7	11,093	3.5	15,437	4.6
- อื่นๆ	3,750	1.2	4,424	1.4	5,578	1.7
ผู้ประกอบการวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์	16,247	5.4	21,795	6.8	24,949	7.5
- ผู้ช่วยงานด้านคอมพิวเตอร์	7,306	2.4	9,182	2.9	9,347	2.8
- ผู้ปฏิบัติการอุปกรณ์คอมพิวเตอร์	8,854	2.9	12,613	3.9	15,355	4.6
- ผู้ควบคุมหุ่นยนต์อุตสาหกรรม	86	0.0	-	-	247	0.1
ผู้ปฏิบัติการอุปกรณ์ที่ใช้ในด้านทัศนศาสตร์และอิเล็กทรอนิกส์	32,432	10.7	35,493	11.1	38,157	11.4
- ช่างถ่ายภาพและผู้ปฏิบัติการอุปกรณ์บันทึกภาพและเสียง	15,045	5.0	17,566	5.5	19,755	5.9
- ผู้ปฏิบัติการอุปกรณ์การแพร่ภาพกระจายเสียงและโทรคมนาคม	14,574	4.8	15,759	4.9	13,859	4.1
- ผู้ปฏิบัติการอุปกรณ์ทางการแพทย์	2,559	0.8	2,168	0.7	4,542	1.4
- อื่นๆ	253	0.1	-	-	-	-
2. กลุ่มทักษะต่ำ	234,501	77.4	242,519	75.8	247,513	74.0
ช่างเครื่องและช่างปรับทางด้านอุปกรณ์ไฟฟ้ากำลังและอิเล็กทรอนิกส์	234,501	77.4	242,519	75.8	247,513	74.0
- ช่างเครื่องและช่างปรับทางด้านอุปกรณ์ไฟฟ้ากำลัง	142,666	47.1	148,205	46.3	160,504	48.0
- ช่างปรับทางด้านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	2,441	0.8	2,938	0.9	3,701	1.1
- ช่างเครื่องและผู้ให้บริการด้านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์	42,490	14.0	46,978	14.7	42,283	12.6
- ช่างติดตั้งและผู้ให้บริการด้านอุปกรณ์โทรเลขและโทรศัพท์	23,208	7.7	20,043	6.3	18,810	5.6
- ช่างติดตั้ง ช่างซ่อมสายส่งกระแสไฟฟ้าและช่างต่อสายเคเบิล	23,697	7.8	24,355	7.6	22,215	6.6
ผู้ปฏิบัติงานทั้งหมด (พันคน)	33,060.9		33,841.0		34,728.8	
อัตราผู้ปฏิบัติงานด้าน ICT ต่อผู้ปฏิบัติงานทั้งหมด (ต่อ 1,000 คน)	9.167		9.457		9.779	

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.11 การเข้าถึงคอมพิวเตอร์									
ขอบเขตความหมาย	จำนวนประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่สามารถใช้คอมพิวเตอร์ได้									
วัตถุประสงค์	เพื่อทราบความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีด้านการมีการใช้เครื่องมือ/อุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศและการใช้อินเทอร์เน็ตของประชากร									
หน่วยวัด	ร้อยละ									
เป้าหมาย / เกณฑ์	1. แผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศไทย พ.ศ. 2545 – 2549 ได้กำหนดให้เยาวชนรุ่นใหม่ที่สามารถศึกษาภาคปกติ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 สามารถใช้ ICT ได้ภายในปี 2549 2. กรอบนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศระยะ พ.ศ. 2544 – 2553 ของประเทศไทย ได้กำหนด 1) ในปี พ.ศ.2553 โรงเรียนทุกโรงเรียนสามารถเชื่อมต่อเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ และใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียมมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ 2) ในปี พ.ศ.2549 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ของการเรียนการสอนในทุกระดับชั้น มีการใช้คอมพิวเตอร์หรือเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อประกอบการเรียนการสอน และเพิ่มเป็นร้อยละ 30 ในปี พ.ศ. 2553									
วิธีคำนวณ	$= \frac{\text{จำนวนประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้คอมพิวเตอร์}}{\text{จำนวนประชากรอายุ 6 ปี ขึ้นไป}} \times 100$									
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><td>พ.ศ.</td><td>ชาย</td><td>หญิง</td></tr><tr><td>2546</td><td>9.53</td><td>10.06</td></tr><tr><td>2547</td><td>10.38</td><td>11.02</td></tr></table>	พ.ศ.	ชาย	หญิง	2546	9.53	10.06	2547	10.38	11.02
พ.ศ.	ชาย	หญิง								
2546	9.53	10.06								
2547	10.38	11.02								
วิธีการจัดทำ	การสำรวจเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร(ครัวเรือน)									
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี									
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ									

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1410 และ 1411 โทรสาร : 0-2281-3814 e-mail : binfopub@nso.go.th Website : http://www.nso.go.th
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เครื่องชี้การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศไทย Website : http://www.nso.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	อัตราการใช้คอมพิวเตอร์ของประชากรหญิงและชายของประเทศไทย ยังมีจำนวนน้อยมาก แต่ถ้าเปรียบเทียบอัตราการใช้คอมพิวเตอร์ระหว่าง หญิงกับชาย ผู้หญิงจะมีอัตราการใช้คอมพิวเตอร์สูงกว่าผู้ชายเพียงเล็กน้อย เท่านั้น ดังนั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนให้อัตราการใช้คอมพิวเตอร์สูงขึ้น ควรมีมาตรการสนับสนุนและส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความสามารถ และมีโอกาสเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศเพิ่มมากขึ้น และจะเป็นการ ลดช่องว่างทางเทคโนโลยีอีกด้วย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.12 การใช้อินเทอร์เน็ต									
ขอบเขตความหมาย	ร้อยละของการใช้อินเทอร์เน็ตของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป									
วัตถุประสงค์ /ความหมาย	เพื่อทราบความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีด้านการมีการใช้เครื่องมือ/อุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศตลอดการใช้อินเทอร์เน็ตของประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป									
หน่วยวัด	ร้อยละ									
เป้าหมาย / เกณฑ์	กรอบนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศ ระยะ พ.ศ. 2544 – 2553 ของประเทศไทย ได้กำหนด 1. ในปี พ.ศ.2553 โรงเรียนทุกโรงเรียนสามารถเชื่อมต่อเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ และใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียม มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ 2. ในปี พ.ศ.2549 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ของการเรียนการสอนในทุกระดับชั้น มีการใช้คอมพิวเตอร์หรือเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อประกอบการเรียนการสอน และเพิ่มเป็นร้อยละ 30 ในปี พ.ศ. 2553									
วิธีคำนวณ	= $\frac{\text{จำนวนประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ต}}{\text{จำนวนประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป}} \times 100$									
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><th>พ.ศ.</th><th>ชาย</th><th>หญิง</th></tr><tr><td>2546</td><td>5.02</td><td>5.41</td></tr><tr><td>2547</td><td>5.63</td><td>6.26</td></tr></table>	พ.ศ.	ชาย	หญิง	2546	5.02	5.41	2547	5.63	6.26
พ.ศ.	ชาย	หญิง								
2546	5.02	5.41								
2547	5.63	6.26								
วิธีการจัดทำ	การสำรวจเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ครัวเรือน)									
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี									
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ									

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง กรุงเทพมหานคร 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1410 และ 1411 โทรสาร : 0-2281-3814 e-mail : binfopub@nso.go.th Website : http://www.nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2546
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547 (ไตรมาสที่ 1)
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เครื่องชี้การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศไทย Website : http://www.nso.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	จากข้อมูล พบว่า กลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเด็ก และวัยรุ่นที่ อายุต่ำกว่า 20 ปีจะมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเป็นกลุ่มที่สนใจ และกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้เทคโนโลยีใหม่ๆ อยู่เสมอ อีกทั้งยังมี โครงการต่างๆ สนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้โรงเรียน ทั่วประเทศสามารถเข้าถึงความรู้ในอินเทอร์เน็ตได้
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนสามารถเข้าถึงแหล่งความรู้และข้อมูล ข่าวสารต่างๆ ได้มากยิ่งขึ้น และเป็นการลดช่องว่างทางเทคโนโลยี ควรมีมาตรการสนับสนุนและส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ความสามารถ ในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มสตรีสามารถ เข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารได้มากยิ่งขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.13 อัตราส่วนการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต						
ขอบเขตความหมาย	การเปรียบเทียบจำนวนของประชากรกลุ่มผู้หญิงกับผู้ชายที่ใช้อินเทอร์เน็ต						
วัตถุประสงค์	เพื่อทราบข้อมูลของสตรีที่ใช้อินเทอร์เน็ต						
หน่วยวัด	อัตรา						
เป้าหมาย / เกณฑ์	กรอบนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศระยะ พ.ศ. 2544 – 2553 ของประเทศไทย ได้กำหนด 1. ในปี พ.ศ.2553 โรงเรียนทุกโรงเรียนสามารถเชื่อมต่อเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ และใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียม มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ 2. ในปี พ.ศ. 2549 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ของการเรียนการสอนในทุกระดับชั้นมีการใช้คอมพิวเตอร์หรือเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อประกอบการเรียนการสอน และเพิ่มเป็นร้อยละ 30 ในปี พ.ศ. 2553						
วิธีคำนวณ	$= \frac{\text{จำนวนประชากรหญิงอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ต}}{\text{จำนวนประชากรชายอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ต}}$						
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table border="1"> <thead> <tr> <th>พ.ศ.</th><th>อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต</th></tr> </thead> <tbody> <tr> <td>2546</td><td>1.08</td></tr> <tr> <td>2547 (ไตรมาสที่ 1)</td><td>1.11</td></tr> </tbody> </table>	พ.ศ.	อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต	2546	1.08	2547 (ไตรมาสที่ 1)	1.11
พ.ศ.	อัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต						
2546	1.08						
2547 (ไตรมาสที่ 1)	1.11						
วิธีการจัดทำ	การสำรวจเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ครัวเรือน)						
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี						
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ						
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1410 และ 1411 โทรสาร : 0-2281-3814 e-mail : binfopub@nso.go.th Website : http://www.nso.go.th						
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2546						
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547 (ไตรมาสที่ 1)						

ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เครื่องมือการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศไทย Website : http://www.nso.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เพื่อเป็นการลดช่องว่างทางเทคโนโลยี ควรมีมาตรการสนับสนุนและส่งเสริมให้สตรีมีความรู้ความสามารถในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้สตรีสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารได้มากยิ่งขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.14 อัตราการมีทักษะเทคโนโลยีสารสนเทศของประชากรอายุ 15 - 24 ปี
ขอบเขตความหมาย	ร้อยละของประชากรที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี ที่มีความรู้ความสามารถขั้นพื้นฐานในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อทราบว่าจำนวนประชากรอายุ 15-24 ปี มีทักษะพื้นฐานในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
ข้อมูลที่ผ่านมา-ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การส่งเสริมให้ประชากรอายุระหว่าง 15-24 ปี มีพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งต่อไปจะเป็นกำลังสำคัญในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้ ดังนั้น การส่งเสริมให้สตรีซึ่งมีอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเท่ากับผู้ชายจึงจำเป็นต้องผลักดันให้มีการพัฒนาศักยภาพของสตรีให้สามารถเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาประเทศ พร้อมทั้งเป็นการลดช่องว่างทางเทคโนโลยีสำหรับสตรีอีกทางหนึ่งด้วย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.15 อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากรอายุ 15-24 ปี																			
ขอบเขตความหมาย	ความสามารถอ่านออกและเขียนได้ของบุคคลที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี การอ่านออกเขียนได้นี้จะเป็นภาษาใดๆ ก็ได้ทั้งสิ้น โดยอ่านและเขียนข้อความง่ายๆ ได้ ถ้าอ่านออกเพียงอย่างเดียวแต่เขียนไม่ได้ก็ถือว่าเป็นผู้ที่อ่านเขียนไม่ได้																			
วัตถุประสงค์	เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลนำไปใช้ในการวางแผนและกำหนดนโยบายต่างๆ																			
หน่วยวัด	ร้อยละ																			
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษของประเทศไทย ได้กำหนดเป้าหมายขีดความไม่เท่าเทียมทางเพศในการศึกษาในทุกระดับการศึกษาภายในปี 2558																			
วิธีคำนวณ	อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากรอายุ 15-24 ปี $= \frac{\text{จำนวนประชากรอายุ 15-24 ปีที่อ่านออกเขียนได้}}{\text{จำนวนประชากรอายุ 15-24 ปีทั้งหมด}} \times 100$																			
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><th rowspan="2">พ.ศ.</th><th colspan="3">อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากร 15-24 ปี</th></tr><tr><th>รวม</th><th>ชาย</th><th>หญิง</th></tr><tr><td>2533</td><td>98.1</td><td>97.8</td><td>98.4</td></tr><tr><td>2537</td><td>98.6</td><td>97.3</td><td>98.7</td></tr><tr><td>2543</td><td>98.0</td><td>97.8</td><td>98.1</td></tr></table>	พ.ศ.	อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากร 15-24 ปี			รวม	ชาย	หญิง	2533	98.1	97.8	98.4	2537	98.6	97.3	98.7	2543	98.0	97.8	98.1
พ.ศ.	อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากร 15-24 ปี																			
	รวม	ชาย	หญิง																	
2533	98.1	97.8	98.4																	
2537	98.6	97.3	98.7																	
2543	98.0	97.8	98.1																	
วิธีการจัดทำ	การสำมะโนประชากรและการเคหะ ปี 2533 และปี 2543 และการสำรวจการอ่านออกเขียนได้ของประชากร ปี 2537																			
ความถี่การจัดเก็บ	ทุก 10 ปี																			
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ																			
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่	สำนักงานสถิติแห่งชาติ																			
(สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ 10100 Website : http://www.nso.go.th																			
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533																			

ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2543
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค ระดับจังหวัด
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เครื่องชี้การพัฒนาประเทศไทย พ.ศ. 2546 Website : http://www.nso.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เพื่อเป็นการส่งเสริมให้สตรีกลุ่มอายุ 15 -24 ปีมีอัตราการอ่านออกเขียนได้ 100 เปอร์เซ็นต์ แสดงให้เห็นถึงการประสบความสำเร็จในการกำหนดนโยบายทางการศึกษาของประเทศไทยที่กำหนดให้ทุกคนได้มีโอกาสได้เข้าศึกษา

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.16 อัตราการอ่านออกเขียนได้หญิงต่อชายอายุ 40 ปีขึ้นไป
ขอบเขตความหมาย	การเปรียบเทียบความสามารถอ่านออกและเขียนได้ของระหว่างหญิงกับชายที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป การอ่านออกเขียนได้นี้จะเป็นภาษาใดๆ ก็ได้ทั้งสิ้น โดยอ่านและเขียนข้อความง่ายๆ ได้ ถ้าอ่านออกเพียงอย่างเดียว แต่เขียนไม่ได้ก็ถือว่าเป็นผู้ที่อ่านเขียนไม่ได้
วัตถุประสงค์	เพื่อทราบถึงความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ระหว่างหญิงกับชายอายุ 40 ปีขึ้นไป
หน่วยวัด	อัตรา
เป้าหมาย / เกณฑ์	พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้ปรับปรุงแก้ไขผนวกกับเป้าหมายด้านการศึกษาเพื่อปวงชนที่กำหนดขึ้นจากการประชุมระดับโลกที่กรุงดาการ์ ประเทศเซเนกัล ในประเด็นการพัฒนาอัตราความรู้หนังสือของผู้ใหญ่ ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 50 ภายในปี ค.ศ. 2015 โดยเฉพาะสตรี และพัฒนาการเข้าถึงการศึกษาขั้นพื้นฐานและต่อเนื่องสำหรับผู้ใหญ่ทั้งหมดให้เท่าเทียมกัน
วิธีคำนวณ	$\text{อัตราการอ่านออกเขียนได้หญิงต่อชายอายุ 40 ปีขึ้นไป} = \frac{\text{จำนวนประชากรหญิงอายุ 40 ปีขึ้นไปที่อ่านออกเขียนได้}}{\text{จำนวนประชากรชายอายุ 40 ปีขึ้นไป ที่อ่านออกเขียนได้}}$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	อัตราการอ่านออกเขียนได้หญิงต่อชายอายุ 40 ปีขึ้นไป ปี 2543 = 0.9
วิธีการจัดทำ	การสำมะโนประชากรปี 2543
ความถี่การจัดเก็บ	ทุก 10 ปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 962 ถนนกรุงเกษม กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-282-9272 โทรสาร : 0-2281-6127 Website : http://www.nesdb.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2543

ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2543
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานผลตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษของประเทศไทย พ.ศ. 2547
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เป็นแนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพและคุณภาพของสตรีอายุ 40 ปีขึ้นไป ให้สามารถอ่านออกเขียนได้ เพื่อใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันและมีความเป็นอยู่ที่มีคุณภาพ ตลอดจนสามารถที่จะร่วมในกระบวนการพัฒนาสังคมในด้านต่างๆ ได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.17 อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่																
ขอบเขตความหมาย	ร้อยละของประชากรอายุ 15 ปี ขึ้นไป ซึ่งสามารถอ่าน เขียน และเข้าใจ ประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยทั่วไปคำว่า “การรู้หนังสือ” มีความหมายครอบคลุม คำว่า “การคำนวณ” ซึ่งหมายถึงความสามารถในการคำนวณคณิตศาสตร์พื้นฐานได้																
วัตถุประสงค์	อัตราการรู้หนังสือของผู้ใหญ่แสดงให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ที่เพิ่มขึ้นของการศึกษาระดับประถมศึกษาและผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ ในการเพิ่มในทักษะการรู้หนังสือขั้นพื้นฐานให้กับประชากร ดังนั้นจึงเป็นการช่วยให้ประชาชนได้นำทักษะเหล่านี้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน และเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องและสามารถใช้ภาษาเขียนในการสื่อสารได้ การรู้หนังสือแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของการเพิ่มสติปัญญาให้กับบุคคลและการรู้หนังสือยังมีส่วนสนับสนุนในการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมอีกด้วย																
หน่วยวัด	ร้อยละ																
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{อัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชากร 15 ปี ขึ้นไป}}{\text{จำนวนประชากรอายุ 15 ปี ขึ้นไป}} \times 100$																
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><th>พ.ศ.</th><th>รวม</th><th>ชาย</th><th>หญิง</th></tr><tr><td>2533</td><td>93.2</td><td>95.5</td><td>91.0</td></tr><tr><td>2537</td><td>93.3</td><td>96.1</td><td>90.6</td></tr><tr><td>2543</td><td>92.6</td><td>94.9</td><td>90.5</td></tr></table>	พ.ศ.	รวม	ชาย	หญิง	2533	93.2	95.5	91.0	2537	93.3	96.1	90.6	2543	92.6	94.9	90.5
พ.ศ.	รวม	ชาย	หญิง														
2533	93.2	95.5	91.0														
2537	93.3	96.1	90.6														
2543	92.6	94.9	90.5														
วิธีการจัดทำ	การสำมะโนประชากรและการเคหะ ปี 2533 และ ปี 2543 และการสำรวจการอ่านออกเขียนได้ของประชากร พ.ศ. 2537																
ความถี่การจัดเก็บ	ทุก 10 ปี																
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ																

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคม สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0- 2281-0333 ต่อ 1406 – 1409 Website : http:// www.nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2543
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค และระดับจังหวัด
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	สำมะโนประชากรและการเคหะและการสำรวจการอ่านออกเขียนได้ของ ประชากร พ.ศ. 2537
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การสำรวจข้อมูลทำโดยวิธีการสำมะโนประชากร จึงทำให้ขาดความ ต่อเนื่องของข้อมูล และไม่สามารถนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนในการ พัฒนาความรู้ความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ของประชาชนให้ สอดคล้องกับปัญหาและสถานการณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบัน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	อัตราการอ่านออกเขียนได้ของสตรียังต่ำอยู่ และเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชาย พบว่า อัตราการอ่านออกเขียนได้ของผู้หญิงต่ำกว่าผู้ชาย ดังนั้น เพื่อเป็น การเพิ่มอัตราการอ่านออกเขียนได้ของผู้หญิง จึงควรมีนโยบายหรือ มาตรการที่ส่งเสริมให้สตรีในกลุ่มนี้ให้สามารถอ่านออกเขียนได้ เพื่อจัดการไม่รู้หนังสือของสตรีให้หมดไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 2 : การศึกษาและการฝึกอบรมของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	2.18 อัตราการเข้าฝึกอบรมอาชีพ
ขอบเขตความหมาย	การฝึกอบรมอาชีพให้ผู้ได้รับการอบรมพัฒนาศักยภาพของตนเอง และสามารถนำไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและช่วยเหลือครอบครัวได้
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อยกระดับให้สตรีได้เข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเอง ให้ได้รับการยกระดับฝีมือแรงงานที่สูงขึ้น
หน่วยวัด	คน/ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	แผนปฏิบัติการการศึกษาเพื่อปวงชนสำหรับประเทศไทยตามกรอบปฏิบัติการดาการ์ (พ.ศ. 2545 – 2559) โดยได้กำหนดเป้าหมายการดำเนินงานภายในปี พ.ศ. 2549 โดยให้มีการศึกษาและการฝึกอบรม เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้และชีวิต และการคงอยู่ของการรู้หนังสือ มีการดำเนินการอย่างกว้างขวาง ต่อเนื่อง และหลากหลายรูปแบบ
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนประชากรวัยทำงานที่ได้รับการอบรมอาชีพ}}{\text{จำนวนประชากรวัยทำงานทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	กรมการศึกษานอกโรงเรียน พ.ศ. 2545

หน่วย : คน

เพศ	หลักสูตรอาชีพระยะสั้น	หลักสูตรกลุ่มสนใจ
รวม	608,608	365,153
ชาย	196,996	126,645
หญิง	411,612	238,508

กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

1. หลักสูตรฝึกเตรียมเข้าทำงาน

หน่วย : คน

พ.ศ.	รวม		ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2542	73,474	100	54,204	74	19,270	26
2543	44,903	100	33,474	75	11,429	25
2544	40,196	100	28,208	70	11,988	30
2545	36,601	100	26,432	72	10,169	28
2546	41,980	100	28,448	68	13,537	32
2547 (มี.ค.)	17,228	100	10,868	63	6,360	37

2. หลักสูตรยกระดับฝีมือแรงงาน

หน่วย : คน

พ.ศ.	รวม		ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2542	158,467	100	85,244	54	73,223	46
2543	118,492	100	61,745	52	56,747	48
2544	113,398	100	61,794	54	51,604	46
2545	117,434	100	65,647	56	51,787	44
2546	152,265	100	85,308	56	66,445	44
2547 (มี.ค.)	76,033	100	42,043	55	33,990	45

กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ฝึกอบรมเฉพาะสตรี

หน่วย : คน

พ.ศ.	ฝึกในศูนย์สงเคราะห์ และฝึกอาชีพสตรี	ฝึกอาชีพในชุมชนตาม โครงการสร้างชีวิตใหม่ให้ สตรีชนบท
2544	8,876	3,000
2545	7,567	3,000
2546	5,936	3,000
2547	8,275	3,000
2548	8,730	7,500

วิธีการจัดทำ	สถิติการฝึกอบรม	
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี	
หน่วยงานจัดเก็บ	1. กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2. กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน 3. กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ	
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	1. กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ 2. กองส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพแรงงานและผู้ประกอบการ กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน ถนนมิตรไมตรี ดินแดง กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ : 0-2245-5785, 0-2247-9422 โทรสาร : 0-248-3671 Website : http://www.dsd.go.th 3. กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ	
ปีที่เริ่มดำเนินการ	1. กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2. กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน 3. กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ	พ.ศ. 2545 พ.ศ. 2542 พ.ศ. 2544
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	1. กรมการศึกษานอกโรงเรียน 2. กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน 3. กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ	พ.ศ. 2545 พ.ศ. 2547 (มี.ค.) พ.ศ. 2548
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ	

การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	สถิตินักศึกษาของกรมการศึกษานอกโรงเรียน สถิติการฝึกอบรมของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน สถิติการฝึกอบรมของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การฝึกอบรมให้แก่สตรีมีหลายหน่วยงานที่ดำเนินการ ดังนั้น ข้อมูลการฝึกอบรมให้แก่สตรีจึงมีกระจัดกระจาย ซึ่งยังไม่มีหน่วยงานใดที่รวบรวมข้อมูลด้านนี้โดยเฉพาะ ทำให้ไม่มีข้อมูลครอบคลุมประชากรวัยทำงานทั้งหมด จึงไม่สามารถคิดเป็นอัตราได้
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ควรกำหนดนโยบาย แผนงาน โครงการ และงบประมาณเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้สตรีได้รับการฝึกอบรม สำหรับแรงงานสตรีที่ไร้ฝีมือ หรือ กึ่งมีฝีมือให้เป็นแรงงานที่มีฝีมือ ส่วนแรงงานสตรีที่มีฝีมือก็ฝึกอบรมให้เป็นแรงงานทักษะด้านเทคโนโลยีเพิ่มขึ้น พร้อมทั้งนำเทคโนโลยีมาช่วยในกระบวนการผลิตสินค้า ตลอดจนการนำสินค้าไปถึงผู้บริโภค เพื่อจะได้เป็นกำลังสำคัญในการผลิตของประเทศ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.1 อายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด
ขอบเขตความหมาย	จำนวนปีเฉลี่ยที่คาดว่าบุคคลที่เกิดมาแล้วจะมีชีวิตต่อไปอีกกี่ปี
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	คาดการณ์ความยืนยาวของการดำรงชีวิตประชากร
หน่วยวัด	ปี
เป้าหมาย / เกณฑ์	สำหรับประเทศไทยเป้าหมายอายุขัยเฉลี่ยสูงสุดที่จะต้องพัฒนาไปให้ถึงคือ 80 ปี (ใช้ในการคำนวณดัชนีความอยู่ดีมีสุขของคนไทยด้านสุขภาพอนามัย) สำหรับ UNDP ใช้เป้าหมาย 85 ปี เป็นเกณฑ์ในการคำนวณ HDI
วิธีการคำนวณ	นำข้อมูลการตายที่ได้จากการจดทะเบียนมาปรับการตจจจำนวนตายรวมด้วยอัตราการตจจที่ได้จากการสำรวจการเปลี่ยนแปลงของประชากรและปรับการตจจเป็นพิเศษในกลุ่มทารก (อายุต่ำกว่า 1 ปี) และกลุ่มเด็ก 1-4 ปี ก่อนที่จะนำไปคำนวณอัตราการตายรายอายุเพื่อสร้างตารางชีพในขั้นตอนสุดท้าย
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2535 - 2548 หญิง 75.0 ชาย 67.9 ปี พ.ศ. 2548 (ก.ค.) หญิง 74.1 ชาย 66.1
วิธีการจัดทำ	สิ่งตีพิมพ์ “สารประชากร มหาวิทยาลัยมหิดล” โดยทำการประมาณการตัวเลขต่างๆ ทางประชากรตามหลักวิชา เพื่อให้ตัวเลขสะท้อนสถานการณ์ทางประชากรได้จริง
ความถี่การจัดเก็บ	ปีละ 1 ครั้ง
หน่วยงานจัดเก็บ	สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170 โทรศัพท์ : 0-2441-0201, 0-2441-9666 โทรสาร : 0-2441-9333 e-mail: directpr@ mahidol.ac.th Website : http://www.ipsr.mahidol.ac.th http://www.ipsr.mahidol.ac.th/gazetteth.htm
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2535

ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล จะพิมพ์ "สารประชากร" ทุกต้นปี เพียงปีละ 1 ฉบับ (จากเดิมที่เคยเผยแพร่ปีละ 2 ฉบับ เดือนมกราคม และกรกฎาคม) ทั้งนี้เริ่มตั้งแต่ฉบับเดือนมกราคม 2548 เป็นต้นไป เว้นแต่จะมีข้อมูลใหม่ที่สำคัญก็จะมี "สารประชากร ฉบับพิเศษ" เพิ่มขึ้น
ข้อสังเกต	ในฉบับพิเศษ (กรกฎาคม 2548) อายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดในสารประชากรต่ำกว่า ฉบับก่อน ๆ เนื่องจากการปรับจำนวนประชากรอย่างมากทำให้กระทบต่อ ตารางชีพที่สร้างขึ้น เพราะทำให้อัตราตายสูงขึ้น (ตัวหารเพิ่มขึ้น ทั้ง ๆ ที่ตัวตั้ง หรือจำนวนคนที่ตายไม่ได้เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย) อัตราตายที่สูงขึ้นได้ส่งผลให้ อายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดลดลง
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ประชากรไทยมีอายุสูงขึ้นอันเป็นผลมาจากการรู้จักดูแลรักษาสุขภาพและความก้าวหน้าทางด้านการแพทย์และสาธารณสุข ประชากรจึงมีชีวิตที่ยืนยาวขึ้น ซึ่งผู้หญิงมีชีวิตยืนยาวกว่าผู้ชาย โดยเฉพาะสุขภาพอนามัยของผู้หญิงสูงอายุมีผลจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการหมดประจำเดือน ซึ่งต่างจากผู้สูงวัยที่เป็นผู้ชายทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องคำนึงถึงด้วย ในการกำหนดนโยบาย มาตรการที่ช่วยให้ผู้สูงอายุมีความเป็นอยู่ที่ดี สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมตลอดช่วงอายุขัยของตนเอง

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.2 หญิงตั้งครรภ์ที่ได้รับการดูแลก่อนคลอด 4 ครั้งตามเกณฑ์		
ขอบเขตความหมาย	หญิงมีครรภ์ที่ได้รับการฝากครรภ์ในระยะเวลาที่กำหนด จำนวน 4 ครั้ง โดยครั้งที่ 1 อายุครรภ์ 1-6 เดือน (1-24 สัปดาห์), ครั้งที่ 2 อายุครรภ์ 7 เดือน (25-28 สัปดาห์), ครั้งที่ 3 อายุครรภ์ 8 เดือน (29-32 สัปดาห์), ครั้งที่ 4 อายุครรภ์ 9 เดือน (33-36 สัปดาห์)		
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อวัดประสิทธิภาพการส่งเสริมอนามัยแม่และเด็ก		
หน่วยวัด	ร้อยละ		
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมายตัวชี้วัดกรมอนามัย 90% ของหญิงคลอด		
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนหญิงมีครรภ์ที่ได้รับการดูแลก่อนคลอดครบ 4 ครั้งตามเกณฑ์ในช่วงเวลาที่กำหนด}}{\text{จำนวนหญิงที่คลอดทั้งหมด}} \times 100$		
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี 2540 = 76.5	ปี 2541 = 85.0	ปี 2542 = 75.17
	ปี 2543 = 78.99	ปี 2544 = 78.49	ปี 2545 = 73.21
	ปี 2546 = 73.71		
วิธีการจัดทำ	จัดเก็บข้อมูลจากรายงาน ก- 1 (ข้อมูลการตายของมารดาและ/หรือทารกปริกำเนิด) รายงาน ก- 2 (สรุปรายงานการคลอด และการป่วย/การตายของมารดาและทารก) จากสถานบริการของกระทรวงสาธารณสุข ใน 12 เขต 75 จังหวัด เริ่มจากปี พ.ศ. 2540 จนถึงปัจจุบัน		
ความถี่การจัดเก็บ	ทุก 3 เดือน		
หน่วยงานจัดเก็บ	1. ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ 12 เขต สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด 75 จังหวัด (พ.ศ. 2540-2546) 2. ศูนย์อนามัยที่ 1-12 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด 75 จังหวัด (พ.ศ. 2547)		
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ถนนพหลโยธิน 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-4418 โทรสาร : 0-2590-4457 Website : http://www.anamai.moph.go.th		
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2540		

ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	1. รายงานสถานการณ์งานอนามัยแม่และเด็ก ปี 2540 – 2544 ส่วนอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย ตุลาคม 2545 2. รายงานสถานการณ์งานอนามัยแม่และเด็ก ปี 2544 – 2546 กลุ่มอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย ธันวาคม 2547
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การที่ผู้หญิงได้รับการดูแลขณะที่ตั้งครรภ์ทำให้ลดอัตราเสี่ยงต่อภาวะแทรกซ้อนขณะตั้งครรภ์ และลดอัตราการเสียชีวิตขณะตั้งครรภ์ ทำให้การตั้งครรภ์และการคลอดบุตรเป็นไปอย่างปลอดภัย และทารกที่เกิดมามีโอกาสสูงที่จะมีสุขภาพดีด้วย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.3 สัดส่วนการคลอดบุตรที่ได้รับการดูแลจากบุคลากรสาธารณสุข
ขอบเขตความหมาย	จำนวนหญิงมีครรภ์ที่ได้รับการทำคลอด โดยบุคลากรทางการแพทย์ และสาธารณสุขต่อจำนวนการเกิดมีขึ้น 100 คน
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อวัดประสิทธิภาพการส่งเสริมอนามัยแม่และเด็ก
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมาย MDG ลดอัตราการตายของมารดาลงสามในสี่ในช่วงปี 2533-2558
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนหญิงมีครรภ์ที่ได้รับการทำคลอด โดยบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข ในช่วงเวลาที่กำหนด}}{\text{จำนวนเด็กเกิดมีชีพในช่วงเวลาเดียวกัน}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี 2533 ร้อยละ 90.8 ปี 2534 ร้อยละ 93.2 ปี 2535 ร้อยละ 90.4 ปี 2536 ร้อยละ 91.1 ปี 2538 ร้อยละ 94.4 ปี 2541 ร้อยละ 99 ปี 2544 ร้อยละ 97.9
วิธีการจัดทำ	จัดเก็บข้อมูลจากรายงาน ก- 1 (ข้อมูลการตายของมารดาและ/หรือทารก ปรีกำเนิด) รายงาน ก- 2 (สรุปรายงานการคลอด และการป่วย/การตายของมารดาและทารก) จากสถานบริการของกระทรวงสาธารณสุข ใน 12 เขต 75 จังหวัด เริ่มจากปี พ.ศ. 2540 จนถึงปัจจุบัน
ความถี่การจัดเก็บ	ทุก 3 เดือน
หน่วยงานจัดเก็บ	1. ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ 12 เขต สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด 75 จังหวัด (พ.ศ. 2540-2546) 2. ศูนย์อนามัยที่ 1-12 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด 75 จังหวัด (พ.ศ. 2547)
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ถนนพหลโยธิน 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-4418 โทรสาร : 0-2590-4457 Website : http://www.anamai.moph.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2540
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546

ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	1. รายงานสถานการณ์งานอนามัยแม่และเด็ก ปี 2540 – 2544 ส่วนอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย ตุลาคม 2545 2. รายงานสถานการณ์งานอนามัยแม่และเด็ก ปี 2544 – 2546 กลุ่มอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย ธันวาคม 2547
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ในปี 2541 สัดส่วนการคลอดบุตรที่ได้รับการดูแลจากบุคลากรสาธารณสุขร้อยละ 99 ซึ่งทำให้สตรีมีครรภ์ได้รับบริการการทำคลอดจนเกือบครบถ้วน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.4 อัตราการตายมารดา
ขอบเขตความหมาย	การตายของหญิงตั้งครรภ์ หรือภายใน 42 วัน หลังสิ้นสุดการตั้งครรภ์ ไม่ว่าจะอายุครรภ์จะเป็นเท่าใด จากสาเหตุที่เกี่ยวข้อง หรือก่อให้เกิดความรุนแรงขึ้นจากครรภ์ และหรือการดูแลรักษาขณะตั้งครรภ์และคลอด แต่ไม่ใช่จากอุบัติเหตุหรือสาเหตุที่ไม่เกี่ยวข้องต่อการเกิดมีชีพ 100,000 คน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	แสดงผลกระทบของการพัฒนาด้านอนามัยแม่และเด็ก โดยเฉพาะการดูแลแม่ระหว่างตั้งครรภ์ คลอด และหลังคลอด รวมทั้งภาวะโภชนาการของแม่
หน่วยวัด	จำนวนมารดาต่อการเกิดมีชีพ 100,000 คน
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมาย MDG ลดอัตราการตายของมารดาลง 3 ใน 4 ในช่วงปี 2533-2558 เป้าหมาย MDG+ ไม่เกินร้อยละ 18 ต่อการเกิดมีชีพแสนคนภายในปี 2549
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนมารดาตายในช่วงเวลาที่กำหนด}}{\text{จำนวนเกิดมีชีพทั้งหมดในช่วงเวลาเดียวกัน}} \times 100,000$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี 2540 จำนวนมารดาตาย 101 คน อัตราการตายของมารดา 14.17 ปี 2541 จำนวนมารดาตาย 120 คน อัตราการตายของมารดา 17.54 ปี 2542 จำนวนมารดาตาย 156 คน อัตราการตายของมารดา 23.96 ปี 2543 จำนวนมารดาตาย 172 คน อัตราการตายของมารดา 26.89 ปี 2544 จำนวนมารดาตาย 153 คน อัตราการตายของมารดา 23.79 ปี 2545 จำนวนมารดาตาย 156 คน อัตราการตายของมารดา 22.13 ปี 2546 จำนวนมารดาตาย 132 คน อัตราการตายของมารดา 20.63
วิธีการจัดทำ	จัดเก็บข้อมูลจากรายงาน ก- 1 (ข้อมูลการตายของมารดาและ/หรือทารกปริกำเนิด) รายงาน ก- 2 (สรุปรายงานการคลอด และการป่วย/การตายของมารดาและทารก) จากสถานบริการของกระทรวงสาธารณสุข ใน 12 เขต 75 จังหวัด เริ่มจากปี พ.ศ. 2540 จนถึงปัจจุบัน
ความถี่การจัดเก็บ	ทุก 3 เดือน
หน่วยงานจัดเก็บ	- ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ 12 เขต สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด 75 จังหวัด (พ.ศ. 2540-2546) - ศูนย์อนามัยที่ 1-12 สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด 75 จังหวัด (พ.ศ. 2547)

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ถนนพหลโยธิน 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-4418 โทรสาร : 0-2590-4457 Website : http://www.anamai.moph.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2540
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	1. รายงานสถานการณ์งานอนามัยแม่และเด็ก ปี 2540 – 2544 ส่วนอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย ตุลาคม 2545 2. รายงานสถานการณ์งานอนามัยแม่และเด็ก ปี 2544 – 2546 กลุ่มอนามัยแม่และเด็ก สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย ธันวาคม 2547
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	อัตราการตายของมารดามีแนวโน้มลดลง แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังต้องมีการปรับปรุงคุณภาพบริการ และเพิ่มทักษะบุคลากรสาธารณสุขในการตรวจ วิเคราะห์ความเสี่ยงหรือปัญหาแทรกซ้อนของสตรีมีครรภ์เพื่อให้การป้องกันได้ทัน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.5 อัตราการทำแท้ง
ขอบเขตความหมาย	ผู้รับบริการที่มีภาวะแทรกซ้อนจากการทำแท้งเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลของรัฐ
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	วางแผนการดำเนินงานเพื่อลดการทำแท้งไม่ปลอดภัย
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ลดการทำแท้งไม่ปลอดภัย
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การที่ผู้หญิงตัดสินใจทำแท้งเกิดจากหลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้านเศรษฐกิจ สังคม วางแผนครอบครัว หรือเว้นระยะการมีบุตรไม่เหมาะสม ยังเรียนไม่จบ ปัญหาครอบครัว และตั้งครรภ์ เนื่องจาก การคุมกำเนิดล้มเหลว ซึ่งการทำแท้งนิยมทำแท้งนอกโรงพยาบาล และเป็นวิธีที่เสี่ยงต่ออันตราย การติดเชื้อ และการเสียชีวิต การเก็บข้อมูลทำได้ยาก อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลที่สามารหสะท้อนปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ จะทำให้สามารถกำหนดนโยบาย มาตรการมารองรับกับปัญหาได้อย่างเหมาะสมต่อไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.6 อัตราการใช้การคุมกำเนิด
ขอบเขตความหมาย	ร้อยละของสตรีอายุ 15-44 ปี ที่แต่งงานแล้วและยังอยู่กับสามีที่กำลังใช้วิธีการคุมกำเนิดชนิดใดชนิดหนึ่งอยู่
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อประเมินการใช้วิธีการคุมกำเนิดในผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพิ่มอัตราการใช้การคุมกำเนิด
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้รับบริการที่กำลังใช้รายวิธีการคุมกำเนิด}}{\text{จำนวนผู้รับบริการที่กำลังใช้รายวิธีการคุมกำเนิดทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี 2543 อัตราการใช้การคุมกำเนิด 79.2% ได้แก่ ยาเม็ด 26.8% ยาฉีด 22.0% ห่วงอนามัย 3.1% ยาฝัง 1.4% หมันหญิง 22.6% หมันชาย 1.2% ยาฝัง 1.5% ถุงยางอนามัย 1.7% อื่นๆ 0.3%
วิธีการจัดทำ	สำรวจ
ความถี่การจัดเก็บ	ไม่ต่อเนื่อง
หน่วยงานจัดเก็บ	กองอนามัยเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กองอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2590- 4165, 0-2590-4566 Website : http://www.anamai.moph.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2528
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2543
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย, การประเมินผลงานส่งเสริมสุขภาพในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 งานส่งเสริมสุขภาพสตรี วัยเจริญพันธุ์, 2544
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ปัจจุบันไม่มีการเก็บข้อมูล นอกจากใช้งานวิจัยและสำรวจ

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

แม้ว่าวิธีการคุมกำเนิดโดยใช้ถุงยางอนามัยจะเป็นวิธีการที่สะดวกและปลอดภัยทั้งผู้หญิงและผู้ชายมากกว่าวิธีการอื่นแต่ผู้ชายส่วนใหญ่ก็ยังไม่นิยมใช้ถุงยางอนามัย ดังจะเห็นได้ว่าอัตราการคุมกำเนิดแบบนี้ยังมีอัตราที่ต่ำอยู่ เมื่อเทียบกับ ยาเม็ด ยาฉีด และหมันหญิง (26.8, 22.0, 22.6) ซึ่งวิธีการดังกล่าวอาจมีผลข้างเคียงต่อผู้หญิงได้ ทำให้ผู้หญิงยังคงเป็นผู้แบกรับภาระทางด้านสุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์อยู่ แสดงถึงความไม่เสมอภาคในความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างหญิงชายในเรื่องสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์ ซึ่งควรเป็นความรับผิดชอบร่วมกันบนพื้นฐานของการให้เกียรติซึ่งกันและกัน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.7 การสูบบุหรี่ในกลุ่มผู้หญิง
ขอบเขตความหมาย	ผู้สูบบุหรี่ที่เป็นผู้หญิงอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามพฤติกรรมการสูบบุหรี่
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	วัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสูบบุหรี่ในกลุ่มประชากรหญิงอายุ 15 ปีขึ้นไป
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ลดอัตราผู้สูบบุหรี่ผู้หญิงลง
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้สูบบุหรี่ที่เป็นผู้หญิงอายุ 15 ปีขึ้นไป}}{\text{จำนวนผู้หญิงอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่จำแนกตามพฤติกรรมการสูบบุหรี่ เพศ ภาค และเขตการปกครอง พ.ศ. 2547 ผู้หญิง ร้อยละ 2.6 ผู้ชาย ร้อยละ 43.7
วิธีการจัดทำ	สำรวจ
ความถี่การจัดเก็บ	ไม่ต่อเนื่อง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง ป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1411-1412 โทรสาร : 0-2281-6438 Website : http://www.nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	-
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website : http://www.nso.go.th
ข้อจำกัด	หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง คือ สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กำลังรวบรวมข้อมูลผู้สูบบุหรี่อายุ 15 ปีขึ้นไป แต่ไม่ได้แยกเพศ ทำให้ต้องใช้ข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติที่เก็บ 2 ปี/ครั้งแทน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	อายุเฉลี่ยที่ผู้หญิงเริ่มสูบบุหรี่ อยู่ในช่วงอายุ 15 – 24 ปี ร้อยละ 58.6 โดยมีอายุเฉลี่ยที่เริ่มสูบบุหรี่ คือ 21.7 ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการรณรงค์ ลด ละ เลิก สูบบุหรี่อย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้สูบบุหรี่ได้ตระหนักถึงอันตรายต่อสุขภาพที่เกิดจากการสูบบุหรี่ในระยะยาวต่อไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.8 การดื่มสุรากลุ่มผู้หญิง
ขอบเขตความหมาย	ผู้ดื่มสุราที่เป็นผู้หญิงอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกตามพฤติกรรมการดื่มสุรา
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	วัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการบริโภคสุรากลุ่มประชากรหญิงอายุ 15 ปีขึ้นไป
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ลดอัตราผู้ดื่มสุราที่เป็นผู้หญิง
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้ดื่มสุราที่เป็นผู้หญิงอายุ 15 ปีขึ้นไป}}{\text{จำนวนผู้หญิงอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ร้อยละของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ดื่มสุรา จำแนกตามสาเหตุที่เริ่มดื่ม และเพศ พ.ศ. 2547 ผู้หญิง ร้อยละ 10.3 ผู้ชาย ร้อยละ 55.5
วิธีการจัดทำ	สำรวจ
ความถี่การจัดเก็บ	ไม่ต่อเนื่อง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง ป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1411-1412 โทรสาร : 0-281-6438 Website : http://www.nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	-
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ประเทศ ภาค
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website : http://www.nso.go.th
ข้อจำกัด	หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรง คือ สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค ไม่มีข้อมูลแยกเพศ และกำลังเริ่มดำเนินการรวบรวมด้านข้อมูลผู้ดื่มสุรา 15-54 ปี ทำให้ต้องใช้ข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	อายุเฉลี่ยที่ผู้หญิงเริ่มดื่มสุรามีในช่วงอายุ 20 – 24 ปี ร้อยละ 29.3 โดยมีอายุเฉลี่ยที่เริ่มดื่มสุรา คือ 25.4 ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการรณรงค์ลด ละ เลิก ดื่มสุราอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้ดื่มสุราได้ตระหนักถึงอันตรายต่อสุขภาพที่เกิดจากการดื่มสุราในระยะยาวต่อไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.9 อัตราการติดเชื้อ เอช ไอ วี ในสตรีมีครรภ์
ขอบเขตความหมาย	จำนวนผู้หญิงมีครรภ์ที่มีผลเลือด เอช ไอ วี เป็นบวกต่อจำนวนผู้หญิงมีครรภ์ที่ได้รับการตรวจ 100 คน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อติดตามแนวโน้มการติดเชื้อ เอช ไอ วี ในกลุ่มผู้หญิงตั้งครรภ์
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	MDG ชะลอและลดการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ภายใน ปี พ.ศ.2558
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้หญิงมีครรภ์ที่มีผลเลือด เอช ไอ วี เป็นบวก ในเวลาที่กำหนด}}{\text{จำนวนผู้หญิงมีครรภ์ที่รับบริการตรวจหา เอช ไอ วี ทั้งหมดในช่วงเวลาเดียวกัน}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี 2542 ร้อยละ 1.74 ปี 2543 ร้อยละ 1.46 ปี 2544 ร้อยละ 1.37 ปี 2545 ร้อยละ 1.39
วิธีการจัดทำ	สรุปจากกลุ่มหญิงตั้งครรภ์รายใหม่ คลินิกฝากครรภ์ของโรงพยาบาลของรัฐ ใน 76 จังหวัด
ความถี่การจัดเก็บ	เดือนมิถุนายน – กรกฎาคม ของทุกปี กลุ่มหญิงตั้งครรภ์รายใหม่
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข โทรศัพท์ : 0-2590-1785 Website : http://epid.moph.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2542
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2545
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website : http://epid.moph.go.th
ข้อจำกัด	จัดเก็บข้อมูลเฉพาะโรงพยาบาลรัฐอย่างเดียว
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การที่สตรีมีครรภ์ต้องเสียชีวิตจากโรคเอดส์ ทำให้มีผลกระทบไปถึงเด็กต้องเป็นเด็กกำพร้า การดูแลผู้ป่วยเอดส์ต้องใช้เวลาและเงินจำนวนมาก แม้ว่าจะต้องเสียเงินและเวลาที่ไม่ทำให้ผู้ป่วยมีชีวิตรอดต่อไปได้ เพราะฉะนั้นการป้องกันโรคเอดส์จึงเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพื่อลดการแพร่กระจายของเชื้อโรคและการสูญเสียทรัพยากรมนุษย์ที่มีค่าได้ การให้ความรู้และข้อมูลแก่ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย พร้อมทั้งการรณรงค์ให้สังคมตระหนักถึงภัยของการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยและสิทธิของผู้หญิงด้วย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 3 : ผู้หญิงกับสุขภาพ

ชื่อตัวชี้วัด	3.10 อัตราการติดเชื้อ เอช ไอ วี ในหญิงวัยเจริญพันธุ์
ขอบเขตความหมาย	จำนวนผู้หญิงติดเชื้อ เอช ไอ วี ต่อผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์ อายุ 15-49 ปี 100 คน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	ติดตามปัญหาการติดเชื้อเอชไอวีในหญิงวัยเจริญพันธุ์
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	MDG+ ลดอัตราความชุกของการติดเชื้อโรคเอดส์ในกลุ่มประชากรวัยเจริญพันธุ์ให้เหลือร้อยละ 1 ภายในปี พ.ศ. 2549
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์หญิงวัยเจริญพันธุ์}}{\text{จำนวนผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์ทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การติดเชื้อ เอชไอวี ในสตรีวัยเจริญพันธุ์ นอกเหนือจากการติดต่อโดยการให้เข็มฉีดยาร่วมกันในกรณีผู้เสพยาเสพติดแล้ว ส่วนใหญ่ของการติดเชื้อมีสาเหตุจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยคือการไม่ป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัย ควรมีการให้ความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย รวมทั้ง สิทธิทางเพศที่ผู้หญิงมีสิทธิจะปกป้องตนเอง หรือปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ต้องการหรือไม่ปลอดภัย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.1 การให้สัตยาบันอนุสัญญาเรื่องการค้ามนุษย์และการขายมนุษย์ให้เป็นทาส
ขอบเขตความหมาย	อนุสัญญาที่เกี่ยวกับเรื่องการค้ามนุษย์และการขายมนุษย์ให้เป็นทาสที่ประเทศไทยได้ให้สัตยาบัน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้รัฐภาคีหรือประเทศสมาชิกใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและมาตรการดำเนินงานด้านนิติบัญญัติ ตุลาการ การบริหาร หรือมาตรการอื่นๆ เกี่ยวกับการค้ามนุษย์และการขายมนุษย์ให้เป็นทาส
หน่วยวัด	รายงานต่อคณะกรรมการตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาแต่ละฉบับ
เป้าหมาย / เกณฑ์	มีการปฏิบัติตามพันธกรณีทุกประการ โดยไม่มีการละเมิด
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ค.ศ. 1921 (International Convention for Suppression of the Traffic in Women and Children, 1921) - ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2465 (ค.ศ. 1922) 2. อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการค้าหญิงวัยผู้ใหญ่ ปี ค.ศ. 1933 (The International Convention for the Suppression of the Traffic in Women of Full Age, 1933) 3. อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการค้าบุคคลและการแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น ปี ค.ศ.1949 (Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and of the Exploitation of the Prostitution of Others, 1949) - ประเทศไทยยังไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ 4. อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ปี ค.ศ.1979 (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women, 1979) - ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญานี้ในปี พ.ศ. 2528

5. อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งใน
ลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 (United Nations Convention against Transnational
Organized Crime, 2000)

- ประเทศไทยลงนามเต็ม (Signature) อนุสัญญาฯ เมื่อวันที่ 13
ธันวาคม 2543

6. พิธีสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พิธีสารเพื่อป้องกันปราบปราม และลงโทษ
การค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติ
เพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (Protocol to
Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women
and Children)

- ประเทศไทยลงนามเต็มอนุสัญญาฯ (Signature) เมื่อวันที่ 18
ธันวาคม 2544

7. พิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทางทะเล และทาง
อากาศ เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติ
ที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (Protocol Against the Smuggling of Migrants
by Land, Sea and Air)

- ประเทศไทยลงนามเต็มอนุสัญญาฯ (Signature) เมื่อวันที่ 18
ธันวาคม 2544

วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 02-628 3362 , 02- 282 8883 Website : http://www.dsdw.go.th
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

อนุญาตฯ เรื่องเกี่ยวกับการค้ามนุษย์และการขายนุษย์ให้เป็นทาสที่ประเทศไทยเป็นภาคีมีหลายฉบับ ส่งผลทำให้ประเทศไทยต้องดำเนินการแก้ไขกฎหมายต่างๆ ให้สอดคล้องกับพันธกรณี ตั้งแต่ก่อนเข้าเป็นภาคี (แต่บางกรณีมีการอนุโลมให้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงหลังจากเข้าเป็นภาคี) ทำให้มีการออกกฎหมายต่างๆ มาเพื่อดำเนินการกับปัญหาดังกล่าว

แต่ในบางกรณีของประเทศไทย แม้จะมีกฎหมายรองรับพันธกรณีต่างๆ แต่ยังขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ตลอดจน ตัวเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายเองยังไม่มีความเข้าใจเพียงพอ ในประเด็นการค้ามนุษย์ เช่น ปัญหากรณีการปฏิบัติต่อผู้ได้รับความเสียหายหรือการแยกแยะเหยื่อออกจากผู้กระทำผิด

ในปัจจุบันสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีความพยายามที่จะจัดทำคำจำกัดความของคำว่า “เหยื่อ” ไว้เป็นแนวทางการปฏิบัติต่อไป และมีความพยายามจะสร้างความตระหนักให้แก่ผู้ปฏิบัติงานด้านสิทธิมนุษยชน เพื่อให้การดำเนินการช่วยเหลือผู้ได้รับความเสียหายเป็นไปอย่างเป็นธรรมมากขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.2 กฎหมายที่ต่อต้านความรุนแรงทางเพศ
ขอบเขตความหมาย	เป็นกฎหมายที่ต่อต้านความรุนแรงทางเพศ
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อต่อต้านความรุนแรงทางเพศ ตลอดจนเพื่อปกป้องคุ้มครองเหยื่อจากความรุนแรง
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านความรุนแรงทางเพศในประเทศไทย ได้แก่ 1. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 2. พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 3. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 4. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2542 5. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 มีผลบังคับใช้ มิถุนายน 2548 6. พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2544 7. พระราชบัญญัติ ค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 8. มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2542 9. ประมวลกฎหมายอาญาในหมวดความผิดต่อร่างกายและเสรีภาพ มาตรา 295 และ 297 10. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309 ความผิดต่อเสรีภาพ 11. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรการแยกกันอยู่ มาตรการและกฎหมายที่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ได้แก่ 1. (ร่าง) บันทึกรื้อคดีกลาง เรื่องแนวทางการปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการแก้ไขปัญหาคความรุนแรงต่อเด็กและสตรี 2. (ร่าง) พระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขการใช้ความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ... 3. (ร่าง) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ...

วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2628-3362, 0-2282-8883 Website : http://www.dsdw.go.th สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักนายกรัฐมนตรี 1 ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200 โทรศัพท์ : 0-2222-0206 ถึง 9, 0-2221-5306, 0-2221-4344 โทรสาร : 0-2226-6201 e-mail : webmaster@krisdika.go.th Website : http://www.krisdika.go.th/home.jsp สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล 78 ถ.ราชดำเนินนอก เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์หน่วยงาน
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่ต่อต้านความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศโดยตรง ส่วนใหญ่จะเป็นคดีความผิดที่ระบุในประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมักเป็น การลงโทษผู้กระทำผิดมากกว่าที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด หรือปกป้อง คุ้มครองผู้ที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรง การมีกฎหมายต่อต้านความรุนแรง อันเนื่องมาจากเพศโดยตรงจะทำให้สามารถกำหนดขั้นตอนการดำเนินการ ให้เหมาะสมได้และเป็นไปเพื่อการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง

กฎหมายที่ต่อต้านความรุนแรงอันเนื่องมาจากเพศโดยเฉพาะ ยังไม่มีในประเทศไทย แต่ (ร่าง) พระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขการใช้ความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ... และ (ร่าง) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ... ที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติรับรอง หากมีผลบังคับใช้จะทำให้มีมาตราทางกฎหมายมารองรับ ทำให้สามารถแก้ไขและรับมือกับปัญหาได้อย่างเหมาะสมมากยิ่งขึ้น มากกว่ากฎหมายอาญาซึ่งมิได้ให้ความคุ้มครองผู้ถูกระทำ

การมีกฎหมายป้องกันและแก้ไขการใช้ความรุนแรงในครอบครัว จะมีความเหมาะสมกว่าการใช้กระบวนการทางอาญา เพราะสามารถกำหนดรูปแบบวิธีการ และขั้นตอนที่มีลักษณะแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป เพื่อคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง ทั้งให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสดับตัวและยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ รวมทั้งจะรักษาความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว

นอกจากนี้ (ร่าง) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ... ซึ่งเป็นการปรับปรุงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 ให้มีประสิทธิภาพ ในการใช้บังคับและให้ครอบคลุมถึงกรณีการค้ามนุษย์ได้มากขึ้น และมีมาตรการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดอย่างเพียงพอ และมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินคดีแก่ผู้เสียหายในการกระทำผิดฐานค้ามนุษย์ รวมทั้งสอดคล้องกับพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก และพิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ซึ่งเป็นพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติ เพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่ประเทศไทยได้ร่วมลงนามในพิธีสารดังกล่าว

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.3 กฎหมายที่ต่อต้านการทอ้งเทียวเพื่อจุดประสงค์ทางเพศและการค้าหญิง
ขอบเขตความหมาย	กฎหมายที่ต่อต้านการทอ้งเทียวเพื่อจุดประสงค์ทางเพศและการค้าหญิง
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อป้องกันและปราบปรามการทอ้งเทียวเพื่อจุดประสงค์ทางเพศและการค้าหญิง
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	กฎหมายที่ต่อต้านการทอ้งเทียวเพื่อจุดประสงค์ทางเพศและการค้าหญิง ได้แก่ 1. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 (มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 22 ธันวาคม 2539) 2. พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิง และเด็ก พ.ศ. 2540 3. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 4. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2542 5. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 มีผลบังคับใช้ มิถุนายน 2548 6. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 7. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 8. พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 9. นโยบายและแผนระดับชาติในการป้องกัน ปราบปราม และแก้ไข ปัญหาการค้าหญิงภายในประเทศและข้ามชาติ (มติ ครม. พ.ศ. 2546) แบ่งเป็นแผนระยะสั้น 3 ปี (พ.ศ. 2546- 2548) และแผนระยะยาว 6 ปี (พ.ศ. 2546-2551) 10. นโยบายและแผนปฏิบัติการในการป้องกันและแก้ไข ปัญหา ธุรกิจบริการทางเพศ ปี พ.ศ. 2539 11. (ร่าง) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ... บันทึกข้อตกลงหรือแนวทางการทำงานในเรื่องการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการค้าเด็กและหญิง หรือการค้ามนุษย์ รวมทั้งหมด 5 ฉบับ

	1. บันทึกข้อตกลง เรื่องแนวทางปฏิบัติการร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ที่เกี่ยวข้องในการค้าเด็กและหญิงเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2542 (มีการปรับปรุงแก้ไข คือ บันทึกข้อตกลง เรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง (ฉบับที่ 2) ลงนามเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546) 2. บันทึกข้อตกลง เรื่อง การดำเนินงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและองค์กรเอกชนกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ. 2546 ลงนามเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546 3. บันทึกข้อตกลง เรื่อง แนวทางการดำเนินงานขององค์กรเอกชน ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ. 2546 ลงนาม เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546 4. บันทึกข้อตกลง ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ในพื้นที่ 9 จังหวัดภาคเหนือ ลงนามเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2546 5. บันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรกัมพูชา เรื่องความร่วมมือทวิภาคีว่าด้วยการจัดการค้าเด็กและหญิง และการช่วยเหลือเหยื่อของการค้ามนุษย์ ลงนามเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2546
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ 10100 โทร: 0-2628-3362 , 0-2282-8883 Website : http://www.dsdw.go.th
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.dsdw.go.th

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายที่จะดำเนินการกับการท่องเที่ยว เพื่อวัตถุประสงค์ทางเพศโดยเฉพาะได้ แต่ในอนาคต มีความเป็นไปได้ที่จะมีการออกกฎหมายเพิ่มเติมในเรื่องดังกล่าว
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	กฎหมายต่างๆ ที่ต่อต้านการท่องเที่ยวเพื่อจุดประสงค์ทางเพศและการค้าหญิงจะเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการป้องกันและปราบปรามการท่องเที่ยวเพื่อจุดประสงค์ทางเพศและการค้าหญิง แต่กฎหมายต่างๆ มีความจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์หรือรูปแบบการทำผิดที่เปลี่ยนแปลงไป เช่นการค้าหญิงและเด็ก ซึ่งปัจจุบันเป็นไปในลักษณะองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ทำให้กฎหมายเดิมไม่เหมาะสมและไม่มีความครอบคลุม จึงมีการเสนอ ร่าง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ... ขึ้น ซึ่งขณะนี้อยู่ในระหว่างการเสนอกฤษฎีกาพิจารณาตรวจสอบต่อไป ปัจจุบัน รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับปัญหาเรื่องการค้ามนุษย์ และมีการดำเนินการอย่างจริงจังในมาตราต่างๆ ทั้งการป้องกัน การปราบปราม การบำบัดฟื้นฟู การประชาสัมพันธ์ การประสานงานกับต่างประเทศ การศึกษาวิจัย และการปรับปรุงกฎหมายและการปฏิบัติตามกฎหมายต่างๆ โดยมีการประสานความร่วมมือกันเป็นเครือข่ายทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน อย่างไรก็ดี ผลจากการดำเนินงานที่ผ่านมายังมีปัญหาจากการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ในด้านต่างๆ ได้แก่ ปัญหาด้านเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานปัญหาด้านนโยบาย ปัญหาด้านการประสานงาน ปัญหาด้านการดำเนินคดี ปัญหาด้านการถูกล่อลวง ดังนั้นในการแก้ปัญหาดังกล่าวจึงจำเป็นต้องจัดหาเจ้าภาพระดับชาติ เพื่อให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาย่างครอบคลุมและจริงจัง ควรปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของผู้ที่อยู่ในข่ายเสี่ยงต่อการถูกล่อลวง และทัศนคติของพ่อแม่ผู้ปกครอง รมรณรงค์ปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้อง แก่กลุ่มเสี่ยง ประชาชน ตลอดจนเสริมสร้างเครือข่ายจากภาคส่วนต่างๆ ให้ทำงานกันอย่างใกล้ชิด และให้การศึกษาด้านสิทธิมนุษยชน สิทธิเด็ก และสิทธิสตรี ทั้งในระบบและนอกระบบหลักสูตร เพื่อสร้างความตระหนักในสิทธิของตนเอง และผู้อื่น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.4.1 ระบบให้ความช่วยเหลือสตรีที่ถูกกระทำรุนแรง ศูนย์บริการช่วยเหลือเด็กและสตรีในภาวะวิกฤตจากความรุนแรง
ขอบเขตความหมาย	คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2542 ให้มีการจัดตั้งศูนย์บริการช่วยเหลือเด็กและสตรีในภาวะวิกฤตจากความรุนแรงขึ้น (One Stop Crisis Center : OSCC) ในโรงพยาบาลจังหวัดทุกจังหวัด ศูนย์บริการช่วยเหลือเด็กและสตรีในภาวะวิกฤตจากความรุนแรง (One Stop Crisis Center : OSCC) เป็นศูนย์ที่จัดตั้งขึ้นในโรงพยาบาล ทำหน้าที่รับเด็กและสตรีที่ถูกกระทำรุนแรง ส่วนหนึ่งเป็นผู้ใช้ ที่เข้ามารับการรักษายาบาลและส่วนหนึ่งเป็นผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงที่ได้รับการช่วยเหลือจากหน่วยงานอื่นๆ เช่น สถานีตำรวจ โรงเรียน แล้วส่งต่อมาที่โรงพยาบาล แพทย์/พยาบาล ทำหน้าที่ตรวจผู้ป่วย จะทำหน้าที่คัดกรองเมื่อทราบหรือสงสัยว่าเป็นผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง จะส่งตัวให้แก่ศูนย์ฯ รับผิดชอบ ศูนย์ OSCC จะมีทีมสหวิชาชีพที่ดำเนินการให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ เช่น ด้านการดำเนินคดีทางกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งถือเป็นการให้ความช่วยเหลืออย่างครบวงจร (One Stop Service)
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งศูนย์ 1. เพื่อให้บริการเด็กและสตรีที่ได้รับความรุนแรง ในลักษณะ One Stop Service 2. เพื่อเป็นศูนย์รับแจ้งเหตุ รวบรวมข้อมูล และประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง 3. เพื่อให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และป้องกันการกระทำซ้ำซ้อน 4. เพื่อประสานงานและสร้างเครือข่ายการดำเนินงานในลักษณะสหวิชาชีพ
หน่วยวัด	จำนวนศูนย์
เป้าหมาย / เกณฑ์	สามารถจัดตั้งศูนย์ได้ตามโรงพยาบาลต่างๆ ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2543 โครงการนำร่องโรงพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ทั้งกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด จำนวนศูนย์พึงได้ 20 แห่ง เพิ่มจำนวนศูนย์พึงเป็น 104 แห่ง และจะขยายให้ครอบคลุมทั่วประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2548

ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักพัฒนาเครือข่ายบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข ถนนติวานนท์ ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-1000 สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2542
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	จากการศึกษาการดำเนินการจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกกระทำ ความรุนแรงของโรงพยาบาลน่านร้อง โดยกรมสนับสนุนบริการสุขภาพนั้น พบว่า โรงพยาบาลทุกแห่งสามารถตั้งคณะกรรมการดำเนินงานได้โดยตรง ผู้บริหารให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ส่วนการจัดห้องตามมาตรฐานนั้น ไม่สามารถจัดได้ทุกแห่ง ส่วนป้ายชื่อที่เป็นภาษาไทยมีหลายชื่อมาก แต่ใช้ภาษาอังกฤษตรงกันคือ One Stop Service Crisis Center (OSCC) นอกจากนี้ โรงพยาบาลส่วนใหญ่สามารถจัดประชุมคณะกรรมการดำเนินการได้อย่างสม่ำเสมอ มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ไม่สามารถจัดประชุมได้อย่างสม่ำเสมอ หรือไม่สามารถจัดประชุมได้ มีการเสนอแนะว่าการประสานงานควรเป็นไปในทั้งรูปแบบเป็นทางการและ ไม่เป็นทางการ และในเรื่องของการอบรมบุคลากรของโรงพยาบาลสามารถ จัดได้เพียง 1-2 ครั้งเท่านั้นเนื่องจากงบประมาณที่จำกัด บางครั้งจึงต้องอาศัย งบประมาณจากหน่วยงานภายนอกและภายในโรงพยาบาลทั้งภาครัฐและ เอกชน การอบรมร่วมกับหน่วยงานภายนอกเป็นผลดีเนื่องจากทำให้เกิดความ ร่วมมือจากหลายๆฝ่าย ก่อให้เกิดการตื่นตัว ประชาชนได้รับรู้เรื่องมากขึ้น จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสำเร็จได้แก่ การมีนโยบาย ที่ชัดเจน การให้ความสนับสนุนจากผู้บริหาร การมีทีมที่รักในงานและ ร่วมมือกันทำงานเป็นทีม การมีผู้ประสานงานที่มีประสิทธิภาพ เข้ากับ ทุกฝ่ายได้ มีความรู้ในการหาแหล่งทุนสนับสนุน

	จากการศึกษาพบว่า การจัดตั้งศูนย์สามารถทำได้หลายรูปแบบ ควรมีการยืดหยุ่นให้โรงพยาบาลสามารถปรับตามความเหมาะสมและความพร้อมของแต่ละพื้นที่ได้ แม้ไม่เป็นไปตามมาตรฐานของกระทรวงสาธารณสุขกำหนด เพื่อให้สามารถให้ความช่วยเหลือผู้ถูกทารุณกรรมได้มากที่สุด
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ศูนย์บริการช่วยเหลือเด็กและสตรีในภาวะวิกฤตจากความรุนแรง จัดตั้งขึ้นตามจังหวัดต่างๆ ของประเทศจะเอื้อต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในหลายด้าน เนื่องจากศูนย์บริการฯ จะมีทีมสหวิชาชีพที่ดำเนินการช่วยเหลือในด้านต่างๆ เช่น ด้านการจัดหาที่พักชั่วคราว การช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจสังคม และการดำเนินคดีทางกฎหมาย เป็นต้น จึงถือได้ว่าเป็นการให้ความช่วยเหลืออย่างครบวงจร (One Stop Service) นอกจากนี้ ยังทำหน้าที่เป็นศูนย์แจ้งเหตุ รวบรวมข้อมูล และประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และป้องกันการกระทำซ้ำซ้อนอีกด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าศูนย์บริการฯ จะเป็นศูนย์ที่ป้องกัน แก้ไขปัญหา และช่วยเหลือด้านความรุนแรง ตลอดจนมีการสร้างเครือข่ายสหวิชาชีพในเรื่องความรุนแรงเพื่อให้การทำงานเป็นไปอย่างมีความร่วมมือกันและเป็นระบบ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.4.2 ระบบให้ความช่วยเหลือสตรีที่ถูกกระทำรุนแรง การดำเนินการในภาคเอกชน บ้านพักฉุกเฉิน ของสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ
ขอบเขตความหมาย	เป็นที่พักพิงชั่วคราวทั้งทางกายและใจให้แก่ผู้หญิง และเด็กที่เดือดร้อนซึ่งประสบปัญหาครอบครัว โดยให้ความช่วยเหลือด้านที่อยู่อาศัย อาหาร สุขภาพอนามัย รวมทั้งให้คำปรึกษา แนะนำ การใช้ทักษะชีวิตและกำลังใจ ใช้หลักการสังคมสงเคราะห์ และกระบวนการจัดกลุ่มบำบัดทางจิต เพื่อนำไปสู่ความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้ปกติสุข
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งบ้านพักฉุกเฉินเพื่อเป็นที่พักพิงชั่วคราวทั้งทางกายและใจให้แก่ผู้หญิง และเด็กที่เดือดร้อนซึ่งประสบปัญหาครอบครัว
หน่วยวัด	จำนวนผู้ได้รับการช่วยเหลือ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2546 มีผู้เดือดร้อนที่ขอรับการช่วยเหลือจากบ้านพักฉุกเฉิน รวม 4,305 ราย แบ่งเป็น - ผู้เดือดร้อนขอเข้าพักบ้านพักฉุกเฉิน 625 ราย - ผู้ขอรับคำปรึกษาด้วยตนเอง แต่ไม่เข้าพัก 45 ราย - ผู้ขอรับคำปรึกษาทางโทรศัพท์และจดหมาย 3,635 ราย ปี พ.ศ. 2547 มีผู้เดือดร้อนที่ขอรับการช่วยเหลือจากบ้านพักฉุกเฉิน รวม 2,247 ราย แบ่งเป็น - ผู้เดือดร้อนขอเข้าพักบ้านพักฉุกเฉิน 729 ราย - ผู้ขอรับคำปรึกษาด้วยตนเอง แต่ไม่เข้าพัก 48 ราย - ผู้ขอรับคำปรึกษาทางโทรศัพท์และจดหมาย 1,518 ราย ในจำนวนนี้เป็นผู้ประสบปัญหาครอบครัว 309 ราย ปัญหาความรุนแรง จำนวน 62 ราย
ความถี่การจัดเก็บ	จัดเก็บจากผู้ขอรับคำปรึกษา
หน่วยงานจัดเก็บ	สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ เลขที่ 501/1 ถ.เคหะตุ่งคะ แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพฯ 10210 โทรศัพท์ : 0-2929-2301-07 Website : http://www.apsw-thailand.org

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ เลขที่ 501/1 ถ.เคหะตุลกะ แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพฯ 10210 โทรศัพท์ : 0-2929-2301-7 Website : http://www.apsw-thailand.org
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2523
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ผู้ที่ขอรับความช่วยเหลือจากบ้านพักฉุกเฉิน ประสบปัญหาที่หลากหลาย และพบว่า ปัญหาลำดับต้นๆ ที่ผู้เดือดร้อน เข้ามาขอรับความช่วยเหลือจากบ้านพักฉุกเฉิน ได้แก่ ปัญหาครอบครัว ปัญหาท้องเมื่อไม่พร้อมและปัญหา ความรุนแรง ทั้งนี้ผู้ที่ขอรับความช่วยเหลือจากบ้านพักฉุกเฉิน บางส่วน ประสบปัญหาซับซ้อนมากกว่าหนึ่งปัญหา จำนวนผู้ขอรับคำปรึกษาทางโทรศัพท์และจดหมายมีจำนวนสูงมาก เมื่อเทียบกับผู้ที่เข้าขอรับคำปรึกษาด้วยตนเอง อาจเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ ได้แก่ ความสะดวกในการขอรับคำปรึกษา ความเป็นส่วนตัวที่ไม่ต้องการ ให้อีกคนรู้ใจ เป็นต้น
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การให้ความช่วยเหลือสตรีและเด็กที่เดือดร้อนของบ้านพักฉุกเฉิน ซึ่งปัจจุบันตั้งอยู่ที่แขวงสีกัน เขตดอนเมือง เป็นลักษณะการให้ความช่วยเหลือครอบคลุมหลายด้าน ตั้งแต่การให้ที่พักและที่อยู่อาศัย การให้คำปรึกษาแนะนำ จากนักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยา มีการให้คำแนะนำเพื่อเสริมทักษะและให้กำลังใจในการดำเนินชีวิต มีกระบวนการจัดกลุ่มบำบัดทางจิต เพื่อให้ผู้เดือดร้อนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข เช่น หากผู้เดือดร้อน ประสบปัญหาการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม ทางบ้านพักจะช่วยเหลือนำไปฝากครรภ์ ดูแล และส่งคลอด และหากมารดาไม่พร้อมจะดูแลเด็ก ทางบ้านพักฯ จะรับเลี้ยงดูเด็กให้จนกว่ามารดาจะพร้อมนำเด็กไปเลี้ยงดู ซึ่งถือเป็นการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เดือดร้อนได้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพอย่างดี ผู้ประสบความเดือดร้อนสามารถโทรศัพท์เพื่อขอรับคำปรึกษาได้ที่ นักสังคมสงเคราะห์และนักจิตวิทยา ตลอด 24 ชั่วโมง โทรศัพท์ : 0-2929-2222

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.5 การจัดทำข้อมูลสถิติเรื่องความรุนแรงทางเพศ
ขอบเขตความหมาย	การผลิตสถิติเรื่องความรุนแรงทางเพศ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ของปัญหาความรุนแรงทางเพศ
เป้าหมาย / เกณฑ์	สามารถจัดทำข้อมูลสถิติเรื่องความรุนแรงได้อย่างเป็นระบบและไม่มี ความซ้ำซ้อน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปัจจุบันยังไม่มีหน่วยงานที่ผลิตสถิติเรื่องความรุนแรงเนื่องจากเพศ โดยระดับภาพรวมของประเทศโดยตรง แต่มีการเก็บจำนวนสถิติตาม หน่วยงานและมูลนิธิต่างๆ แบบแยกส่วน โดยมีการจัดเก็บที่แตกต่างกัน เช่น จัดเก็บจากจำนวนกรณีของบุคคลที่เข้ามาขอรับความช่วยเหลือ (ในกรณีของมูลนิธิต่างๆ) จัดเก็บจากผู้มาแจ้งความและถูกดำเนินคดี (ในกรณีของสถิติจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติและสำนักงานศาลอาญา)
วิธีการจัดทำ	จัดเก็บจากจำนวนกรณีที่เข้ามาขอความช่วยเหลือ/แจ้งความ/ ดำเนินคดี
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	หน่วยงานภาครัฐ เช่น - สำนักงานตำรวจแห่งชาติ - สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว - กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ - ศูนย์พึ่งได้ กระทรวงสาธารณสุข - กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข - สำนักงานศาลอาญา กระทรวงยุติธรรม มูลนิธิต่างๆ เช่น มูลนิธิผู้หญิง มูลนิธิเพื่อนหญิง บ้านพักฉุกเฉินของ สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี มูลนิธิศูนย์ฮอตไลน์ เป็นต้น มูลนิธิเหล่านี้ ทำการเก็บสถิติจากผู้ประสบปัญหาและขอรับความช่วยเหลือจากมูลนิธิ ต่างๆ ดังกล่าว โดยมีการจัดประเภทการกระทำ ความรุนแรงเป็นประเภท ต่างๆ เช่น ความรุนแรงในครอบครัว ความรุนแรงจากการทำร้ายร่างกาย ทั้งนี้การจัดประเภทของแต่ละมูลนิธินี้มีรูปแบบที่แตกต่างกันไป
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับภาค ระดับประเทศ

การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์หน่วยงาน
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ปัจจุบันโดยความร่วมมือของหน่วยงานภาครัฐ และมูลนิธิต่างๆ กำลังดำเนินการจัดตั้งระบบฐานข้อมูลเรื่องความรุนแรง โดยจะเชื่อมโยงข้อมูลสถิติเรื่องความรุนแรงจากหน่วยงานต่างๆ ไว้ในฐานข้อมูลเดียว เพื่อให้ข้อมูลมีความเป็นเอกภาพและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ การเก็บข้อมูลยังมีการจำแนกประเภทข้อมูลที่แตกต่างกัน ซึ่งในอนาคตสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวอาจจะมีการประมวลภาพรวมและมีการจัดทำนิยาม ขอบเขตและประเภทของข้อมูลให้ตรงกัน เพื่อความสะดวกและความเป็นเอกภาพ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การเก็บและผลิตสถิติความรุนแรงทางเพศ ถือเป็นเรื่องที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการดำเนินการให้เป็นระบบ ทั้งนี้เพราะสถิติดังกล่าวจะเป็นภาพที่สะท้อนปัญหาและความรุนแรงของปัญหาในเรื่องความรุนแรงที่มีสาเหตุมาจากบทบาทความสัมพันธ์หญิงชาย สถิติเรื่องความรุนแรงจะเป็นเหตุผลสนับสนุนให้เห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการแก้ไขปัญหา เผยแพร่ให้สังคมได้รับรู้ เพื่อกระตุ้นให้สังคมได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาและความจำเป็นในการเร่งแก้ไขปัญหา ตลอดจนจะเป็นการสร้างทัศนคติใหม่ที่ต้องการและปราศจากอคติทางเพศของคนในสังคมให้เกิดขึ้นอีกด้วย จากการสำรวจของมหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า มีผู้หญิงที่เคยถูกสามี หรือคนรักกระทำความรุนแรงอย่างน้อยครั้งหนึ่งในชีวิต ร้อยละ 44 ในจำนวนนี้ ร้อยละ 29 เคยถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ (กฤตยา อาชวนิจกุล และคณะ, 2544) นอกจากนี้ยังพบว่าระดับการกระทำความรุนแรงยังเพิ่มมากขึ้น มีทั้งกรณีข่มขืนแล้วฆ่า หรือการทำทารุณทางเพศทารุณอายุไม่เกินขวบปี ตัวเลขข้างต้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่จะสะท้อนให้สังคมได้เห็นถึงปัญหามากขึ้น เนื่องจากสถิติเรื่องความรุนแรงในปัจจุบันเปรียบเสมือนยอดภูเขาน้ำแข็งในมหาสมุทรเท่านั้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.6 ทูนเพื่อการวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อสตรี
ขอบเขตความหมาย	การจัดสรรทุนเพื่อการวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อสตรี
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้มีการจัดสรรทุนหรืองบประมาณเพื่อการวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อสตรีอย่างเป็นระบบ
หน่วยวัด	จำนวนทุนหรือสัดส่วนทุนที่จัดสรรให้การวิจัยในเรื่องนี้
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพื่อให้มีการวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อสตรีอย่างครอบคลุมและลึกซึ้ง
วิธีคำนวณ	สัดส่วนการจัดสรรงบประมาณในเรื่องความรุนแรงต่อสตรี
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปัจจุบันยังไม่มีการจัดสรรทุนหรือเงินงบประมาณในเรื่องดังกล่าวที่ชัดเจนและเป็นระบบ โดยส่วนใหญ่หัวข้อการวิจัยจะเป็นไปตามความสนใจของผู้วิจัยเอง สำหรับหน่วยงานที่มีการให้ทุนเพื่อการวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อสตรี คือ - สำนักงานกองทุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) มีการให้ทุนโครงการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรี ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2544 – 2548 จำนวน 15 โครงการ เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 42,172,510 บาท - สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.) กระทรวงสาธารณสุข มีการให้ทุนโครงการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีเท่าที่รวบรวมได้ 7 โครงการ - สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย (สกว.) มีการให้ทุนโครงการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงต่อสตรีเท่าที่รวบรวมได้ 2 โครงการ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) 979/116-120 ชั้น 34 อาคารเอส เอ็ม ทาวเวอร์ ถ.พหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ : 0-2298-0500 โทรสาร : 0-2298-0499, 0-2298-0501 Website : www.thaihealth.or.th

	สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.) อาคาร 3 ชั้น 5 ตึกกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข จ.นนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2951-1286-93 โทรสาร : 0-2951-1295 Website : http://www.hsri.or.th สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ชั้น 14 SM Tower 979/17-21 ถ.พหลโยธิน สามเสนใน พญาไท กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ : 0-2298-0455-75 โทรสาร : 0-2298-0455 Website : http://www.trf.or.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และการสืบค้นข้อมูลจากเว็บไซต์
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	- การให้ทุนวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อสตรี ในปัจจุบัน บางส่วนยังมีลักษณะเป็นโครงการความร่วมมือของสถาบันการศึกษาต่างๆ และมูลนิธิจากต่างประเทศ - ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัยส่วนใหญ่ ยังไม่สามารถนำมาดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การจัดสรรทุนเพื่อการวิจัยเรื่องความรุนแรงต่อสตรีอย่างมีระบบ จะทำให้มีการศึกษา วิเคราะห์ถึงสาเหตุและผลกระทบอย่างครอบคลุมในประเด็นเรื่องความรุนแรงนี้ จะสามารถวิเคราะห์ภาพรวมของสถานการณ์ปัญหา แนวคิด พัฒนาการ รูปแบบในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้หญิง และเด็ก ในบริบทต่างๆ ด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง ที่เปลี่ยนไปอันจะนำไปสู่การสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่คนในสังคมและการออกมาตรการและกฎหมายเพื่อการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.7.1 เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ผู้เข้ารับบริการศูนย์พึ่งได้ ซึ่งเป็นศูนย์ที่ให้บริการช่วยเหลือผู้ถูกระทำ ความรุนแรง
ขอบเขตความหมาย	ผู้ที่ขอรับบริการศูนย์พึ่งได้ ซึ่งเป็นศูนย์ที่ให้บริการช่วยเหลือผู้ถูกระทำ ความรุนแรง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อประเมินสถานการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นในสังคม
หน่วยวัด	จำนวนผู้ขอรับบริการ
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้การบำบัดผู้ถูกระทำความรุนแรงอย่าง ครบวงจร และลดจำนวนผู้ถูกระทำความรุนแรงในครอบครัว
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ตุลาคม 2546 - กันยายน 2547 จำนวนผู้รับบริการจาก 72 โรงพยาบาล รวม 6,951 คน (ผู้กระทำเป็นสามี 1,144 ราย สมาชิกในครอบครัว 567 ราย เพื่อน/ผู้ใกล้ชิด 1,444 ราย และ คนอื่นๆ จำนวน 1,801 คน)
วิธีการจัดทำ	เก็บรวบรวมจากศูนย์ต่างๆ ในโรงพยาบาล
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักพัฒนาระบบบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th สำนักพัฒนาระบบบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข ถนนติวานนท์ ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-1000.
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2541
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	- การจัดเก็บตัวเลขความรุนแรงในครอบครัวอย่างเป็นระบบ เป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากขาดศูนย์กลางข้อมูลในการจัดเก็บอย่างเป็นระบบ และการเก็บข้อมูลเป็นลักษณะต่างคนต่างเก็บ - ตัวเลขที่จัดเก็บเป็นเพียงส่วนน้อยของปัญหาจึงไม่อาจสะท้อนจำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่แท้จริงได้
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ปัญหาเรื่องความรุนแรงต่อเด็กและผู้หญิงภายในครอบครัวยังคงมีอยู่ในสังคมต่างๆอย่างมากมาย องค์การอนามัยโลกชี้ชัดว่า เป็นสถานการณ์สากลที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงได้ทุกภูมิภาค เช่น ประเทศในแถบแอฟริกา มีผู้หญิงร้อยละ 30-45 เคยถูกสามีหรือคู่รักทำร้ายร่างกาย แถบเอเชียโดยเฉพาะอินเดีย ผู้หญิงอินเดียราว 1 ใน 3 ถูกคู่สมรสทุบตี ในอเมริกามีผู้หญิงร้อยละ 22 ถูกคู่รักทำร้าย เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว เป็นตัวที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสังคมและความสัมพันธ์เชิงมิติหญิงชาย โดยเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ไม่ว่าทางร่างกาย จิตใจและเพศส่วนใหญ่จะเป็นสามีทำร้ายภรรยา ซึ่งมักมีสาเหตุมาจากทัศนคติที่ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงและสามารถควบคุมผู้หญิงได้ และเหตุที่ฝ่ายหญิงจะต้องพึ่งพาทางด้านเศรษฐกิจ ตลอดจนโอกาสทางสังคมที่ด้อยกว่าของฝ่ายหญิง ในปัจจุบันแม้ว่าจะมีการกล่าวถึงและให้ความสนใจเรื่องความรุนแรงในครอบครัวมากขึ้น เนื่องจากแนวคิดด้านความรุนแรงในสังคมไทยและแนวคิดเรื่องสิทธิระดับสากล แต่สังคมส่วนใหญ่ยังไม่มีความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องดังกล่าว ยังไม่ยอมรับว่า ความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กเป็นความรุนแรงที่เกิดจากบทบาทความสัมพันธ์หญิงชาย และยังไม่ตระหนักถึงผลกระทบ และความรุนแรงของปัญหา ดังนั้นหากมีการจัดเก็บจำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวอย่างเป็นระบบแล้ว จะสามารถประเมินสถานการณ์ สะท้อนถึงปัญหา และสร้างความตระหนักให้กับสังคมถึงปัญหาและความรุนแรงของปัญหาดังกล่าวได้ ขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและแก้ไขการใช้ความรุนแรงในครอบครัวได้ผ่านมติคณะรัฐมนตรี กำลังอยู่ในระหว่างการส่งให้กฤษฎีกาพิจารณาตรวจสอบต่อไป หากกฎหมายดังกล่าวมีผลบังคับใช้แล้วจะทำให้การดำเนินการเรื่องเหตุการณ์ความรุนแรงเป็นไปอย่างมีระบบมากขึ้น กล่าวคือเป็นการคุ้มครองผู้ถูกระทำ ความรุนแรง และยังให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พ้นทุกข์กระทำผิดอีกด้วย

ประเทศต่างๆ หลายประเทศ มีกฎหมายเรื่องความรุนแรงในครอบครัว โดยเฉพาะทำให้สามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ออสเตรเลีย เบลเยียม ไอร์แลนด์ แอฟริกาใต้ นิวซีแลนด์ มาเลเซีย เป็นต้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.7.2 เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ผู้เข้ารับบริการปัญหาเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว
ขอบเขตความหมาย	กรณีความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว ในรูปแบบทั้งการทำร้ายร่างกายทางเพศและจิตใจ จากสามีหรือคนรัก ทั้งที่จดทะเบียนและไม่ได้จดทะเบียน ชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่มูลนิธิได้รับแจ้งหรือประสานกับหน่วยงานอื่นๆ และได้ทำการให้ความช่วยเหลือ เฉพาะผู้มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาความรุนแรงและนำไปสู่การแก้ปัญหาต่อไป
หน่วยวัด	จำนวนผู้ขอรับบริการ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	พ.ศ. 2548 (ม.ค. – มี.ค.) จำนวน 33 กรณี พ.ศ. 2547 จำนวน 152 กรณี พ.ศ. 2546 จำนวน 93 กรณี
วิธีการจัดทำ	รวบรวมมาจากผู้มารับปรึกษา
ความถี่การจัดเก็บ	รายเดือน/ สรุปรายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	งานบริการสังคม มูลนิธิผู้หญิง
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	มูลนิธิผู้หญิง 295 ซ. จรัญสนิทวงศ์ 62 บางพลัด กรุงเทพฯ 10700 โทรศัพท์ : 02-433 5149, 02-435 1246 โทรสาร : 02- 434 6774 E-mail : ffw@womenthai.org
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2527
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	- การจัดเก็บตัวเลขความรุนแรงในครอบครัวอย่างเป็นระบบและเป็นจำนวนเดียวเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากขาดศูนย์กลางข้อมูลในการจัดเก็บอย่างเป็นระบบ และเป็นลักษณะต่างคนต่างเก็บ - ตัวเลขที่จัดเก็บเป็นเพียงส่วนน้อยของปัญหาจึงไม่อาจสะท้อนจำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่แท้จริงได้

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว เป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสังคมและความสัมพันธ์เชิงมิติหญิงชาย โดยเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องสามีทำร้ายภรรยา ไม่ว่าทางร่างกาย จิตใจและเพศ ซึ่งมักมีสาเหตุมาจากทัศนคติที่ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง และสามารถควบคุมได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.7.3 เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ผู้มาขอคำปรึกษากรณีความรุนแรงในครอบครัวและกรณีที่รวบรวมจากหนังสือพิมพ์ 5 ฉบับ
ขอบเขตความหมาย	กรณีความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว รวบรวมจากผู้มาขอคำปรึกษาตลอดปี และ กรณีที่รวบรวมจากข่าวเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว จากหนังสือพิมพ์จำนวน 5 ฉบับ ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน และกรุงเทพธุรกิจ ในรอบปี
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาความรุนแรงและนำไปสู่การแก้ปัญหาต่อไป
หน่วยวัด	จำนวนผู้ขอรับบริการ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2547 ความรุนแรงในครอบครัว จำนวน 986 กรณี (ด้านกฎหมาย 401 กรณี ด้านการให้การสงเคราะห์ 585 กรณี) รวบรวมจากข่าวหนังสือพิมพ์ จำนวน 386 กรณี
วิธีการจัดทำ	รวบรวมมาจากผู้มารับปรึกษา
ความถี่การจัดเก็บ	รายเดือน/ สรุปรายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	มูลนิธิเพื่อนหญิง
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	มูลนิธิเพื่อนหญิง 386/61-62 ซ. รัชดาภิเษก 42 แขวงลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ : 02-513 1001 โทรสาร : 02- 513 1929 Website : http://www.friendsofwoman.net
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2525
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด

- การจัดเก็บตัวเลขความรุนแรงในครอบครัวอย่างเป็นระบบและเป็นจำนวนเดียวเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากขาดศูนย์กลางข้อมูลในการจัดเก็บอย่างเป็นระบบ และเป็นลักษณะต่างคนต่างเก็บ
 - ตัวเลขที่จัดเก็บเป็นเพียงส่วนน้อยของปัญหาจึงไม่อาจสะท้อนจำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่แท้จริงได้
 - มูลนิธิเพื่อนหญิงมีการเก็บข้อมูลทั้งจากผู้มาขอรับความช่วยเหลือ โดยแบ่งเป็นด้านกฎหมาย และ ด้านการให้การสงเคราะห์ นอกจากนี้ยังมีการเก็บรวบรวมเหตุการณ์ความรุนแรงจากหนังสือพิมพ์ อีกด้วย
-

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.7.4 เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว ผู้เข้ารับบริการเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว
ขอบเขตความหมาย	กรณีความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว รวบรวมจากผู้มาขอคำปรึกษาตลอดปี
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาความรุนแรงและนำไปสู่การแก้ปัญหาต่อไป
หน่วยวัด	จำนวนผู้ขอรับบริการ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2547 ความรุนแรงทั้งทางกายและจิตใจ จำนวน 59 กรณี
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากผู้มารับปรึกษา
ความถี่การจัดเก็บ	สรุปรายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	บ้านพักฉุกเฉิน สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	บ้านพักฉุกเฉิน สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี 501/1 หมู่ 3 ถนนเคหะดุสิต แขวงสีกัน ดอนเมือง กรุงเทพฯ 10210 โทรศัพท์ : 02 9292301-5 , 02-9292222 โทรสาร : 02 9292856 E-mail : admin@apsw-thailand.org Website : http://www.apsw-thailand.org
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2523
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	- การจัดเก็บตัวเลขความรุนแรงในครอบครัวอย่างเป็นระบบและเป็นจำนวนเดียวเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากขาดศูนย์กลางข้อมูลในการจัดเก็บอย่างเป็นระบบ และเป็นลักษณะต่างคนต่างเก็บ - ตัวเลขที่จัดเก็บเป็นเพียงส่วนน้อยของปัญหาจึงไม่อาจสะท้อนจำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวที่แท้จริงได้
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว เป็นตัวที่สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสังคมและความสัมพันธ์เชิงมิติหญิงชาย โดยเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องสามีทำร้ายภรรยา ไม่ว่าทางร่างกาย จิตใจ และเพศ ซึ่งมักมีสาเหตุมาจากทัศนคติที่ว่าผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงและสามารถควบคุมได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.8 เหตุการณ์เรื่องความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิง รายงานการบาดเจ็บรุนแรงจากการถูกทำร้ายในสตรี
ขอบเขตความหมาย	เป็นการเก็บจำนวนข้อมูลจากผู้บาดเจ็บที่มารับบริการ ณ ห้องอุบัติเหตุฉุกเฉินของโรงพยาบาลขนาดใหญ่ในแต่ละภาคและในกรุงเทพฯ รวม 28 โรงพยาบาล ซึ่งเป็นโรงพยาบาลในเครือข่ายเฝ้าระวังการบาดเจ็บ โดยเก็บข้อมูลเฉพาะ ผู้บาดเจ็บรุนแรง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อจัดทำฐานข้อมูลสำหรับการวางแผนควบคุมป้องกันและรายงานสถานการณ์ระดับชาติ
หน่วยวัด	ครั้ง
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	สตรีที่บาดเจ็บรุนแรงจากการถูกทำร้ายในฐานข้อมูล ปี พ.ศ. 2546 จำนวน 2,529 คน (อายุ 15-44 ปี จำนวน 1,839 คน อายุต่ำกว่า 15 ปี จำนวน 189 คน)
วิธีการจัดทำ	จำนวนข้อมูลผู้บาดเจ็บที่มารับบริการที่โรงพยาบาล
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ถนนติวานนท์ ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-1827, 0-2590-1723 Website : http://www.moph.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2538
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2545
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	- จากข้อมูลจะพบว่า บ้านและบริเวณบ้านเป็นสถานที่ที่เกิดเหตุบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายสูงสุด คือร้อยละ 63.3 รองลงมาเป็นถนนหรือทางหลวง สถานที่ขายสินค้าและบริการ โดยจะพบเช่นนี้ในทุกภาค ช่วงเวลาที่เกิดเหตุบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายบ่อยที่สุด คือช่วงเย็นถึงดึกเวลา 17.00 – 23.00 น. - อาชีพที่พบสูงสุดในรายงานสตรีที่บาดเจ็บรุนแรงจากการถูกทำร้ายในทุกภาคทั่วประเทศ คือกลุ่มผู้ใช้แรงงาน ถึงร้อยละ 35.7 - ข้อมูลที่จัดเก็บยังไม่มีภาระระบุว่า สตรีที่เข้ารับการรักษาล้วนนั้นถูกทำร้ายโดยใคร เป็นบุคคลในครอบครัวหรือเป็นบุคคลภายนอก ซึ่งเป็นข้อมูลที่จะต้องเก็บเพิ่มเติมต่อไป เพื่อให้ทราบถึงสาเหตุของการถูกทำร้ายและดำเนินการคุ้มครอง ป้องกัน และแก้ไขต่อไป
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การเก็บจำนวนข้อมูลจากผู้บาดเจ็บรุนแรงจากการถูกทำร้ายในสตรีที่มารับบริการ ณ ห้องอุบัติเหตุฉุกเฉินของโรงพยาบาลขนาดใหญ่ในแต่ละภาค และในกรุงเทพฯ รวม 28 โรงพยาบาล ซึ่งเป็นโรงพยาบาลในเครือข่ายเฝ้าระวังการบาดเจ็บ เป็นข้อมูลที่สะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงที่มีต่อสตรีส่วนหนึ่งเพื่อนำไปสู่การวางนโยบายเพื่อป้องกันแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไป อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลดังกล่าวจะสะท้อนภาพความรุนแรงได้เพียงจำนวนหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากข้อมูลยังไม่สามารถรวมถึงสตรีที่ถูกทำร้ายอีกเป็นจำนวนมากที่มีได้เข้ารับการรักษารักษาในโรงพยาบาล

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.9 การดำเนินคดีเกี่ยวกับเรื่องความรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิง คดีความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา 276 ที่พิจารณาเสร็จไปของศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร
ขอบเขตความหมาย	คดีความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา 276 ที่พิจารณาเสร็จไปของศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อรวบรวมข้อมูลคดีความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา 276 ทั่วประเทศ
หน่วยวัด	คดี
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2546 จำนวน 1,964 คดี (ศาลชั้นต้น) และ จำนวน 275 คดี (ศาลเยาวชนและครอบครัว) รวมทั้งสิ้น 2,239 คดี จาก รายงานสถิติคดีทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ. 2546
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานศาลยุติธรรม
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	ฝ่ายระบบข้อมูลและสถิติ สำนักงานแผนและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม อาคารศาลอาญา ถนนรัชดาภิเษก จตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ : 0-2541-2284-91
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2546
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และ CD-ROM รายงานสถิติของศาลทั่วราชอาณาจักร ประจำปี 2546
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	หากพิจารณาสถิติคดีอาญาที่น่าสนใจ ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2546 จะเห็นได้ว่าการรับแจ้งในเรื่องคดีเกี่ยวกับการข่มขืน กระทำชำเรา 4,811 คดีและการข่มขืนและฉ้อฉลรับแจ้งจำนวน 9 คดี และ จับได้เพียง 1,709 คดี และ 6 คดี ตามลำดับ

จากสถิติจะพบว่ามีจำนวนคดีที่จับได้ ลดต่ำลงอย่างมาก โดยในปี พ.ศ. 2547 มีการรับแจ้งคดีข่มขืนกระทำชำเราจำนวน 5,041 คดี จับได้ 1,860 คดี (คิดเป็นร้อยละ 36.8) หากเปรียบเทียบกับสถิติการจับได้ ปี พ.ศ. 2543, ปี พ.ศ. 2544 และ ปี พ.ศ. 2545 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 70, 65.9 และ 57.4 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตัวเลขการรับแจ้ง การจับได้ และคดีความที่ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลแล้ว จะเห็นได้ว่ามีจำนวนลดลงอย่างมาก ซึ่งเป็นเรื่องที่จะต้องวิเคราะห์หาสาเหตุต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าการดำเนินคดีในเรื่องดังกล่าวเป็นไปด้วยความยุติธรรมและปราศจากซึ่งอคติทางเพศ

ข้อมูลปี พ.ศ. 2546 มีความละเอียดมากขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า เนื่องจากการแยกตามมาตราในประมวลกฎหมาย จากเดิมซึ่งเป็นการรายงานแยกตามฐานความผิด ทำให้สามารถแยกผู้ถูกกระทำได้ว่า เป็น ผู้หญิง (มาตรา 276) หรือเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี (มาตรา 277)

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

เรื่องคดีเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราในประมวลกฎหมายอาญา เป็นสถิติที่สะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงทางเพศที่มีต่อสตรี ตลอดจนความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมซึ่งจะต้องได้รับการป้องกันและแก้ไขอย่างเร่งด่วน การที่สถิติดังกล่าวได้รับการเผยแพร่ จะเป็นประโยชน์ในการสร้างความตระหนักในสังคมถึงความรุนแรงของภัยอันตรายดังกล่าวที่คุกคามชีวิตของผู้หญิง อีกทั้งยังสามารถวิเคราะห์อย่างเป็นระบบอันจะนำไปสู่สาเหตุ การแก้ปัญหาและการสร้างทัศนคติความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องการข่มขืนกระทำชำเราแก่สังคมต่อไป

ในปัจจุบัน ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 ที่ระบุว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภรรยาของตน ... ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปี ถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท...” ยังคงเป็นที่ถกเถียงกัน ในสังคม ทั้งนี้เพื่อหาข้อยุติว่าควรจะขยายขอบเขตของการกระทำชำเราให้มีความหมายกว้างขึ้น เพื่อรวมถึงการกระทำแก่ชายหรือเด็กชาย และตัดคำว่า “หญิงที่มิใช่ภรรยาของตน” หรือไม่

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.10 การดำเนินคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณี ความผิดตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ที่พิจารณาเสร็จไปในคดีอาญาของศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและ ครอบครัวทั่วราชอาณาจักร
ขอบเขตความหมาย	การดำเนินคดีความผิดตามพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อประโยชน์ในการบริหารงาน ศึกษา ค้นคว้า อ้างอิง วิเคราะห์ วิจัย และ สะท้อนภาพลักษณ์ของประเทศและแสดงให้เห็นถึงปัญหาและนำไปสู่แนว ทางการแก้ไขต่อไป
หน่วยวัด	จำนวนคดี
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาและนำไปสู่การป้องกันและลดจำนวนคดี
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2546 จำนวน 811 คดี (ศาลชั้นต้น) และ 8 คดี (ศาลเยาวชนและครอบครัว) รวมทั้งสิ้น 819 คดี แหล่งข้อมูล: รายงานสถิติคดีศาลทั่วราชอาณาจักร ประจำปี 2546
วิธีการจัดทำ	จัดเก็บจากศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานศาลยุติธรรม
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	ฝ่ายระบบข้อมูลและสถิติ สำนักงานแผนและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม อาคารศาลอาญา ถนนรัชดาภิเษก จตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ : 0-2541-2284- 91
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2485
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และ CD-ROM แจกหน่วยงานต่างๆ

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การเก็บข้อมูลของสำนักงานศาลอาญาเป็นการเก็บข้อมูลจากจำนวนคดีตามพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ในปี พ.ศ. 2546 มีจำนวน 811 คดี (ศาลชั้นต้น) แต่หากพิจารณาจากสถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติแล้วจะพบว่า สถิติการปราบปรามการค้าประเวณีในปีเดียวกัน คือ ปี พ.ศ. 2546 มีจำนวนรับแจ้งสูงถึง 255,598 คดี และจับจำนวน 26,108 คดี สถิติที่แตกต่างกันอย่างมากระหว่างทำให้ต้องมีการศึกษาสาเหตุและรายละเอียดที่มาของตัวเลขข้างต้นต่อไป เพื่อเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	สถิติเรื่องดังกล่าวจะเป็นประโยชน์อย่างมาก หากสามารถแสดงให้เห็นถึงจำนวนคดีในแต่ละขั้นตอนการดำเนินการได้ เช่น ในขั้นตอนการแจ้งจับ มีจำนวนคดีเท่าใด การส่งฟ้องมีจำนวนคดีเท่าใด ทั้งนี้เพราะจะสามารถหาสาเหตุของการลดลงของจำนวนคดีได้อย่างชัดเจน และสามารถออกมาตราการกฎหมายที่เหมาะสมมาแก้ไขปัญหาก็ได้ ทัศนคติของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายเองถือเป็นเรื่องที่สำคัญมากอีกเรื่องหนึ่งที่จะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในเรื่องการดำเนินคดีได้ ดังนั้นการให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการค้าประเวณีและเรื่องมุมมองมิติหญิงชายจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะต้องดำเนินการอย่างเร่งด่วน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4 : ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.11 การดำเนินคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์
ขอบเขตความหมาย	การดำเนินคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ตามกฎหมาย
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อประโยชน์ในการบริหารงาน ศึกษา ค้นคว้า อ้างอิง วิเคราะห์ วิจัย และสะท้อนภาพลักษณ์ของประเทศและแสดงให้เห็นถึงปัญหาและนำไปสู่แนวทางการแก้ไขต่อไป
หน่วยวัด	จำนวนคดี
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาและนำไปสู่การป้องกันและลดจำนวนคดี
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ยังไม่มีมีการดำเนินคดีเรื่องการค้ามนุษย์ตามกฎหมายโดยตรง เนื่องจากยังไม่มีมาตรการเฉพาะทางกฎหมายมารองรับการดำเนินคดี แต่อย่างไรก็ดี (ร่าง) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ... ที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติรับรอง หากมีผลบังคับใช้จะทำให้มีมาตรการทางกฎหมายมารองรับ ทำให้สามารถแก้ไขและรับมือกับปัญหาได้อย่างเหมาะสมมากยิ่งขึ้น
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีเก็บข้อมูลตามฐานความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ อย่างเป็นระบบและชัดเจน เนื่องจากยังไม่มีกฎหมายและมาตรการเฉพาะมารองรับ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	นอกจากนี้ (ร่าง) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ... ซึ่งเป็นการปรับปรุงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 ให้มีประสิทธิภาพ ในการใช้บังคับและให้ครอบคลุมถึงกรณีการค้ามนุษย์ได้มากขึ้น และมีมาตรการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดอย่างเพียงพอ และมีบทบัญญัติขกเว้นการดำเนินคดีแก่ผู้เสียหายในการกระทำผิดฐานค้ามนุษย์ รวมทั้งสอดคล้องกับพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก และพิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทางทะเล และทางอากาศ ซึ่งเป็นพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติ เพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ที่ประเทศไทยได้ร่วมลงนามในพิธีสารดังกล่าว

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 4: ความรุนแรงต่อสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	4.12 การให้บริการแก่สตรีที่ถูกแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีและการค้ามนุษย์ การจัดบริการสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แก่สตรี โดยการสงเคราะห์ พื้นฟูและคุ้มครองสวัสดิภาพแก่สตรีในสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ
ขอบเขตความหมาย	เป็นการให้บริการแก่สตรีที่ได้รับความช่วยเหลือจากวงจรการค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 สตรีถูกกระทำทารุณ ตกเป็นเหยื่อของกระบวนการค้ามนุษย์ทั้งไทยและต่างชาติ ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ตลอดจนสตรีที่ประสบปัญหาทางสังคมอื่นๆ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อฟื้นฟูสภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ ให้คำปรึกษาแนะนำ ฝึกอบรม และเตรียมความพร้อมสู่สังคมต่อไป
หน่วยวัด	คน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2547 สามารถให้บริการแก่สตรีภายในสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ 4 แห่ง ได้แก่ 1. สถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการนนทบุรี จำนวน 670 คน 2. สถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านนารีสวัสดิ์นครราชสีมา จำนวน 332 คน 3. สถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านสองแควพิษณุโลก จำนวน 275 คน 4. สถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านศรีสุราษฎร์สุราษฎร์ธานี จำนวน 342 คน รวมจำนวน 1,619 คน
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหายาการค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ภายในบริเวณกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ถ.กรุงเกษม เขตป้อมปราบฯ กทม. 10100 โทรศัพท์ : 0-2282-8883 , 0-2659-6287, 0-2659-6900
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่ นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เอกสาร และขอจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การให้บริการในสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ เป็นการให้บริการแก่สตรีผู้ตกเป็นเหยื่ออย่างครบวงจร เนื่องจากการ ให้บริการแก่สตรีที่ได้รับความช่วยเหลือจากวงจรการค้าประเวณี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 สตรีถูกกระทำทารุณ ตกเป็นเหยื่อของกระบวนการค้ามนุษย์ทั้งไทยและ ต่างชาติ ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ตลอดจนสตรีที่ประสบปัญหา ทางสังคมอื่นๆ โดยให้การสงเคราะห์ คุ้มครองสวัสดิภาพฟื้นฟูปรับสภาพ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ฝึกอาชีพ ระยะสั้น ให้การศึกษานอกระบบ ให้คำปรึกษาแนะนำ การคุ้มครองพิทักษ์สิทธิตามกฎหมาย รวมทั้ง ประสานกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศเพื่อติดตามสืบหา ครอบครัวเพื่อส่งกลับภูมิลำเนาเดิม การเตรียมความพร้อมแก่ครอบครัว เพื่อช่วยเหลือให้สตรีสามารถปรับตัวสู่สังคมและกลับไปดำรงชีวิต ในสังคมภายหลังพ้นอุปการะได้ต่อไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 5 : ผู้หญิงกับความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ

ชื่อตัวชี้วัด	5.1 นโยบายและแผนงานที่ป้องกันการละเมิดสิทธิของผู้หญิงในสถานการณ์ความขัดแย้ง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	ส่งเสริมการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยวิธีการที่ไม่ใช้ความรุนแรงและลดการก่อให้เกิดปัญหาละเมิดสิทธิมนุษยชนในสถานการณ์ความขัดแย้ง
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ➤ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย มาตรา 30 , 31 มาตรา ๓๐ บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน มาตรา ๓๑ บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย ➤ แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ มาตรา 80 มาตรา ๘๐ รัฐต้องคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของครอบครัว และความเข้มแข็งของชุมชน 2. นโยบายความมั่นคงแห่งชาติเกี่ยวกับจังหวัดชายแดนภาคใต้ (พ.ศ. 2542-2546) ➤ ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2521 ➤ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2531-2535 ➤ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2537 – 2542 ➤ ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2542-2546 - พัฒนาศักยภาพของคนและสังคม และภาคประชาชน - พัฒนาสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพคนและสังคม - พัฒนาการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายในพื้นที่ในการพัฒนาและแก้ไขปัญหา 3. นโยบายความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. 2546-2549) 4. คำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ 187/2546 เรื่องนโยบายการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ทำเนียบรัฐบาล กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2629-8000 ต่อ 1122 โทรสาร : 0-2629-8056 Website : http://www.nsc.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2521
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website : http://www.nsc.go.th
ข้อสังเกต	นโยบายส่วนใหญ่จะเป็นไปในภาพรวม ไม่ได้เฉพาะเจาะจงว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ความขัดแย้งรุนแรงที่เกิดขึ้น สตรีเป็นกลุ่มอ่อนแอที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ทั้งนี้เพราะครอบครัวที่มีสตรีรับหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวต้องรับภาระอบรมเลี้ยงดูลูก รวมทั้งประกอบอาชีพเพื่อให้มีรายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในครอบครัว ซึ่งปัญหาเหล่านี้มีผลต่อสุขภาพกาย สุขภาพจิตของสมาชิกในครอบครัว และบางครอบครัวไม่สามารถประกอบอาชีพอย่างที่เคยทำมาได้มีผลทำให้ครอบครัวที่ทุกข์ยากอยู่แล้วมีความลำบากมากยิ่งขึ้นไปอีก

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 5 : ผู้หญิงกับความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ

ชื่อตัวชี้วัด	5.2 การให้ความรู้ในการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธีอย่างมีมุมมองมิติหญิงชาย
ขอบเขตความหมาย	ให้ความรู้ในเรื่องบทบาทหญิงชาย เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมของการมีสันติภาพ
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	ส่งเสริมการวิเคราะห์ปัญหา สาเหตุ และแนวทางการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธีโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อทั้งผู้หญิงและผู้ชาย
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ศูนย์สันติวิธีและธรรมาภิบาล เป็นหน่วยงานของสถาบันพระปกเกล้า มีขอบเขตในการดำเนินงานด้านวิชาการ ประกอบด้วยการศึกษาวิจัย การจัดการศึกษา การจัดประชุม การอบรม-สัมมนา และการเผยแพร่ความรู้และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องการมีส่วนร่วมของสาธารณชน และการจัดการความขัดแย้งโดยสันติวิธี จัดหลักสูตรอบรมด้านการจัดการและแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้านนโยบายสาธารณะ ส่งเสริมและพัฒนาการใช้กระบวนการจัดการและแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยสันติวิธี โดยมีหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับสันติวิธี 2 หลักสูตร คือ 1. หลักสูตรแนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการความขัดแย้งด้านนโยบายสาธารณะโดยสันติวิธี มีสาระสำคัญ คือ มุ่งหวังที่จะให้ผู้เข้ารับการศึกษารู้ได้เรียนรู้ความหมายและความสำคัญของการจัดการความขัดแย้งในเรื่องนโยบายสาธารณะ ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับสันติวิธีและธรรมชาติของความขัดแย้งในสังคมไทย ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม กระบวนการตัดสินใจแบบมีส่วนร่วม และการพัฒนาคุณสมบัติส่วนบุคคลสำหรับการจัดการความขัดแย้งโดยสันติวิธี 2. หลักสูตรวิทยาการจัดการความขัดแย้งโดยสันติวิธี มีสาระสำคัญ คือ มุ่งสร้างและพัฒนาวิทยากร ให้สามารถเผยแพร่ความรู้ด้านการจัดการขัดแย้งโดยสันติวิธีแก่ประชาชนระดับต่างๆ
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากข้อมูลศูนย์สันติวิธีและธรรมาภิบาล สถาบันพระปกเกล้า
หน่วยงานจัดเก็บ	ศูนย์สันติวิธีและธรรมาภิบาล สถาบันพระปกเกล้า

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	ศูนย์สันติวิธีและธรรมาภิบาล สถาบันพระปกเกล้า 47/101 หมู่ 4 ถนนติวานนท์ ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2527-7830-39 โทรสาร : 0-2527-7826 , 0-2527-7828 e-mail : webmaster@kpi.ac.th Website : www.kpi.ac.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2537
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.kpi.ac.th
ข้อจำกัดของข้อมูล	ไม่มีการระบุอย่างชัดเจนในเรื่องให้มีมุมมองมิติหญิงชายเข้าไป ในหลักสูตรการดำเนินงานในปัจจุบัน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ในสถานการณ์ความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ การทำร้าย การฆาตกรรม การก่อเหตุไม่สงบต่างๆ ที่เกิดขึ้น ส่งผลกระทบต่อสตรีทุกวัย เดือดร้อน จากการสูญเสียทรัพย์สินบ้านช่องและญาติพี่น้อง ในบางครั้งเป็นการ ซ้ำเติมปัญหา ทำให้สตรียากจนหรือกลุ่มด้อยโอกาสตกอยู่ในสภาพที่แย่ ไปกว่าเดิม การจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธีอย่างมีมุมมองมิติหญิงชาย จะช่วยให้มีการคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงได้ดีขึ้น รวมไปถึง การให้สตรีเข้าไปมีบทบาทในการแก้ไขปัญหาเพราะผู้หญิงมักจะเป็นผู้ที่ พยายามจะรักษาระเบียบแบบแผนของสังคมให้อยู่ด้วยความสงบสุข ซึ่งผู้หญิงจะมีบทบาทได้ทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 5 : ผู้หญิงกับความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ

ชื่อตัวชี้วัด	5.3 สัดส่วนผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธี
ขอบเขตความหมาย	การมีส่วนร่วมของสตรีในระดับการตัดสินใจเพื่อการแก้ปัญหาความขัดแย้งและปกป้องสตรีที่ดำรงชีวิตท่ามกลางสถานการณ์ความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	1. เพิ่มการมีส่วนร่วมของสตรีในระดับการตัดสินใจเพื่อการแก้ปัญหาความขัดแย้งและปกป้องสตรีที่ดำรงชีวิตท่ามกลางสถานการณ์ความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ 2. ส่งเสริมการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งโดยวิธีการที่ไม่ใช่ความรุนแรงและลดการก่อให้เกิดปัญหาละเมิดสิทธิมนุษยชนในสถานการณ์ความขัดแย้ง 3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสตรีในการเสริมสร้างวัฒนธรรมของการมีสันติภาพ
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสตรีให้มากขึ้นในการเสริมสร้างวัฒนธรรมของการมีสันติภาพ
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้หญิงที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง}}{\text{จำนวนผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	มีผู้หญิงเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ จำนวน 8 คน จาก 49 คน คิดเป็นร้อยละ 16.33 ดังแสดงในตารางที่แนบ

คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ

คณะกรรมการอิสระ เพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ	จำนวนและร้อยละ		
	ชาย	หญิง	รวม
ประธานกรรมการ	1 (100)	-	1 (100)
รองประธานกรรมการ	1 (100)	-	1 (100)
คณะกรรมการภาคประชาสังคมในพื้นที่	13 (81.25)	3 (18.75)	16 (100)
คณะกรรมการภาคประชาสังคมนอกพื้นที่	10 (83.33)	2 (16.67)	12 (100)
คณะกรรมการภาคการเมือง	6 (85.71)	1 (14.29)	7 (100)
คณะกรรมการภาคราชการ	7 (77.78)	2 (22.22)	9 (100)
คณะกรรมการฝ่ายเลขานุการ	3 (100)	-	3 (100)
รวม	41 (83.67)	8 (16.33)	49 (100)

วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากข้อมูลคำสั่งคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ
หน่วยงานจัดเก็บ	คณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	ศูนย์ศึกษาและพัฒนาสันติ มหาวิทยาลัยมหิดล สำนักงานอธิการบดี ชั้น 5 ห้อง 21 999 ถ.พุทธมณฑล สาย 4 ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170 Website : http://www.nrc.or.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2548
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548

การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.nrc.or.th
ข้อสังเกต	มีผู้หญิงเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการอิสระเพื่อความสมานฉันท์แห่งชาติ จำนวน 8 คน จาก 49 คน คิดเป็นร้อยละ 16.33 จะเห็นได้ว่าผู้หญิงที่เข้ามามีบทบาทในคณะกรรมการส่วนใหญ่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก สตรี และเยาวชน โดยเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย นักวิชาการ องค์กรพัฒนาเอกชน นักการเมือง ในภาคประชาสังคมในพื้นที่ ภาคประชาสังคมนอกพื้นที่ ภาคการเมือง และภาคราชการ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การละเมิดสิทธิมนุษยชนในสถานการณ์ความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ เป็นการละเมิดหลักการพื้นฐานของกฎหมายสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งการละเมิดสิทธิดังกล่าวส่งผลกระทบต่อทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ในรูปแบบแตกต่างกันในส่วนของผู้หญิงเองได้รับผลกระทบในการดำรงชีวิตประจำวันทั้งในครอบครัวและชุมชน รวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัวในกรณีที่หัวหน้าครัวเรือนหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ถูกระทำ ในการรักษาและส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคง จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้หญิงจะมีส่วนร่วมและเข้าถึงในการใช้อำนาจในระดับการตัดสินใจอย่างเต็มที่ ตลอดจนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการพยายามป้องกันและแก้ไขความขัดแย้ง ทั้งนี้เพราะการเพิ่มสัดส่วนผู้หญิงในกระบวนการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธี จะเป็นการเพิ่มมุมมองที่แตกต่างของผู้หญิงตลอดจนเป็นการแบ่งปันประสบการณ์ที่แตกต่างกัน เป็นการสร้างสมดุลในการตัดสินใจในเรื่องดังกล่าว นอกจากนี้ยังควรรวมเอามุมมองมิติหญิงชายเข้าไว้ในการตัดสินใจอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งเป็นไปอย่างครอบคลุมและมีความเข้าใจ โดยมีการวิเคราะห์หาผลกระทบจากการดำเนินนโยบายดังกล่าวด้วย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 5 : ผู้หญิงกับความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ

ชื่อตัวชี้วัด	5.4 นโยบายและโครงการที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสตรีในการจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธี
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการพหุวัฒนธรรมแบบสันติวิธี
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ในสถานการณ์ความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ การทำร้าย การฆาตกรรม การก่อเหตุไม่สงบต่างๆ ที่เกิดขึ้น ส่งผลกระทบต่อสตรีทุกวัย เดือดร้อนจากการสูญเสียทรัพย์สินบ้านช่องและญาติพี่น้อง ในบางครั้งเป็นการซ้ำเติมปัญหาทำให้สตรียากจนหรือกลุ่มด้อยโอกาสตกอยู่ในสภาพที่แย่ไปกว่าเดิม การจัดการความขัดแย้งด้วยสันติวิธีอย่างมีมุมมองมิติหญิงชายจะช่วยให้มีการคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงได้ดีขึ้นรวมไปถึงการให้สตรีเข้าไปมีบทบาทในการแก้ไขปัญหาเพราะผู้หญิงมักจะเป็นผู้ที่พยายามจะรักษาระเบียบแบบแผนของสังคมให้อยู่ด้วยความสงบสุข ซึ่งผู้หญิงจะมีบทบาทได้ทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.1 การอนุวัติตามอนุสัญญา ILO
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อกำหนดมาตรฐานแรงงาน โดยอาศัยหลักการส่งเสริมความยุติธรรมในสังคม การรับรองและเคารพสิทธิมนุษยชน การสนับสนุนให้เกิดความเป็นธรรมในการใช้แรงงาน การยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีของแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดการแบ่งแยกทางอาชีพและการกีดกันการจ้างงานทุกรูปแบบ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	อนุสัญญา ILO ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงและการทำงาน มีดังนี้ 1. อนุสัญญานับที่ 100 ว่าด้วยค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกัน พ.ศ. 2494 2. อนุสัญญานับที่ 111 ว่าด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและการประกอบอาชีพ) : Discrimination(Employment and Occupation) พ.ศ. 2501 3. อนุสัญญานับที่ 156 ว่าด้วยคนงานซึ่งมีความรับผิดชอบต่อการครอบครัว พ.ศ. 2524 4. อนุสัญญานับที่ 175 ว่าด้วยการทำงานบางเวลา พ.ศ. 2537 5. อนุสัญญานับที่ 177 ว่าด้วยการรับงานไปทำที่บ้าน พ.ศ. 2539 ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานับที่ 100 เมื่อวันที่ 8 ก.พ. 2542
หน่วยงานรับผิดชอบ/เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักคุ้มครองแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน โทรศัพท์ : 0-2245-7170, 0-2245-7133 Website : http://www.labour.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การกำหนดมาตรฐานแรงงานเพื่อเป็นการปกป้องคุ้มครองสิทธิของสตรีในการประกอบอาชีพ การจัดการแบ่งแยกและการถูกกีดกันในการจ้างงานทุกรูปแบบ รวมทั้งปกป้องไม่ให้สตรีถูกกลั่นแกล้งและล่วงละเมิดในสิทธิมนุษยชนของสตรี ตลอดจนการสนับสนุนให้เกิดความเป็นธรรมในการใช้แรงงานสตรี และการยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีของแรงงานสตรี

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.2 กฎหมายเรื่องโอกาสการจ้างงานที่เท่าเทียมกัน
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อให้สตรีมีโอกาสเข้าถึงและควบคุมทรัพยากรทางเศรษฐกิจและความเสมอภาคในการจ้างงาน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) ฉบับที่ 122 ว่าด้วยนโยบายการทำงาน พ.ศ. 2507 (ค.ศ. 1964) โดยการกำหนดนโยบายฯ ดังกล่าวเพื่อกระตุ้นความเติบโตและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ยกย่องความเป็นอยู่ สนองตอบต่อความต้องการแรงงานและเอาชนะ การว่างงาน และการทำงานต่ำระดับ ประเทศสมาชิกจะต้องประกาศและปฏิบัติตามนโยบายที่แข็งแกร่งเป็นเป้าหมายสำคัญ ซึ่งกำหนด ขึ้นมาเพื่อส่งเสริมการมีงานทำเต็มเวลาที่มีประโยชน์และมีอิสระในการเลือก มีวัตถุประสงค์ที่ ทำให้มั่นใจว่า 1) มีงานทำสำหรับทุกคนที่ว่างงานและกำลังหางานทำ 2) งานนั้นมีประโยชน์เท่าที่จะเป็นไปได้ 3) คนทำงานทุกคนมีอิสระในการเลือกงานและมีโอกาสที่เป็นไปได้มากที่สุดที่จะหางานให้เหมาะสมกับทักษะและความสามารถในการที่เหมาะสมกับตนดี โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ สีผิว เพศ ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง สัญชาติ หรือกำเนิดทางสังคม อนุสัญญาว่าด้วยนโยบายการมีงานทำ ปี ค.ศ.1964 ได้มีการรับรองเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 1964 และมีผลบังคับใช้ เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม ค.ศ. 1966 สำหรับประเทศไทยได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512 2. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้บัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องดังนี้ มาตรา 30 บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกันการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล

	ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้ มาตรา 86 รัฐต้องส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ กลุ่มครองแรงงาน โดยเฉพาะแรงงานเด็กและแรงงานหญิง จัดระบบแรงงานสัมพันธ์ การประกันสังคม รวมทั้งค่าตอบแทนแรงงานให้เป็นธรรม
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักกลุ่มครองแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน โทรศัพท์ : 0-2245-7170, 0-2245-7133 Website : http://www.labour.go.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	คำแปลและตัวบทอนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งประเทศไทยได้ให้สัตยาบัน (ระหว่าง พ.ศ. 2511- พ.ศ. 2544) กระทรวงแรงงาน
ข้อสังเกต/ข้อจำกัด	กระทรวงแรงงาน ได้ออกพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 และพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2537 แต่ไม่ได้มีส่วนที่เกี่ยวข้องในเรื่องของโอกาสการจ้างงานที่เท่าเทียมกัน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	สตรีได้รับความเสมอภาคในการจ้างงาน และปกป้องคุ้มครองให้สตรี มีอิสระในการเลือกงานและมีโอกาสที่เป็นไปได้มากที่สุดที่จะหางาน ให้เหมาะสมกับทักษะ และความสามารถในงานที่เหมาะสมกับตน โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ สีผิว เพศ ศาสนาความคิดเห็นทางการเมือง สัญชาติ หรือกำเนิดทางสังคม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.3 กฎหมายที่รับประกันการจ่ายค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกันในงานที่มีคุณค่าเท่ากัน
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมสิทธิผู้หญิงทางเศรษฐกิจและการพึ่งพาตนเองถึงการจ้างงานและสภาพการทำงานที่เหมาะสมและการควบคุมทรัพยากรทางเศรษฐกิจ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่ 100 ว่าด้วยค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกัน (Convention concerning Equal Remuneration, 1951) เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2542 (1999) ซึ่งสาระสำคัญของอนุสัญญาสรุปว่าสมาชิกแต่ละประเทศต้องกำหนดอัตราค่าตอบแทน ซึ่งหมายความรวมถึงค่าจ้างหรือเงินเดือนปกติพื้นฐานหรือขั้นต่ำและค่าตอบแทนเพิ่มเติมใดไม่ว่าจะเป็นเงินสดหรือสิ่งของที่นายจ้างให้แก่ลูกจ้างไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมอย่างเท่าเทียมกันสำหรับคนงานชายและหญิงในงานที่มีค่าเท่าเทียมกัน 2. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 86 รัฐต้องส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ กลุ่มครองแรงงานโดยเฉพาะแรงงานเด็กและแรงงานหญิง จัดระบบแรงงานสัมพันธ์ การประกันสังคม รวมทั้งค่าตอบแทนแรงงานให้เป็นธรรม 3. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 53 ในกรณีที่งานมีลักษณะและคุณภาพอย่างเดียวกันและปริมาณเท่ากันให้นายจ้างกำหนดค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุดและค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้แก่ลูกจ้างเท่าเทียมกัน ไม่ว่าลูกจ้างนั้นเป็นชายหรือเป็นหญิง
หน่วยงานรับผิดชอบ/เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักคุ้มครองแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน โทรศัพท์ : 0-2245-7170, 0-2245-7133 Website : http://www.labour.go.th

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

การออกกฎหมายเพื่อปกป้องคุ้มครองสตรีให้ได้รับค่าจ้างหรือเงินเดือนปกติ พื้นฐานหรือขั้นต่ำ และรวมถึงผลประโยชน์เพิ่มเติมใดๆ ที่ให้ทางตรง หรือทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นเงินสดหรือสิ่งของ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางเพศ เป็นความพยายามของรัฐในการแก้ไขความไม่เสมอภาคระหว่างเพศในโลกของการทำงาน แต่ในทางปฏิบัติรัฐมีเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอที่จะตรวจตราให้นายจ้างปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างทั่วถึง จึงยังคงมีการละเมิดกฎหมายแรงงานอยู่ หากมีการอบรมให้ความรู้แก่แรงงานสตรีถึงสิทธิประโยชน์ของตนเอง รวมทั้งช่องทางกระบวนการจัดการเกี่ยวกับการถูกละเมิดจะทำให้นายจ้างได้ตระหนักถึงสิทธิของลูกจ้างมากขึ้นจะช่วยให้ปัญหาการละเมิดสิทธิสตรีของลูกจ้างลดลง

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.4 กฎหมายที่ป้องกันการล่วงเกินทางเพศในที่ทำงาน
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อเกิดการปกป้องและแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศในสถานที่ทำงาน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 16 ห้ามมิให้นายจ้างหรือผู้ซึ่งเป็นหัวหน้างาน ผู้ควบคุมงานหรือผู้ตรวจงานกระทำการล่วงเกินทางเพศต่อลูกจ้างที่เป็นหญิงหรือเด็ก ดังนั้นจะเห็นได้ว่ามาตรา 16 มีเจตนารมณ์สำคัญเพื่อที่จะให้ความคุ้มครองลูกจ้างหญิงและลูกจ้างเด็กจากการถูกล่วงเกินทางเพศ หรือรบกวนทางเพศ (sexual harassment) จากนายจ้าง หัวหน้างาน ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ตรวจงาน ซึ่งการล่วงเกินทางเพศในที่นี้หมายถึงการกระทำใดๆทั้งทางกาย หรือทางวาจา ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องชู้สาวหรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่างๆ เพศหรือเพศเดียวกัน โดยมุ่งกระทำในลักษณะที่เอารำเปรียบ หวังกำไร หรือสนองอารมณ์ทางเพศของตนและผู้ถูกกระทำเกิดความรำคาญหรือความไม่พอใจ ผู้กระทำความล่วงเกินทางเพศที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายข้างต้นจะมีความผิดและมีโทษตามมาตรา 147 แต่ถ้ามการกระทำล่วงเกินทางเพศ ถ้าวางไปถึงขั้นกระทำอนาจารหรือกระทำชำเรา ก็จะมีผิดตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย
หน่วยงานรับผิดชอบ/เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักคุ้มครองแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน โทรศัพท์ : 0-2245-7170, 0-2245-7133 Website : http://www.labour.go.th

เป็นการปกป้องคุ้มครองสิทธิของสตรีหรือเด็ก ไม่ให้มีนายจ้างผู้ชายหรือเพื่อนร่วมงานกระทำการล่วงเกินทางเพศ การล่วงเกินทางเพศมักเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ชายและผู้หญิง แต่ก็อาจเกิดในระหว่างเพศเดียวกันก็ได้ เนื่องจากว่า มีเรื่องของอำนาจเข้ามาเกี่ยวข้อง ผู้กระทำการล่วงเกินจึงมักเป็นบุคคลที่มีอำนาจเหนือเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำ ซึ่งเหยื่อส่วนใหญ่คือ ผู้หญิง และผู้หญิงมักจะทำงานที่ได้รับค่าจ้างต่ำกว่า โดยงานที่ยึดถือกันมาว่าเป็นงานของผู้หญิง เช่น งานพิมพ์ดีด งานเลขานุการ พยาบาล คนรับใช้หรือทำงานในโรงงาน ผู้หญิงจึงมักจะอยู่ในสถานะที่ถูกล่วงเกินทางเพศได้ง่าย เพราะมีตำแหน่งที่ต่ำกว่า ถึงแม้จะมีกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองการล่วงละเมิดทางเพศในที่ทำงาน แต่ในทางปฏิบัติการร้องเรียนยังมีไม่มากเพราะกระบวนการไต่สวนหาหลักฐานอาจทำให้ผู้หญิงอายและลังเล การหาหลักฐานพยานมาประกอบเป็นเรื่องลำบากทำให้การดำเนินการไปไม่ถึงขั้นสรุปความผิดได้ ดังนั้นควรมีการรณรงค์อย่างจริงจังและถือเป็นเรื่องสำคัญ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.5 กฎหมายที่ปกป้องคุ้มครองผู้หญิงในภาคนอกระบบ
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อมีกฎหมายปกป้องคุ้มครองแรงงานสตรีภาคนอกระบบ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 โดยกระทรวงแรงงานได้จัดทำกฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ในงานที่รับไปทำที่บ้าน พ.ศ. 2547 และกฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครอง แรงงานในงานเกษตรกรรม
หน่วยงานรับผิดชอบ/เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักคุ้มครองแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน โทรศัพท์ : 0-2245-7170, 0-2245-7133 Website : http://www.labour.go.th
ข้อสังเกต/ข้อจำกัด	1. ภาคนอกระบบตาม ILO หมายถึง เป็นกลุ่มหน่วยการผลิตและจำหน่าย สินค้าและบริการขนาดเล็ก ประกอบด้วยผู้ผลิตอิสระหรือประกอบอาชีพ อิสระในเขตเมืองของประเทศกำลังพัฒนา บางหน่วยจ้างงานสมาชิก ในครอบครัวและมีเพียงจำนวนน้อยมากที่จ้างคนงานหรือผู้ฝึกงาน มีทุนดำเนินการต่ำมากหรือไม่มีเลย ใช้เทคโนโลยีและทักษะในระดับต่ำ จึงมีผลผลิตต่ำมากและจ่ายค่าจ้างต่ำ และไม่มีสมาสมาคม การจ้างงาน มีความมั่นคงน้อยมากสำหรับผู้ทำงานด้วย 2. เป็นความพยายามของรัฐที่ได้ออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองแรงงาน นอกระบบ โดยกระทรวงแรงงานได้จัดทำกฎกระทรวงขึ้น 2 ฉบับ ภายใต้ พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมแรงงานได้ ทุกกลุ่ม
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ปัจจุบันแรงงานนอกระบบไม่มีกฎหมายในการปกป้อง คุ้มครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานส่วนใหญ่จะเป็นสตรี ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการ พัฒนาการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการ สร้างอำนาจในการต่อรองแรงงานนอกระบบ จึงควรสร้างกลุ่มของตนเอง ขึ้นมาในรูปของสหกรณ์ กลุ่มแม่บ้าน หรือองค์กร ซึ่งสิทธิในการตั้งกลุ่มนี้ ได้รับการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.6 โครงการเสริมสร้างศักยภาพการหารายได้ของผู้หญิง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้ผู้หญิงโดยเฉพาะกลุ่มที่มีฐานะยากจนและด้อยโอกาสได้รับการเข้าฝึกอบรมพัฒนาทักษะฝีมือให้มีรายได้สูงขึ้น
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

1. หลักสูตรฝึกเตรียมเข้าทำงาน

หน่วย : คน

พ.ศ.	รวม		ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2542	73,474	100	54,204	74	19,270	26
2543	44,903	100	33,474	75	11,429	25
2544	40,196	100	28,208	70	11,988	30
2545	36,601	100	26,432	72	10,169	28
2546	41,980	100	28,448	68	13,537	32
2547 (มี.ค.)	17,228	100	10,868	63	6,360	37

2. หลักสูตรยกระดับฝีมือแรงงาน

หน่วย : คน

พ.ศ.	รวม		ชาย		หญิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2542	158,467	100	85,244	54	73,223	46
2543	118,492	100	61,745	52	56,747	48
2544	113,398	100	61,794	54	51,604	46
2545	117,434	100	65,647	56	51,787	44
2546	152,265	100	85,308	56	66,445	44
2547 (มี.ค.)	76,033	100	42,043	55	33,990	45

วิธีการจัดทำ	สถิติการฝึกอบรม
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กองส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพแรงงานและผู้ประกอบการ กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน ถนนมิตรไมตรี ดินแดง กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ : 0-2245-5785, 0-2247-9422 โทรสาร : 0-248-3671 Website : http://www.dsd.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2542
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547 (มีนาคม)
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	สถิติการฝึกอบรมของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เป็นการยกระดับฝีมือแรงงานของสตรีให้สตรีได้รับการพัฒนาเพื่อมีโอกาสได้รับค่าตอบแทนที่ดีกว่า พร้อมทั้งการพัฒนาฝีมือแรงงานกลุ่มที่มีฐานะยากจนและด้อยโอกาสให้สามารถไปประกอบอาชีพได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.7 การให้คำปรึกษาและการให้บริการจัดหางานสำหรับผู้หญิง
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	การอำนวยความสะดวกต่อการเข้าถึงที่เท่าเทียมกันของผู้หญิงในการทำงานและตลาดแรงงาน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	สตรีจะต้องได้รับการบริการในการให้คำปรึกษา ส่งเสริม และบริการแนะแนวอาชีพตามความถนัด ซึ่งในทางปฏิบัติสตรีมักจะถูกกีดกัน ละเลย และถูกมองข้ามศักยภาพของแรงงานสตรี รวมถึงการขาดข้อมูลและการบริการที่เอื้อประโยชน์ต่อการหางาน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.8 การฝึกอบรมอาชีพเกี่ยวกับเทคโนโลยีสมัยใหม่สำหรับผู้หญิงที่ ครอบครัวมีรายได้น้อย
วัตถุประสงค์/ ความสำคัญ	เพื่อให้สตรีได้รับการบริการด้านการฝึกอบรมและการเข้าถึงตลาดข้อมูล เทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีที่มีรายได้น้อยสามารถเพิ่มศักยภาพ ของตนเองให้สูงขึ้น
เป้าหมาย / เกณฑ์	ให้ผู้ด้อยโอกาสในสังคมไทยกว่าร้อยละ 70 มีโอกาสเข้าถึงและได้รับ บริการสารสนเทศอย่างทั่วถึงภายในปี พ.ศ. 2549
ข้อมูลที่ผ่านมา –ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การฝึกอบรมเพื่อยกระดับฝีมือแรงงานของสตรีในกลุ่มที่มีรายได้น้อย จะทำให้สตรีสามารถเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพในการทำงานเพิ่มขึ้น สตรีมีทางเลือกในการประกอบอาชีพได้หลากหลาย และมีผลตอบแทนที่ สูงขึ้นตามไปด้วย พร้อมทั้งยังเป็นการลดช่องว่างทางด้านเทคโนโลยี ให้แก่ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มสตรีที่เป็นกลุ่มด้อยโอกาส

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.9 นโยบาย/โครงการส่งเสริมผู้ประกอบการหญิง
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมความสามารถทางเศรษฐกิจและเครือข่ายการค้าให้กับผู้หญิง โดยการกำหนดนโยบายและโครงการเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการหญิง โดยเฉพาะจะทำให้ผู้หญิงมีโอกาสในการเข้าถึงทรัพยากรได้
ข้อมูลที่ผ่านมา -ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การส่งเสริม สนับสนุนสิทธิทางเศรษฐกิจและสังคมให้แก่สตรีให้ได้มีโอกาสในการเข้าถึงและควบคุมทรัพยากรทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้สตรีสามารถมีรายได้ มีความมั่นคงทางด้านอาชีพ และมีสถานะทางสังคมดีขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.10 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน																																																																																		
ขอบเขตความหมายและความสำคัญ	ร้อยละของบุคคลที่มีอายุ 15 ขึ้นไป ในสัปดาห์แห่งการสำรวจ ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงานปัจจุบันรวมผู้ที่มิงานทำผู้ว่างงาน และผู้รอฤดูกาล ต่อจำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป																																																																																		
วัตถุประสงค์ /ความหมาย	อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานจะสะท้อนถึงกำลังแรงงานที่เป็นส่วนสำคัญในการผลิตของประเทศ																																																																																		
หน่วยวัด	ร้อยละ																																																																																		
วิธีคำนวณ	$\text{อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน} = \frac{\text{กำลังแรงงานรวมอายุ 15 ปีขึ้นไป}}{\text{ประชากรอายุ 15 ปี ขึ้นไป}} \times 100$																																																																																		
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><th>พ.ศ.</th><th>ไตรมาส</th><th>รวม</th><th>ชาย</th><th>หญิง</th></tr><tr><td rowspan="2">2539</td><td>ไตรมาส 1</td><td>73.1</td><td>82.4</td><td>64.0</td></tr><tr><td>ไตรมาส 3</td><td>74.7</td><td>82.5</td><td>66.9</td></tr><tr><td rowspan="2">2540</td><td>ไตรมาส 1</td><td>72.2</td><td>81.5</td><td>62.9</td></tr><tr><td>ไตรมาส 3</td><td>74.8</td><td>82.2</td><td>67.4</td></tr><tr><td rowspan="2">2541</td><td>ไตรมาส 1</td><td>71.4</td><td>81.0</td><td>61.9</td></tr><tr><td>ไตรมาส 3</td><td>73.6</td><td>81.5</td><td>65.8</td></tr><tr><td rowspan="2">2542</td><td>ไตรมาส 1</td><td>71.7</td><td>80.9</td><td>62.5</td></tr><tr><td>ไตรมาส 3</td><td>72.2</td><td>80.3</td><td>64.2</td></tr><tr><td rowspan="2">2543</td><td>ไตรมาส 1</td><td>71.0</td><td>80.3</td><td>61.9</td></tr><tr><td>ไตรมาส 3</td><td>72.7</td><td>80.6</td><td>64.9</td></tr><tr><td rowspan="2">2544</td><td>ไตรมาส 1</td><td>70.9</td><td>80.1</td><td>62.0</td></tr><tr><td>ไตรมาส 3</td><td>73.2</td><td>81.4</td><td>65.0</td></tr><tr><td rowspan="2">2545</td><td>ไตรมาส 1</td><td>70.6</td><td>79.8</td><td>61.6</td></tr><tr><td>ไตรมาส 3</td><td>73.2</td><td>81.5</td><td>65.1</td></tr><tr><td rowspan="2">2546</td><td>ไตรมาส 1</td><td>70.9</td><td>79.9</td><td>62.0</td></tr><tr><td>ไตรมาส 3</td><td>73.0</td><td>81.1</td><td>65.0</td></tr><tr><td>2547</td><td>ไตรมาส 1</td><td>71.0</td><td>80.3</td><td>61.8</td></tr></table>	พ.ศ.	ไตรมาส	รวม	ชาย	หญิง	2539	ไตรมาส 1	73.1	82.4	64.0	ไตรมาส 3	74.7	82.5	66.9	2540	ไตรมาส 1	72.2	81.5	62.9	ไตรมาส 3	74.8	82.2	67.4	2541	ไตรมาส 1	71.4	81.0	61.9	ไตรมาส 3	73.6	81.5	65.8	2542	ไตรมาส 1	71.7	80.9	62.5	ไตรมาส 3	72.2	80.3	64.2	2543	ไตรมาส 1	71.0	80.3	61.9	ไตรมาส 3	72.7	80.6	64.9	2544	ไตรมาส 1	70.9	80.1	62.0	ไตรมาส 3	73.2	81.4	65.0	2545	ไตรมาส 1	70.6	79.8	61.6	ไตรมาส 3	73.2	81.5	65.1	2546	ไตรมาส 1	70.9	79.9	62.0	ไตรมาส 3	73.0	81.1	65.0	2547	ไตรมาส 1	71.0	80.3	61.8
พ.ศ.	ไตรมาส	รวม	ชาย	หญิง																																																																															
2539	ไตรมาส 1	73.1	82.4	64.0																																																																															
	ไตรมาส 3	74.7	82.5	66.9																																																																															
2540	ไตรมาส 1	72.2	81.5	62.9																																																																															
	ไตรมาส 3	74.8	82.2	67.4																																																																															
2541	ไตรมาส 1	71.4	81.0	61.9																																																																															
	ไตรมาส 3	73.6	81.5	65.8																																																																															
2542	ไตรมาส 1	71.7	80.9	62.5																																																																															
	ไตรมาส 3	72.2	80.3	64.2																																																																															
2543	ไตรมาส 1	71.0	80.3	61.9																																																																															
	ไตรมาส 3	72.7	80.6	64.9																																																																															
2544	ไตรมาส 1	70.9	80.1	62.0																																																																															
	ไตรมาส 3	73.2	81.4	65.0																																																																															
2545	ไตรมาส 1	70.6	79.8	61.6																																																																															
	ไตรมาส 3	73.2	81.5	65.1																																																																															
2546	ไตรมาส 1	70.9	79.9	62.0																																																																															
	ไตรมาส 3	73.0	81.1	65.0																																																																															
2547	ไตรมาส 1	71.0	80.3	61.8																																																																															

วิธีการจัดทำ	การสำรวจภาวะการทำงานของประชากรไตรมาส 1 และ 3
ความถี่การจัดเก็บ	รายเดือน
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มงานวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคม สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบฯ กทม. 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ1406 โทรสาร : 0-2282-5861 Website : http://www.nso.go.th e-mail : spopsoc@nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2539
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547 ไตรมาสที่ 1
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรที่ราชอาณาจักร Website : http://www.nso.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	อัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานของสตรี มีอยู่ประมาณร้อยละ 60 ขึ้นไป ระหว่างปี พ.ศ. 2539 – 2547 แต่เมื่อพิจารณาในรายไตรมาส จะสังเกต ได้ว่าอัตราการมีส่วนร่วมของกำลังแรงงานสตรีในไตรมาสที่ 1 จะต่ำกว่า ไตรมาสที่ 3 ทั้งนี้เนื่องจากการสำรวจข้อมูลในไตรมาสที่ 1 ซึ่งทำการสำรวจในเดือนกุมภาพันธ์ เป็นช่วงหน้าแล้งนอกฤดูการเกษตร และใน ไตรมาสที่ 3 สำรวจในเดือนสิงหาคม เป็นช่วงฤดูการเกษตร กำลังแรงงานของสตรีส่วนใหญ่อยู่ในภาคการเกษตร จึงทำให้อัตรา การมีส่วนร่วมของสตรีในไตรมาสที่ 3 สูงกว่าไตรมาสที่ 1

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.11 อัตราการว่างงาน																																																																																																								
ขอบเขตความหมาย	ผู้ว่างงาน หมายถึง บุคคลที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไป และในสัปดาห์แห่งการสำรวจมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ 1. ไม่ได้ทำงานและไม่มียานประจำ แต่ได้หางาน สมัครงานหรือรอการบรรจุระหว่าง 30 วันก่อนวันสัมภาษณ์ 2. ไม่ได้ทำงานและไม่มียานประจำ และไม่ได้หางานทำในระหว่าง 30 วันก่อนวันสัมภาษณ์แต่พร้อมที่จะทำงานในสัปดาห์แห่งการสำรวจ																																																																																																								
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อทราบสถานการณ์การว่างงานของประชากรในประเทศ เป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งส่งผลถึงความเป็นอยู่ของประชากร																																																																																																								
หน่วยวัด	ร้อยละ																																																																																																								
วิธีคำนวณ	$\text{อัตราการว่างงาน} = \frac{\text{ผู้ว่างงานอายุ 15 ปี ขึ้นไป}}{\text{กำลังแรงงานอายุ 15 ปี ขึ้นไป}} \times 100$																																																																																																								
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><th rowspan="2">ปี</th><th colspan="3">ไตรมาส 1</th><th colspan="3">ไตรมาส 3</th></tr><tr><th>รวม</th><th>ชาย</th><th>หญิง</th><th>รวม</th><th>ชาย</th><th>หญิง</th></tr><tr><td>2533</td><td>-</td><td>-</td><td>-</td><td>2.2</td><td>2.0</td><td>2.4</td></tr><tr><td>2534</td><td>3.5</td><td>3.0</td><td>4.1</td><td>2.7</td><td>2.0</td><td>3.5</td></tr><tr><td>2535</td><td>4.3</td><td>3.6</td><td>5.2</td><td>1.4</td><td>1.3</td><td>1.5</td></tr><tr><td>2536</td><td>3.7</td><td>3.3</td><td>4.3</td><td>1.5</td><td>1.2</td><td>1.8</td></tr><tr><td>2537</td><td>4.0</td><td>3.2</td><td>5.0</td><td>1.3</td><td>1.1</td><td>1.5</td></tr><tr><td>2538</td><td>2.3</td><td>2.1</td><td>2.6</td><td>1.1</td><td>0.9</td><td>1.3</td></tr><tr><td>2539</td><td>2.0</td><td>1.8</td><td>2.3</td><td>1.1</td><td>1.0</td><td>1.1</td></tr><tr><td>2540</td><td>2.2</td><td>1.9</td><td>2.5</td><td>0.9</td><td>0.8</td><td>0.9</td></tr><tr><td>2541</td><td>4.6</td><td>4.7</td><td>4.5</td><td>3.4</td><td>3.4</td><td>3.4</td></tr><tr><td>2542</td><td>5.2</td><td>5.0</td><td>5.5</td><td>3.0</td><td>3.0</td><td>2.9</td></tr><tr><td>2543</td><td>4.3</td><td>4.1</td><td>4.6</td><td>2.4</td><td>2.4</td><td>2.3</td></tr><tr><td>2544</td><td>4.2</td><td>4.1</td><td>4.4</td><td>2.1</td><td>2.3</td><td>1.9</td></tr><tr><td>2545</td><td>2.8</td><td>2.9</td><td>2.7</td><td>1.8</td><td>1.8</td><td>1.7</td></tr></table>	ปี	ไตรมาส 1			ไตรมาส 3			รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	2533	-	-	-	2.2	2.0	2.4	2534	3.5	3.0	4.1	2.7	2.0	3.5	2535	4.3	3.6	5.2	1.4	1.3	1.5	2536	3.7	3.3	4.3	1.5	1.2	1.8	2537	4.0	3.2	5.0	1.3	1.1	1.5	2538	2.3	2.1	2.6	1.1	0.9	1.3	2539	2.0	1.8	2.3	1.1	1.0	1.1	2540	2.2	1.9	2.5	0.9	0.8	0.9	2541	4.6	4.7	4.5	3.4	3.4	3.4	2542	5.2	5.0	5.5	3.0	3.0	2.9	2543	4.3	4.1	4.6	2.4	2.4	2.3	2544	4.2	4.1	4.4	2.1	2.3	1.9	2545	2.8	2.9	2.7	1.8	1.8	1.7
ปี	ไตรมาส 1			ไตรมาส 3																																																																																																					
	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง																																																																																																			
2533	-	-	-	2.2	2.0	2.4																																																																																																			
2534	3.5	3.0	4.1	2.7	2.0	3.5																																																																																																			
2535	4.3	3.6	5.2	1.4	1.3	1.5																																																																																																			
2536	3.7	3.3	4.3	1.5	1.2	1.8																																																																																																			
2537	4.0	3.2	5.0	1.3	1.1	1.5																																																																																																			
2538	2.3	2.1	2.6	1.1	0.9	1.3																																																																																																			
2539	2.0	1.8	2.3	1.1	1.0	1.1																																																																																																			
2540	2.2	1.9	2.5	0.9	0.8	0.9																																																																																																			
2541	4.6	4.7	4.5	3.4	3.4	3.4																																																																																																			
2542	5.2	5.0	5.5	3.0	3.0	2.9																																																																																																			
2543	4.3	4.1	4.6	2.4	2.4	2.3																																																																																																			
2544	4.2	4.1	4.4	2.1	2.3	1.9																																																																																																			
2545	2.8	2.9	2.7	1.8	1.8	1.7																																																																																																			
วิธีการจัดทำ	การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร																																																																																																								
ความถี่การจัดเก็บ	รายไตรมาส																																																																																																								

หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มงานวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคม สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กทม. 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1406 โทรสาร : 0-2282-5861 e-mail : spopsoc@nso.go.th Website : http://www.nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2545
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร Website : http://www.nso.go.th/
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	สะท้อนให้เห็นถึงการกระจายการพัฒนาอย่างทั่วถึง แสดงถึงสิทธิทางเศรษฐกิจและโอกาสของผู้หญิงในการเข้าถึงการจ้างงาน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.12 ผู้ทำงานบางเวลา
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อเปิดโอกาสให้สตรีสามารถเลือกทำงานตามเวลาที่เหมาะสมกับตนเอง ในขณะที่สามารถใช้เวลาในการทำงานบ้าน การใช้ชีวิตส่วนตัว และสามารถดูแลครอบครัวได้
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	สะท้อนให้เห็นถึงโอกาสของผู้หญิงในการเลือกทำงานได้บางเวลา และสามารถนำเวลาบางส่วนไปทำงานให้กับสมาชิกในครอบครัว และผู้หญิงสามารถใช้ชีวิตให้เกิดความสมดุลแก่ตนเอง

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.13 สัดส่วนรายได้หญิงต่อชายในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร																																
ขอบเขตความหมาย	การเปรียบเทียบรายได้ระหว่างหญิงกับชายนอกภาคการเกษตร																																
วัตถุประสงค์ / ความหมาย	เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้ของหญิงกับชาย ซึ่งหลักการด้านการจ่ายค่าจ้างที่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงกับชายที่ทำงานในลักษณะเดียวกันหรืองานที่มีค่าเท่ากันยังมิได้ดำเนินการให้เกิดขึ้นอย่างเต็มที่																																
หน่วยวัด	ร้อยละ																																
วิธีคำนวณ	$= \frac{\text{รายได้ของแรงงานหญิงที่ทำงานนอกภาคเกษตร}}{\text{รายได้ของแรงงานชายที่ทำงานนอกภาคเกษตร}} \times 100$																																
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table border="1"> <thead> <tr> <th>พ.ศ.</th><th>สัดส่วนรายได้หญิงต่อชายในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร</th></tr> </thead> <tbody> <tr><td>2533</td><td>65.4</td></tr> <tr><td>2534</td><td>62.5</td></tr> <tr><td>2535</td><td>70.2</td></tr> <tr><td>2536</td><td>68.5</td></tr> <tr><td>2537</td><td>68.3</td></tr> <tr><td>2538</td><td>71.9</td></tr> <tr><td>2539</td><td>71.7</td></tr> <tr><td>2540</td><td>76.1</td></tr> <tr><td>2541</td><td>74.9</td></tr> <tr><td>2542</td><td>73.6</td></tr> <tr><td>2543</td><td>80.8</td></tr> <tr><td>2544</td><td>90.0</td></tr> <tr><td>2545</td><td>86.0</td></tr> <tr><td>2546</td><td>87.3</td></tr> <tr><td>2547</td><td>90.1</td></tr> </tbody> </table>	พ.ศ.	สัดส่วนรายได้หญิงต่อชายในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร	2533	65.4	2534	62.5	2535	70.2	2536	68.5	2537	68.3	2538	71.9	2539	71.7	2540	76.1	2541	74.9	2542	73.6	2543	80.8	2544	90.0	2545	86.0	2546	87.3	2547	90.1
พ.ศ.	สัดส่วนรายได้หญิงต่อชายในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร																																
2533	65.4																																
2534	62.5																																
2535	70.2																																
2536	68.5																																
2537	68.3																																
2538	71.9																																
2539	71.7																																
2540	76.1																																
2541	74.9																																
2542	73.6																																
2543	80.8																																
2544	90.0																																
2545	86.0																																
2546	87.3																																
2547	90.1																																

วิธีการจัดทำ	การสำรวจภาวะการทำงานของประชากรทั่วราชอาณาจักร
ความถี่การจัดเก็บ	รายเดือน
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มงานวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคม สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กทม. 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1409 โทรสาร : 0-2282-5861 e-mail : tpdinfo1@nso.go.th Website : http://www.nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับจังหวัด
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรทั่วราชอาณาจักร
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	สะท้อนให้เห็นถึงการถูกเลือกปฏิบัติแรงงานหญิงได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมมากกว่าแรงงานชายในด้านต่างๆ เพราะนายจ้างเชื่อว่า ผู้หญิงหัวอ่อน ง่ายต่อการปกครอง มีการต้อรงน้อย ค่าแรงยี่ดหยุ่นกว่า และมีความอดทนสูง สามารถทำงานซ้ำๆ ได้ดี มีความผูกพันต่อองค์กรสูงไม่ค่อยเปลี่ยนงานเนื่องจากกลัวความเสี่ยงที่จะหางานใหม่ จึงทำให้เกิดความไม่เสมอภาคระหว่างแรงงานหญิงกับแรงงานชาย และมีรายได้ที่แตกต่างกัน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.14 สัดส่วนผู้หญิงในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร
ขอบเขตความหมาย	เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตรของผู้หญิงและผู้ชาย
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตรของผู้หญิงและผู้ชาย
หน่วยวัด	ร้อยละ
วิธีคำนวณ	$= \frac{\text{จำนวนผู้หญิงที่ทำงานนอกภาคเกษตร}}{\text{จำนวนผู้ทำงานทั้งหมด}} \times 100$

ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน

พ.ศ.	สัดส่วนผู้หญิงในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร
2533	45.1
2534	45.0
2535	44.4
2536	44.8
2537	44.8
2538	44.0
2539	43.6
2540	44.3
2541	46.1
2542	46.1
2543	46.1
2544	44.5
2545	44.4
2546	44.9
2547	44.0

วิธีการจัดทำ	การสำรวจภาวะการทำงานของประชากรทั่วราชอาณาจักร
ความถี่การจัดเก็บ	รายเดือน
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/ โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มงานวิเคราะห์และพยากรณ์สถิติเชิงสังคม สำนักสถิติพยากรณ์ สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบฯ กทม. 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1406 โทรสาร : 0-2282-5861 e-mail : tpdinfo1@nso.go.th Website : http://www.nso.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2533
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2544
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับจังหวัด
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	ข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากรทั่วราชอาณาจักร
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	แรงงานหญิงมีบทบาทในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองเพิ่มมากขึ้น ซึ่งมี ส่วนร่วมในตลาดแรงงานนอกภาคการเกษตรเกือบร้อยละ 50 ผู้หญิงต้อง ออกมาทำงานนอกบ้านมากขึ้น ส่งผลให้ผู้หญิงต้องเผชิญปัญหาด้านต่างๆ เช่น ความเป็นธรรมในการจ้างงาน ความไม่มั่นคงในการทำงาน การ ขาดโอกาสในการศึกษาและฝึกอบรม ปัญหาสุขภาพและความปลอดภัย ในการทำงาน ปัญหาความไม่เท่าเทียมระหว่างหญิงชาย เป็นต้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.15 การมีส่วนร่วมของผู้หญิงในสหภาพแรงงาน
วัตถุประสงค์/ความหมาย	เพื่อทราบจำนวนสตรีที่เข้ามามีตำแหน่งบริหารคณะกรรมการในสหภาพแรงงาน
หน่วยวัด	สหภาพ/คน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	สหภาพแรงงานในกิจการเอกชน - สหภาพแรงงานรวมทั่วประเทศ 1,354 สหภาพ สมาชิกรวม 311,344 คน - กรรมการบริหารสหภาพแรงงาน 14,524 คน ชาย 9,879 คน คิดเป็นร้อยละ 68.02 หญิง 4,645 คน คิดเป็นร้อยละ 31.98 สหภาพแรงงานในรัฐวิสาหกิจ ประเทศไทยมีรัฐวิสาหกิจ 65 แห่ง จำนวน 266,475 คน มีสหภาพแรงงานในรัฐวิสาหกิจ 45 สหภาพ มีสมาชิกสหภาพ 168,602 คน
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักแรงงานสัมพันธ์ กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน โทรศัพท์ : 0-2246-8392, 0-2246-8825, 0-2245-7688 โทรสาร : 0-2246-8393, 0-2246-8993, 0-2246-8455 Website : http://www.labour.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การจัดเก็บข้อมูล ยังมีได้มีแยกเพศทั้งหมด
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การรวมกลุ่มของสตรีเพื่อเป็นการคุ้มครองผลประโยชน์ของตนเองและสมาชิก เพื่อให้เกิดอำนาจต่อรองของแรงงานสตรี โดยการสนับสนุนให้สตรีสมัครเป็นสมาชิกหรือสมัครเป็นกรรมการบริหารสหภาพ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.16 ผู้หญิงในตำแหน่งการบริหารภาคธุรกิจ
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อทราบถึงสถานการณ์ของผู้หญิงที่มีโอกาสได้รับตำแหน่งในระดับผู้บริหารของภาคธุรกิจ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การเข้าสู่ตำแหน่งของผู้บริหารของผู้หญิง แสดงให้เห็นถึงความกีดกันใน การก้าวเข้าสู่เป้าหมายของความเท่าเทียมกัน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.17 ระยะเวลาของการลาคลอดที่ได้รับค่าจ้าง
ขอบเขตความหมาย	สตรีที่กำลังจะมีบุตรสามารถมีสิทธิลาคลอด พร้อมทั้งได้รับค่าจ้างตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อให้ลูกจ้างหญิงที่มีกรรมสิทธิ์ในงานเพื่อเตรียมตัวในการคลอดบุตร และดูแลบุตรแรกเกิด
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	วัตถุประสงค์ของกฎหมายมาตรานี้ต้องการให้ลูกจ้างหญิงที่มีกรรมสิทธิ์ในงานเพื่อเตรียมตัวในการคลอดบุตร ลาเพื่อคลอดบุตร รวมทั้งอยู่ดูแลบุตรที่เพิ่งคลอดโดยลูกจ้างสามารถลาก่อนคลอด หรือหลังคลอดก็ได้โดยไม่ถือว่าวันที่ลาคลอดเป็นการลาป่วย (ลูกจ้างหญิงสามารถลาคลอดได้ไม่เกิน 90 วัน) โดยนายจ้างจะต้องจ่ายค่าจ้างให้กับลูกจ้างสตรีในวันลาคลอดเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานตามปกติตลอดเวลาที่คลอด แต่ไม่เกิน 45 วัน (ตามมาตรา 59) กองทุนประกันสังคมจะช่วยให้ 45 วัน มาตรา 59 ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นหญิงในวันลาเพื่อคลอดบุตรเท่ากับค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ไม่เกินสี่สัปดาห์วันเจตนารมณ์ที่จะคุ้มครองรายได้โดยให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้กับลูกจ้างในวันลาเพื่อคลอดบุตร (จ่ายไม่เกิน 45 วัน) ซึ่งลูกจ้างจะได้รับค่าจ้างตลอดเวลาที่ลาเพื่อการตามข้อกฎหมายดังกล่าวสำหรับอัตราค่าจ้างที่นายจ้างตัดจ่ายให้กับลูกจ้างในวันลาประเภทต่างๆ ก็อัตราเดียวกันกับค่าจ้างในวันที่คนปกติซึ่งหมายถึง เท่ากับค่าจ้างที่จ่ายสำหรับการทำงานเต็มเวลาของการทำงานตามปกติ
หน่วยงานรับผิดชอบ/เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักคุ้มครองแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน โทรศัพท์ : 0-2245-7170, 0-2245-7133 Website : http://www.labour.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	สตรีที่ทำงานในสถานประกอบการควรจะมีสิทธิได้รับค่าจ้างในระหว่างการดูแลบุตรตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.18 สัดส่วนบุตรอายุต่ำกว่า 5 ปี ของผู้หญิงทำงานที่ได้รับการดูแลในสถานเลี้ยงเด็ก
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อชี้ให้เห็นถึงการจากระบบสนับสนุนในเชิงปฏิบัติเพื่อสนับสนุนการประกอบอาชีพหารายได้ของสตรีที่ช่วยทำงานหารายได้เพื่อเลี้ยงครอบครัว
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. การจัดทำข้อตกลงความร่วมมือการดำเนินโครงการศูนย์เลี้ยงเด็กเพื่อผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบกิจการและชุมชน ระหว่าง กระทรวงแรงงาน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระในการเลี้ยงดูบุตรของลูกจ้าง ผู้ใช้แรงงาน ให้ได้รับการพัฒนาทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาอย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งการส่งเสริมให้มีการจัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็กเพื่อผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบกิจการและชุมชนจะส่งผลให้ผู้ปกครองที่เป็นลูกจ้าง ผู้ใช้แรงงานลดความวิตกกังวล และมีความมั่นใจให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความปลอดภัยและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม โดยส่วนรวมของประเทศ โดยมีสาระสำคัญในการประสานร่วมมือ คือ 1) กำหนดนโยบายในการดำเนินการจัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็กในสถานประกอบกิจการและชุมชนร่วมกัน 2) จัดตั้งคณะกรรมการ/คณะทำงาน เพื่อร่วมกันดำเนินการให้ประสบผลสำเร็จ 3) ประสานความร่วมมือ สนับสนุนงบประมาณ กิจกรรมการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการส่งเสริมสนับสนุน และขยายผลการดำเนินการจัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็กในสถานประกอบกิจการและชุมชนให้เด็กเติบโตอย่างมีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศตามบทบาทหน้าที่ภารกิจของแต่ละกระทรวง 2. ในการประชุมเครือข่ายผู้นำสตรีไทยในเอเปค ครั้งที่ 8 พ.ศ. 2546 ประเทศไทยได้มีข้อเสนอแนะสำหรับรัฐมนตรีด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการจัดตั้งกลไกที่ส่งเสริมความสมดุลระหว่างงานกับ

	ครอบครัวโดยมีนโยบายและสภาพการทำงานที่เอื้อต่อชีวิตครอบครัว เช่น การจัดให้มีบริการเลี้ยงเด็กและดูแลผู้สูงอายุ ตลอดจนเวลาการทำงานที่ยืดหยุ่น 3. ควรมีการร่วมกันดำเนินการจัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็กระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เนื่องจากขาดงบประมาณในการสนับสนุนในการจัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็ก
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การผลักดันให้จัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็ก ทำให้สตรีสามารถเข้าสู่ตลาดแรงงานได้มากขึ้น การส่งเสริมและสนับสนุนให้สตรีส่วนใหญ่สามารถประกอบอาชีพและมีรายได้เป็นของตนเองย่อมเป็นผลดีต่อเศรษฐกิจของตนเอง ครอบครัว และประเทศโดยรวมได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.19 ชั่วโมงของการทำงานบ้าน																			
ขอบเขตความหมาย	การใช้เวลาในชีวิตประจำวันเพื่อการทำงานบ้านและงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสมาชิกในครัวเรือนของสตรี																			
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อศึกษารูปแบบการใช้เวลาใช้ชีวิตประจำวันของประชากร ตลอดจนความแตกต่างของการใช้เวลาของชายและหญิง																			
หน่วยวัด	ชั่วโมง/วัน																			
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	<table><tr><td rowspan="3">พ.ศ. 2544 การดูแลภายในครัวเรือน</td><td colspan="3">วันทำงานปกติ</td><td colspan="3">วันหยุดสุดสัปดาห์</td></tr><tr><td>รวม</td><td>ชาย</td><td>หญิง</td><td>รวม</td><td>ชาย</td><td>หญิง</td></tr><tr><td>2.2</td><td>1.3</td><td>2.6</td><td>2.4</td><td>1.4</td><td>2.8</td></tr></table>	พ.ศ. 2544 การดูแลภายในครัวเรือน	วันทำงานปกติ			วันหยุดสุดสัปดาห์			รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	2.2	1.3	2.6	2.4	1.4	2.8
พ.ศ. 2544 การดูแลภายในครัวเรือน	วันทำงานปกติ			วันหยุดสุดสัปดาห์																
	รวม		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง													
	2.2	1.3	2.6	2.4	1.4	2.8														
วิธีการจัดทำ	การสำรวจการใช้เวลาของประชากร																			
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ																			
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานสถิติแห่งชาติ ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบฯ กทม. 10100 โทรศัพท์ : 0-2281-0333 Website : http://www.nso.go.th																			
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2544																			
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2544																			
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค																			
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	ข้อมูลการสำรวจการใช้เวลาของประชากร Website : http://www.nso.go.th/nso/data/02/time.html																			
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ในปัจจุบันผู้หญิงต้องทำงานนอกบ้านเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว พร้อมทั้งยังรับผิดชอบงานภายในบ้านที่เป็นบทบาทดั้งเดิม จึงทำให้ผู้หญิงมีเวลาพักผ่อนน้อยลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานที่ต้องทำงานล่วงเวลาหรือทำงานเป็นกะ โอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมสังคมหรือพัฒนาศักยภาพตนเองยิ่งน้อยลงไปเมื่อเทียบกับแรงงานชาย																			

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 6 : สตรีกับเศรษฐกิจ

ชื่อตัวชี้วัด	6.20 ร้อยละของผู้หญิงทำงานที่ถูกล่วงเกินทางเพศในที่ทำงาน	
ขอบเขตความหมาย	ผู้หญิงที่ถูกแสดงพฤติกรรมต่างๆ โดยการแสดงออกทางวาจา อาทิ ปกิริยา หรือการแสดงออกอื่นๆ ที่มีได้ใช้วาจา ซึ่งต่อไปในทางเพศ โดยสร้างความอึดอัดใจ ความไม่สบายใจ ซึ่งเป็นที่ไม่พึงปรารถนาของผู้ถูกระทำ โดยมีรูปแบบต่างๆ เช่น ขึ้นรุนแรง ได้แก่ การข่มขืน และการทำร้ายทางเพศ ขึ้นไม่รุนแรง ได้แก่ การสัมผัส การพูด ตลอดจนการแสดงออกที่ไม่เป็นคำพูด เช่น การเขียน การส่งภาพอิเล็กทรอนิกส์ การติดภาพเปลือย เป็นต้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อหน้าที่การทำงานและการจ้างงานของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือต่อสภาพแวดล้อมในการทำงาน	
วัตถุประสงค์ / ความหมาย	เพื่อทราบสถานการณ์ของผู้หญิงทำงานถูกคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงาน ซึ่งจะมีผลกระทบต่อความมั่นคงในการทำงานและชีวิต	
หน่วยวัด	ราย	
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	พ.ศ. 2541	จำนวน 4 ราย
	พ.ศ. 2542	จำนวน 8 ราย
	พ.ศ. 2543	จำนวน 3 ราย
	พ.ศ. 2544	จำนวน 14 ราย
	พ.ศ. 2545	จำนวน 3 ราย
	พ.ศ. 2546	จำนวน 10 ราย
วิธีการจัดทำ	สถิติจากหนังสือพิมพ์	
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานการวิจัยโครงการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เรื่อง สถานการณ์และแนวทางการฝึกอบรมเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศในที่ทำงานต่อผู้หญิง	
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. ข้อมูลจากมูลนิธิผู้หญิง และศูนย์สตรีศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2. ข้อมูลอาจจะคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เนื่องจากไม่มีการเปิดเผยเรื่องราวร้องเรียน หรือการไม่กล้าที่ไปแจ้งความดำเนินคดี	
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ผู้หญิงได้รับรู้ถึงปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศในหลายรูปแบบ ทั้งการลวนลามทางวาจา และถ้อยความ ไปจนถึงทางร่างกาย เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันตัวเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ พร้อมทั้งสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ และหาทางแก้ไขกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า	

รวมทั้งมีความกล้าที่จะพิทักษ์และปกป้องสิทธิของตนตามกฎหมาย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนทัศนคติของสังคมที่คิดว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศเกิดจากการยินยอมพร้อมใจของสตรีและเมื่อสตรีเรียกร้องสิทธิของตน สังคมก็จะกล่าวหาว่าเรียกร้องเพื่อหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อแบล็กเมล์ อีกทั้งภาครัฐจะออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองและป้องกันการล่วงละเมิดในที่ทำงานแก่ผู้หญิงในทุกๆ กลุ่มให้ได้รับความเป็นธรรม ตลอดจนการเผยแพร่ให้ประชาชนได้รับรู้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.1 สัดส่วนของผู้หญิงในรัฐสภา
ขอบเขตความหมาย	ผู้หญิงที่มีบทบาท อำนาจการตัดสินใจ และมีส่วนร่วมในระบบรัฐสภา ทั้งในสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในระบบรัฐสภาเพิ่มขึ้น
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	1. เป้าหมายซึ่งรับรองโดยคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ ให้มีสตรีร้อยละ 30 ในตำแหน่งระดับตัดสินใจภายในปี 2548 2. ในแผนพัฒนาสตรี ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2545-2549) ยุทธศาสตร์ที่ 2 การให้สตรีมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทุกระดับ มีเป้าหมายหลัก คือ 1) เพิ่มสัดส่วนสตรีที่ลงสมัครรับเลือกตั้งในระดับต่างๆ เป็น 1 ใน 3 ของผู้สมัครทั้งหมด 2) เพิ่มจำนวนสตรีในระดับตัดสินใจทางการเมืองและการบริหาร ทุกระดับอย่างน้อยเป็นสองเท่า 3) เพิ่มสัดส่วนสตรีในคณะกรรมการที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย ระดับชาติเป็น 50 : 50 3. เพิ่มสัดส่วนผู้หญิงในรัฐสภา เป็น 2 เท่าในช่วงปี 2545-2549 ตามเป้าหมายของ MDG และ MDG+
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้หญิงที่ได้รับการแต่งตั้ง/เลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่ง}}{\text{จำนวนผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง/เลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	สัดส่วนผู้ได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ว. และ ส.ส. - ส.ว. ปี พ.ศ. 2543 ผู้หญิงได้รับการเลือกตั้ง 21 คน คิดเป็นร้อยละ 10.50 จากผู้ได้รับเลือกตั้งทั้งหมด 200 คน - ส.ส. ปี พ.ศ. 2544 ผู้หญิงได้รับการเลือกตั้ง 46 คน คิดเป็นร้อยละ 9.20 จากผู้ได้รับเลือกตั้งทั้งหมด 500 คน - ส.ส. ปี พ.ศ. 2548 ผู้หญิงได้รับการเลือกตั้ง 53 คน คิดเป็นร้อยละ 10.60 จากผู้ได้รับเลือกตั้งทั้งหมด 500 คน

ตารางผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

รายการข้อมูล	2544	2548	สัดส่วนเพิ่ม/ลด
จำนวนสภาผู้แทนราษฎร แบบบัญชีรายชื่อ			
ชาย	93 (93.00%)	94 (94.00%)	+1.00%
หญิง	7 (7.00%)	6 (6.00%)	-1.00%
จำนวนสภาผู้แทนราษฎร แบบแบ่งเขตเลือกตั้ง			
ชาย	361(90.25%)	353(88.25%)	-2.00%
หญิง	39 (9.75%)	47 (11.78%)	+2.00%

ตารางเปรียบเทียบจำนวนและสัดส่วนของผู้สมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ระหว่างปี พ.ศ. 2544 และ ปี พ.ศ. 2548

รายการข้อมูล	2544	2548	สัดส่วน เพิ่ม/ลด
จำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้ง แบบบัญชีรายชื่อ			
ชาย	792 (84.26%)	483 (82.99%)	-1.27%
หญิง	148 (15.74%)	99 (17.01%)	+1.27%
จำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้ง แบบแบ่งเขตเลือกตั้ง			
ชาย	2,430 (87.35%)	1,523 (89.22%)	+1.87%
หญิง	352 (12.65%)	184 (10.78%)	-1.87%

วิธีการจัดทำ	คำนวณจากข้อมูลสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร และข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง
ความถี่การจัดเก็บ	ปีที่มีการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา
หน่วยงานจัดเก็บ	1. สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา 2. สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร 3. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	- สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา 4 ถนนอุทองใน ดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2244-1777-9 499 อาคารสุขประพฤติ ถนนประชาชื่น บางซื่อ กรุงเทพฯ โทรศัพท์ : 0-2831-9269 Website : http://www.senate.go.th - สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ถนนอุทองใน ดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2244-1000 Website : http://www.parliament.go.th - สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง 44 อาคารศรีจุลทรัพย์ ถนนพระราม 1 เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ : 0-2613-7333 Website : http://www.ect.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2518
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	- เผยแพร่ข้อมูลทางเว็บไซต์ http://www.senate.go.th http://www.parliament.go.th และ http://www.ect.go.th - เผยแพร่ข้อมูลทางเอกสารข้อมูลสถิติและผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2548
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	จากการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในปี พ.ศ. 2544 และปี พ.ศ.2548 ผู้หญิงได้รับการเลือกตั้ง ร้อยละ 9.20 ในปี 2544 และร้อยละ 10.60 ในปี 2548 จะเห็นได้ว่าสัดส่วนของผู้หญิงที่ลงสมัคร ได้รับการเลือกตั้งเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 1.40 เท่านั้น ซึ่งในขณะนี้ยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายของ - คณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ ให้มีสตรีร้อยละ 30 ในตำแหน่งระดับตัดสินใจภายในปี พ.ศ. 2548 - แผนพัฒนาสตรี มีเป้าหมายในการเพิ่มสัดส่วนสตรีที่ลงสมัครรับเลือกตั้งในระดับต่างๆ เป็น 1 ใน 3 ของผู้สมัครทั้งหมด - เป้าหมายของ MDG และ MDG+ ที่จะเพิ่มสัดส่วนผู้หญิงในรัฐสภา เป็น 2 เท่าในช่วงปี พ.ศ. 2545-2549

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

การมีส่วนร่วมในการบริหารงานทางการเมืองของผู้หญิง ถือเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะเป็นการสร้างพลังขับเคลื่อน ความเป็นตัวของตัวเองในการเข้าไปมีส่วนร่วมและอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจในกระบวนการตัดสินใจ ทำให้สามารถมีส่วนร่วมเป็นพลังผลักดันในการกำหนดหรือแก้ไขนโยบาย กฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวกับสตรีให้เป็นไปได้ไปอย่างเหมาะสมและยุติธรรม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.2 ผู้หญิงในตำแหน่งรัฐมนตรี และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
ขอบเขตความหมาย	ผู้หญิงที่มีบทบาท อำนาจการตัดสินใจในการบริหารประเทศระดับสูงในตำแหน่งรัฐมนตรีและรัฐมนตรีช่วยว่าการ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในการบริหารประเทศ และมีส่วนร่วมในคณะรัฐบาล
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	- เป้าหมายซึ่งรับรองโดยคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมแห่งสหประชาชาติ ให้มีสตรีร้อยละ 30 ในตำแหน่งระดับตัดสินใจภายในปี พ.ศ. 2548 - ในแผนพัฒนาสตรี ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2545-2549) ยุทธศาสตร์ที่ 2 การให้สตรีมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทุกระดับ มีเป้าหมายหลัก คือ - เพิ่มสัดส่วนสตรีที่ลงสมัครรับเลือกตั้งในระดับต่างๆ เป็น 1 ใน 3 ของผู้สมัครทั้งหมด - เพิ่มจำนวนสตรีในระดับตัดสินใจทางการเมืองและการบริหารทุกระดับอย่างน้อยเป็นสองเท่า - เพิ่มสัดส่วนสตรีในคณะกรรมการที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายระดับชาติเป็น 50:50 - เพิ่มสัดส่วนผู้หญิงในรัฐสภา เป็น 2 เท่าในช่วงปี 2545-2549 ตามเป้าหมายของ MDG และ MDG+
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้หญิงที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง}}{\text{จำนวนผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ในปี พ.ศ. 2548 จำนวนร้อยละของผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงในรัฐบาลชุดปัจจุบัน สัดส่วนผู้หญิง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.71 จากผู้ดำรงตำแหน่งทั้งหมด 35 คน
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งรัฐมนตรี
ความถี่การจัดเก็บ	ปีที่มีการเลือกตั้ง และการเปลี่ยนแปลงคณะรัฐบาล
หน่วยงานจัดเก็บ	กองกลาง สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กองกลางสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล ดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2280-9000 Website : http://www.cabinet.thaigov.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2519
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานรูปเล่ม เอกสารรายงานรัฐสภา และ Website : http://www.cabinet.thaigov.go.th
ข้อสังเกต/ข้อจำกัด	จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ผู้หญิงที่เข้ามามีบทบาทในการบริหารประเทศ จะอยู่ในตำแหน่งรัฐมนตรีและตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการ ในสัดส่วนที่ ต่ำมาก
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การที่ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในการเมืองการบริหาร ถือเป็นเรื่องที่สำคัญ อย่างมาก ด้วยเหตุจะทำให้การเมืองการบริหารมีมุมมอง จุดเน้นและการ ตัดสินใจที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น จะทำให้เกิดความสมดุลที่สะท้อน องค์ประกอบของสังคมได้อย่างถูกต้องกว่า ประเทศไทยเองยังมีสัดส่วนผู้หญิงอยู่น้อยมากในตำแหน่ง รมต. และ รมช. กล่าวคือในปี 2548 มีรมต.หญิง เพียง 2 คน จากคณะ รมต. 35 คน ทำให้ไม่สามารถมีส่วนร่วมเป็นพลังผลักดันในการกำหนดหรือ แก้ไขนโยบาย กฎหมาย กฎ ระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสตรีให้เป็นไป อย่างเหมาะสมและยุติธรรม จึงมีความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมบทบาทของ ผู้หญิงให้มีส่วนร่วมในเรื่องการเมืองการบริหารมากยิ่งขึ้น สำหรับในการดำรงตำแหน่ง รมต./รมช. ของต่างประเทศ เช่น ในประเทศ สเปน ได้มีการแต่งตั้งคณะ รมต./รมช. โดยมีสัดส่วนผู้หญิงและผู้ชาย จำนวนเท่ากัน แสดงให้เห็นว่าประเทศสเปนมีนโยบายที่เข้มข้น จริงจัง ในการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในการบริหาร ประเทศเป็นต้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.3 สัดส่วนผู้หญิงในพรรคการเมือง
ขอบเขตความหมาย	ผู้หญิงในคณะกรรมการบริหารพรรค
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้าไปมีบทบาทในคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ในแผนพัฒนาสตรี ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ยุทธศาสตร์ที่ 2 การให้สตรีมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทุกระดับ มีเป้าหมายหลัก คือ 1) เพิ่มสัดส่วนสตรีที่ลงสมัครรับเลือกตั้งในระดับต่างๆ เป็น 1 ใน 3 ของผู้สมัครทั้งหมด 2) เพิ่มจำนวนสตรีในระดับตัดสินใจทางการเมืองและการบริหารทุกระดับอย่างน้อยเป็นสองเท่า 3) เพิ่มสัดส่วนสตรีในคณะกรรมการที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายระดับชาติเป็น 50:50
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้หญิงที่เป็นคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง}}{\text{จำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองทั้งหมดรวมกัน}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	พรรคไทยรักไทย คณะกรรมการบริหารพรรค 119 คน ชาย 111 คน หญิง 8 คน (ผู้หญิง คิดเป็นร้อยละ 6.72) พรรคประชาธิปัตย์ คณะกรรมการบริหารพรรค 49 คน ชาย 44 คน หญิง 5 คน (ผู้หญิง คิดเป็นร้อยละ 10.20) พรรคชาติไทย คณะกรรมการบริหารพรรค 55 คน ชาย 49 คน หญิง 6 คน (ผู้หญิง คิดเป็นร้อยละ 10.91) พรรคมหาชน คณะกรรมการบริหารพรรค 14 คน ชาย 13 คน หญิง 1 คน (ผู้หญิง คิดเป็นร้อยละ 7.14)
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากเว็บไซต์ของพรรคการเมือง เฉพาะพรรคการเมืองที่ได้รับเลือกตั้ง ในปี 2548

ความถี่การจัดเก็บ	ปีที่มีการเลือกตั้ง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2548
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website ของพรรคการเมือง พรรคไทยรักไทย : http://www.thairakthai.or.th พรรคประชาธิปัตย์ : http://www.democrat.or.th พรรคชาติไทย : http://www.chartthai.or.th พรรคมหาชน : http://www.mahachon.or.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมในคณะกรรมการบริหารพรรคแต่ละพรรคการเมือง อยู่ในช่วงไม่เกินร้อยละ 10 ในฐานะที่ปรึกษาพรรคหรือที่ปรึกษาหัวหน้า พรรคจะมีสัดส่วนที่น้อยมาก
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	จากการศึกษานโยบายพรรค เฉพาะพรรคการเมืองที่ได้รับเลือกตั้ง ในปี 2548 รวม 4 พรรค คือ พรรคไทยรักไทย พรรคประชาธิปัตย์ พรรคชาติไทย และพรรคมหาชน พบว่า นโยบายของพรรคด้านส่งเสริม การมีส่วนร่วมในระดับตัดสินใจเป็นนโยบายในภาพรวม ที่เน้นการ ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาทางการเมือง ไม่ได้เน้น ส่งเสริมเพศใดเพศหนึ่งโดยเฉพาะ ทุกพรรคจะให้ความสำคัญกับผู้หญิงในฐานะผู้ที่ต้องได้รับการดูแลและ คุ้มครอง รวมทั้งได้รับการพัฒนาและรับผลประโยชน์จากการพัฒนา มากกว่าจะเน้นในด้านการเสริมสร้างศักยภาพหรือองค์ความรู้เพื่อเพิ่มขีด ความสามารถให้กับผู้หญิง ฉะนั้นเพื่อเป็นการช่วยกันหาทางสนับสนุนผู้หญิงให้เข้าสู่แวดวงการเมือง มากขึ้น พรรคการเมืองต่างๆ ควรมีบทบาทในการผลักดันหรือส่งเสริมให้ ผู้หญิงเข้าไปช่วยในการร่างนโยบายพรรคให้มีมุมมองหญิงชาย และมีส่วน ร่วมในการตัดสินใจในสัดส่วนที่เหมาะสม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.4 สัดส่วนผู้หญิงในคณะกรรมการระดับชาติ
ขอบเขตความหมาย	คณะกรรมการระดับชาติที่แต่งตั้งขึ้นโดยกฎหมาย ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี และมติคณะรัฐมนตรี
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้ามามีบทบาท อำนาจตัดสินใจ ในการบริหารงาน ในหน่วยงานภาครัฐ เพิ่มมากขึ้น
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ให้มีการแต่งตั้งสตรีดำรงตำแหน่งเป็นคณะกรรมการระดับชาติในสัดส่วนที่เหมาะสม
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนกรรมการหญิงที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและวางแผน}}{\text{จำนวนกรรมการที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและวางแผนทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	จากรายงานผลการศึกษาจำนวนหญิงชายในคณะกรรมการระดับนโยบายของชาติที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (กสส.) ได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนกันยายน-ตุลาคม 2544 พบว่า 1. คณะกรรมการระดับชาติ 322 คณะ ผู้หญิงเป็นกรรมการ 1,010 คน คิดเป็นร้อยละ 15.94 ผู้ชายเป็นกรรมการ 5,328 คน คิดเป็นร้อยละ 84.06 จากจำนวนคณะกรรมการทั้งหมด 6,338 คน 1) การเป็นกรรมการโดยได้รับแต่งตั้งตามตำแหน่งเป็นผู้หญิง 552 คน คิดเป็นร้อยละ 13.19 และผู้ชายได้รับการแต่งตั้งเป็นส่วนใหญ่ 3,632 คน คิดเป็นร้อยละ 86.81 จากผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งทั้งหมด 4,184 คน 2) การเป็นกรรมการโดยเป็นผู้แทนหน่วยงานแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนเข้าร่วมในคณะกรรมการ เป็นผู้หญิง 264 คน คิดเป็นร้อยละ 31.39 และผู้ชายได้รับการแต่งตั้งเป็นส่วนใหญ่ 577 คน คิดเป็นร้อยละ 68.61 จากผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งทั้งหมด 841 คน 3) การเป็นกรรมการโดยระบุชื่อหรือเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเป็นการแต่งตั้งเฉพาะตัวตามความเหมาะสมของคุณวุฒิและ/หรือความชำนาญการ เป็นผู้หญิง 194 คน คิดเป็นร้อยละ 14.78 และผู้ชายได้รับการแต่งตั้งเป็นส่วนใหญ่ 1,119 คน คิดเป็นร้อยละ 85.22 จากผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งทั้งหมด 1,313 คน

	2. การเข้าประชุมของคณะกรรมการ ผู้หญิงเข้าประชุม 1,073 คน คิดเป็นร้อยละ 22.23 ผู้ชายเข้าประชุม 3,753 คน คิดเป็นร้อยละ 77.77 จากผู้เข้าประชุมทั้งหมด 4,826 คน 3. คณะกรรมการที่ผู้หญิงไม่มีส่วนร่วมเลย 63 คณะ คิดเป็นร้อยละ 19.57 4. คณะกรรมการที่มีการแต่งตั้งเป็นกรรมการ โดยระบุชื่อหรือเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ 182 คณะ คิดเป็นร้อยละ 56.52 5. คณะกรรมการที่มีผู้คุณวุฒิแต่ไม่มีผู้ทรงคุณวุฒิหญิง 101 คณะ คิดเป็นร้อยละ 55.49 6. คณะกรรมการที่มีผู้คุณวุฒิแต่ไม่มีผู้ทรงคุณวุฒิชาย 6 คณะ คิดเป็นร้อยละ 3.30
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากหน่วยงานภาครัฐ
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2544
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2544
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานรูปเล่ม และเว็บไซต์ http://www.women-family.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	คณะกรรมการด้านกฎหมาย/ระเบียบต่างๆ เช่น คณะกรรมการภายใต้สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และคณะกรรมการภายใต้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มีผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่น้อยมาก ทั้งได้รับการแต่งตั้งโดยตำแหน่งและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและบางคณะกรรมการไม่มีผู้หญิงอยู่เลย คณะกรรมการภายใต้สำนักงาน ก.พ. ผู้หญิงมีส่วนร่วมเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะ อ.ก.พ. ที่เกี่ยวกับการรักษาระบบคุณธรรมมีผู้หญิงเป็นกรรมการมากกว่าครึ่ง นอกจากนี้ คณะกรรมการด้านสังคมภายใต้กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคมและกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม มีการมอบหมายผู้หญิงเป็นผู้แทนเข้าร่วมประชุมอยู่ค่อนข้างมากในบางคณะกรรมการ

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2545 ให้ความเห็นชอบในการกำหนดให้มีการแต่งตั้งสตรีดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการระดับชาติในสัดส่วนที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงบทบาทและหน้าที่ของคณะกรรมการชุดนั้นๆ แต่ความพยายามที่จะกำหนดสัดส่วนผู้หญิงสำหรับตำแหน่งที่เลือกตั้งหรือแต่งตั้งมักไม่ได้รับการยอมรับและไม่ประสบความสำเร็จ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.5 สัดส่วนข้าราชการหญิงระดับผู้บริหาร
ขอบเขตความหมาย	ผู้หญิงที่มีบทบาท อำนาจตัดสินใจ ในการบริหารงานในระดับสูง ของ ภาคราชการระดับหัวหน้า/รองหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวง กรม
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในการบริหารงานในหน่วยงาน ภาครัฐ เพิ่มมากขึ้น
หน่วยวัด	ร้อยละ
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนข้าราชการหญิงที่มีอำนาจตัดสินใจในการบริหารงานในระดับสูง}}{\text{จำนวนข้าราชการทั้งหมดที่มีอำนาจตัดสินใจในการบริหารงานในระดับสูง}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ข้อมูลปี 2545 – 2547

ปี	ระดับ 9-11			%หญิง			
	รวม	ชาย	หญิง	9-11	9	10	11
2536	417	373	44	10.55	12.66	8.48	4.35
2537	435	391	44	10.11	13.50	6.32	4.17
2538	441	390	51	11.56	16.67	5.65	4.17
2539	449	392	57	12.69	15.23	10.44	4.17
2540	457	393	64	14.00	17.89	10.75	0.00
2541	468	405	63	13.46	17.81	9.18	4.00
2542	470	411	59	12.55	16.19	8.59	8.00
2543	477	411	66	13.84	17.65	9.64	8.00
2544	472	405	67	14.19	16.47	12.12	8.00
2545	455	374	81	17.80	21.31	14.52	8.00
2546	487	385	102	20.94	25.00	18.01	9.38
2547	496	396	100	20.16	24.42	16.43	9.68

หมายเหตุ : ไม่รวมสำนักราชเลขาธิการ สำนักพระราชวัง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ส่วนราชการฝ่ายรัฐสภา และองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ

วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากหน่วยงานภาครัฐ
ความถี่การจัดเก็บ	ทุกปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/ โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ถนนพิษณุโลก กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2281-3333 โทรสาร. 0-2281-4973 Website : http://www.ocsc.go.th
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.ocsc.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ในจำนวนนักบริหารทั้งหมดในปี พ.ศ. 2547 เป็นนักบริหารหญิงในสัดส่วน 1 ใน 5 หรือเพียงร้อยละ 20.16 (100 คน) เท่านั้น และเมื่อเปรียบเทียบข้อมูลย้อนหลังไปตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 จนถึงปี พ.ศ. 2547 นักบริหารหญิงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2536 นักบริหารหญิงมีสัดส่วน ร้อยละ 10.55 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 14.00 ในปี พ.ศ. 2540 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20.16 ในปี พ.ศ. 2547 และแม้จำนวนนักบริหารหญิงจะน้อยมากเมื่อเทียบกับนักบริหารชายในทุกระดับ แต่ก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในทุกระดับ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	แม้รัฐธรรมนูญฉบับประชาชน พ.ศ. 2540 จะกำหนดไว้อย่างชัดเจนถึงสิทธิ เสรีภาพ ที่เท่าเทียมของประชาชน และการบริหารราชการมีหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่ไม่มีการแบ่งแยกเพศ และไม่มีการเลือกปฏิบัตินั้น แต่ในทางปฏิบัติแล้วการก้าวเข้าสู่ตำแหน่งบริหารของข้าราชการหญิงนั้นยังมีจำนวนสัดส่วนน้อยเนื่องจากอุปสรรคนานัปการ โดยปัจจัยที่เป็นอุปสรรคหลักต่อความก้าวหน้าของผู้หญิง ได้แก่ 1. ภาระครอบครัว ในกรณีที่ต้องเลือกระหว่างงานกับครอบครัว ผู้หญิงมักจะเลือกครอบครัวก่อน จึงทำให้การโยกย้าย/เลื่อนระดับเพื่อความก้าวหน้าของตัวเอง บางครั้งถูกจำกัดไป 2. ภาพลักษณ์ของผู้หญิงในด้านภาวะผู้นำ พบว่า ผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ซึ่งเป็นผู้ชายขาดความเชื่อมั่นในความสามารถการบริหารของข้าราชการหญิง 3. ความเป็นผู้หญิง ถือเป็นอุปสรรคเนื่องจากไม่ค่อยมีโอกาสได้ใกล้ชิดผู้บังคับบัญชาซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย ทำให้โอกาสในการแสดงความสามารถลดน้อยลงด้วย 4. ผู้หญิงขาดการรวมตัว ทำให้พลังต่อรองต่างๆ ลดลง จากตัวเลขสถิติดังกล่าว เป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมระหว่างหญิงชายในการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง ถึงแม้ว่าผู้หญิงไทยมีความก้าวหน้าและประสบความสำเร็จในหลากหลายสาขาอาชีพ แต่ยังไม่สามารถก้าวไปสู่ตำแหน่งบริหารระดับสูงในระบบราชการส่วนกลางได้ ผู้หญิงเองจะต้องพัฒนาศักยภาพเพื่อให้สามารถก้าวไปสู่ตำแหน่งผู้บริหาร

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.6 สัดส่วนผู้หญิงในการปกครองส่วนท้องถิ่น
ขอบเขตความหมาย	ผู้หญิงที่มีบทบาท อำนาจตัดสินใจในการบริหารงานในระดับท้องถิ่น
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้ามามีบทบาทในการบริหารงานในระดับท้องถิ่นมากขึ้น
หน่วยวัด	ร้อยละ
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้บริหารหญิงในการปกครองท้องถิ่น}}{\text{จำนวนผู้บริหารทั้งหมดในการปกครองท้องถิ่น}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	สัดส่วนผู้หญิงในการปกครองส่วนท้องถิ่น

การเลือกตั้งท้องถิ่น	% ผู้หญิง	รวม
สมาชิกสภาจังหวัด (ข้อมูลปี 2546)	107 (4.6)	2,322
นายก อบจ.* (ปี 2548)	9 (12)	75
สมาชิกสภาเทศบาล (เลือกตั้ง 2546)	720 (6.6)	10,887
นายกเทศมนตรี * (ปี 2548)	76 (6.64)	1,144
สมาชิก อบต. (ข้อมูลปี 2546)	8,591 (6.7)	127,594
นายก อบต. * (ปี 2548)	301 (4.43)	6,636
กำนัน (ค.ค.2547)	205 (2.94)	6,965
ผู้ใหญ่บ้าน (ค.ค.2547)	3,069 (4.56)	67,309
ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน (ม.ค.2547)	9,301 (5.6)	164,621
สมาชิกสภากรุงเทพฯ * (มี.ค.2548)	11 (15.71)	70
สมาชิกสภาเขต * (มี.ค.2548)	54 (15.04)	359

หน่วยงานจัดเก็บ	กองการเจ้าหน้าที่ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว
(สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ข้อมูลบางตัวยังไม่เป็นปัจจุบัน เนื่องจากไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลทางการได้ ต้องรอผลการรับรองผลจากคณะกรรมการเลือกตั้ง

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

การมีส่วนร่วมในการปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นโอกาสที่ผู้หญิงจะได้นำประสบการณ์และมุมมองที่ต่างจากผู้ชายโดยเฉพาะในการให้ความสำคัญกับคุณภาพชีวิตของคนในครอบครัวและชุมชนเข้าไปมีส่วนในการกำหนดนโยบายการปกครอง การบริหาร การเงิน การคลัง การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น การบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การจัดการศึกษาอบรมฝึกอาชีพตามความเหมาะสมและความต้องการของท้องถิ่น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.7 ผู้หญิงที่ออกเสียงเลือกตั้ง
ขอบเขตความหมาย	จำนวนคนที่มีสิทธิไปใช้สิทธิเลือกตั้ง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในโครงสร้างทางอำนาจและการตัดสินใจของผู้หญิง
หน่วยวัด	ร้อยละ
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนประชากรหญิงที่ใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง}}{\text{จำนวนประชากรที่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งทั้งหมด}} \times 100$

ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน

ผู้หญิงที่ใช้สิทธิเลือกตั้ง ส.ส. ปี 2539 และ 2544

การเลือกตั้ง ส.ส.	% หญิง	รวม
ทั่วประเทศ ปี 2539 ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง (ร้อยละ)	12,539,547 (52.09)	24,070,744 (100)
กรุงเทพฯ ปี 2539 ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง (ร้อยละ)	951,406 (53.52)	1,777,438 (100)
ทั่วประเทศ ปี 2544 ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง (ร้อยละ)	- -	33,582,309 (100)
ทั่วประเทศ ปี 2548 ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง (ร้อยละ)	- -	32,341,330 (100)

*****ในปี 2544 และ 2548 ไม่มีข้อมูลแยกเพศ*****

วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากผู้มาลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง
ความถี่การจัดเก็บ	ปีที่มีการเลือกตั้ง
หน่วยงานจัดเก็บ	กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย และสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง 44 อาคารศรีจุลทรัพย์ ถนนพระราม 1 เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ : 0-2613-7333 Website : http://www.etc.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2535
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2544
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.etc.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ข้อมูลที่ได้ แยกเพศในปี พ.ศ. 2535 และปี พ.ศ.2539 ส่วนในปี พ.ศ.2544 และ พ.ศ.2548 สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งไม่สามารถให้ข้อมูล แยกเพศได้
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	จากข้อมูลที่ผ่านมาจะพบว่าผู้หญิงได้เริ่มเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองมากขึ้น แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นถ้าผู้หญิงมีความศรัทธาต่อระบอบประชาธิปไตยน่าจะช่วยส่งผลให้ผู้หญิงสนใจที่จะเข้ามามีบทบาททางการเมืองมากขึ้นและช่วยกันสนับสนุนประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วมให้มีความยั่งยืนมากขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.8 โครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสตรีในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองท้องถิ่น
ขอบเขตความหมาย	การส่งเสริมให้สตรีมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทุกระดับ
วัตถุประสงค์ / ความหมาย	เพื่อกระตุ้นความตื่นตัวของผู้หญิงในการเข้าร่วมการเมืองท้องถิ่นมากขึ้น
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมายเพิ่มจำนวนสตรีในระดับตัดสินใจทางการเมืองและการบริหารทุกระดับอย่างน้อยเป็นสองเท่า
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. โครงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสตรีในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองท้องถิ่น (โดยสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว) โดยดำเนินการ 4 กิจกรรม คือ กิจกรรมที่ 1 การประชุมเชิงปฏิบัติการรณรงค์การมีส่วนร่วมของสตรีในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสนใจในกลุ่มผู้หญิงในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของสตรี และให้ความรู้แก่สตรีได้เข้าใจระบบการบริหารงานท้องถิ่นในรูปแบบองค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) และมีกลุ่มเป้าหมายคือ ผู้นำสตรี เจ้าหน้าที่พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด (พมจ.) เจ้าหน้าที่สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (สค.) กิจกรรมที่ 2 ฝึกอบรมทีมวิทยากรท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำหน้าที่เสมือนพี่เลี้ยงในด้านวิชาการให้คำปรึกษาการมีส่วนร่วมของสตรีในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตลอดจนการให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจลงสมัครรับเลือกตั้ง และผู้สนใจการเมืองทั่วไป มีวิทยากรเครือข่ายของ กกต. ทำหน้าที่สนับสนุนการรณรงค์ในตำบลเป้าหมายและเจ้าหน้าที่ พมจ. ใน 17 จังหวัด เฉพาะที่ไม่มีการดำเนินงานในปี พ.ศ. 2546 ที่มีการเลือกตั้ง อบต. ในปี พ.ศ. 2547 โดยมีเป้าหมายหลักในการสร้างและพัฒนาวิทยากรท้องถิ่น เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ สามารถจัดกิจกรรมการให้ความรู้แก่กลุ่มเป้าหมาย

กิจกรรมที่ 3 ประชุมเชิงปฏิบัติการเพิ่มศักยภาพผู้นำสตรี

โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้กับสตรีเพื่อให้มีความมั่นใจ และมีความพร้อมที่จะสมัครรับเลือกตั้งสมาชิก อบต. และมีกลุ่มเป้าหมาย เป็นผู้นำสตรีที่สนใจลงสมัครเลือกตั้งเป็นสมาชิก อบต. จาก 2,141 ตำบล ใน 75 จังหวัดทั่วประเทศที่มีการเลือกตั้งใหม่ ในปี พ.ศ. 2547 โดยมี เป้าหมายให้สตรีที่สนใจสมัครรับเลือกตั้ง เข้าใจบทบาทหน้าที่ของ อบต.

กิจกรรมที่ 4 ฝึกอบรมเพิ่มทักษะการบริหารงานแก่ สมาชิก อบต.สตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนให้สตรีที่ได้รับการคัดเลือกเป็นสมาชิก อบต. สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต.) กลุ่มเป้าหมาย คือ สตรีที่ได้รับการเลือกตั้ง เป็นสมาชิก อบต. ในปี พ.ศ. 2546 เป็นสมัยแรก

2. การอบรมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “บทบาทหญิงชายในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (โดยชมรมสมาชิกรัฐสภาสตรีไทย)

การจัดการอบรมให้ความรู้แก่ผู้สนใจจะสมัครสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหญิงและชาย ในปี พ.ศ. 2548 ซึ่งประเทศไทยจะมีองค์การบริหารส่วนตำบลครบวาระในเดือนมิถุนายน 2548 จำนวน 3,637 อบต. 34,892 หมู่บ้าน โดยฝึกอบรมใน 6 จังหวัดๆ ละ 100-150 คน เพื่อให้ผู้สนใจสมัครเข้าใจแนวคิด/หลักการ การปกครองส่วนท้องถิ่น และมีมติหญิงชายในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการเสริมสร้างศักยภาพให้ ผู้สนใจจะสมัคร ใช้วิธีการฝึกอบรมและมีส่วนร่วมระดมความคิดเห็นในกลุ่มใหญ่ และฝึกปฏิบัติ โดยมีเนื้อหาการอบรมในเรื่อง

1. มติหญิงชายในการพัฒนาชุมชน
2. การเตรียมความพร้อมของผู้สมัครรับเลือกตั้ง
3. เทคนิคการรณรงค์หาเสียง
4. การพูดในที่สาธารณะ

หน่วยงานจัดเก็บ

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

Website : <http://www.women-family.go.th>

ชมรมสมาชิกรัฐสภาสตรีไทย

Website : <http://www.parliament.go.th/women>

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2546
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.women-family.go.th และ http://www.parliament.go.th/women
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ปัจจุบันเกือบทุกสังคมทั่วโลกต่างให้การยอมรับในหลักการที่ว่า ผู้หญิงต้องเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างเท่าเทียมกับผู้ชายในฐานะที่เป็นประชาชนครึ่งหนึ่งของสังคม อย่างไรก็ตามร้อยละของผู้หญิงที่เข้ามามีตำแหน่งทางการเมือง ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ยังมีน้อยมาก เนื่องจากยังมีอุปสรรคมากมายที่ขัดขวางการมีส่วนร่วมของผู้หญิง การที่ผู้หญิงเข้ามาทำงานการเมืองมากขึ้น ไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้หญิงเท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของทุกคนในสังคม โดยเฉพาะต่อกลุ่มที่ผู้หญิงดูแลอย่างใกล้ชิด เช่น เด็ก เยาวชน และผู้ด้อยโอกาส จึงมีความจำเป็นต้องส่งเสริมให้ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง โดยการฝึกอบรมให้ความรู้เพื่อการลงสมัครเลือกตั้งทางการเมือง การเปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์การเมือง เมื่อผู้หญิงจำนวนมากพอได้เข้ามาทำงานการเมือง สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองได้ เช่น ในประเทศอินเดีย หลังจากที่ผู้หญิงมีจำนวนหนึ่งในสามของสมาชิกองค์กรปกครองท้องถิ่น พบว่า การทุจริตในองค์กรเหล่านี้ลดลง ผู้หญิงมีวิธีการทำงานที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนได้ดีกว่า เนื่องจากมีลักษณะการทำงานที่รับฟังและไม่มีพิธีรีตองมาก

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 7 : ผู้หญิงในการตัดสินใจ

ชื่อตัวชี้วัด	7.9 การอบรมภาวะการเป็นผู้นำสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐผู้หญิง
ขอบเขตความหมาย	เพื่อให้ข้าราชการมีสมรรถนะในการปฏิบัติงานตามหลักการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ ให้นักบริหารมีศักยภาพในการเป็นผู้นำยุคใหม่ และเพื่อให้ข้าราชการมีขีดความสามารถและมาตรฐานในการปฏิบัติงานในระดับสูง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อเตรียมความพร้อมและเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในระดับที่สูงขึ้น
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	สำนักงาน ก.พ. กำหนดให้มีการอบรมภาวะการเป็นผู้นำสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้นำของเจ้าหน้าที่รัฐขึ้นหลายโครงการ เช่น 1. โครงการพัฒนานักบริหารระดับสูง หน่วยงานรับผิดชอบ : วิทยาลัยนักบริหาร สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน จำนวนผู้ผ่านการอบรมหลักสูตรผู้บริหารระดับสูง รุ่น 1-42 (พ.ศ. 2530 -2547) จำนวนทั้งสิ้น 2,020 คน เป็นชาย 1,596 คน คิดเป็นร้อยละ 79 เป็นหญิง 424 คน คิดเป็นร้อยละ 21 2. โครงการพัฒนานักบริหารเฉพาะทาง หน่วยงานรับผิดชอบ : วิทยาลัยนักบริหาร สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน 3. โครงการสร้างผู้นำยุคใหม่ หน่วยงานรับผิดชอบ : วิทยาลัยนักบริหาร สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน 4. โครงการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาข้าราชการและมาตรฐานการพัฒนาทรัพยากรบุคคลภาครัฐ หน่วยงานรับผิดชอบ : วิทยาลัยนักบริหาร สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน 5. โครงการเรียนรู้ตามรอยพระยุคลบาทเพื่อราชการใสสะอาดและประโยชน์สุขของประชาชน หน่วยงานรับผิดชอบ : ศูนย์ส่งเสริมจริยธรรม

	6. โครงการสร้างกลไกสนับสนุนการเรียนรู้ทางไกล หน่วยงานรับผิดชอบ : ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้ทางไกล สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน 7. โครงการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (e-Learning) หน่วยงานรับผิดชอบ : ศูนย์พัฒนาการเรียนรู้ทางไกล สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน 59 ถนนพญาโลก แขวงจตุรดาเขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2281-3333 โทรสาร : 0-228-14973 Website : http://www.ocsc.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2542
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website : http://www.ocsc.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	จะเห็นได้ว่าโครงการต่างๆ ของ สำนักงาน ก.พ. เพื่อให้ข้าราชการมีสมรรถนะในการปฏิบัติงานตามหลักการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ ให้นักบริหารมีศักยภาพในการเป็นผู้นำยุคใหม่ เตรียมความพร้อมและเสริมสร้างสมรรถนะในการปฏิบัติงานในระดับที่สูงขึ้น และเพื่อให้ภาคราชการมีขีดความสามารถและมาตรฐานในการปฏิบัติงานในระดับสูง โดยเตรียมความพร้อมตั้งแต่ข้าราชการ ระดับ 5 ถึงระดับ 11
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ระบบราชการถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ ในขณะที่สภาพเศรษฐกิจมีการแข่งขันกันมากขึ้น หากแต่ระบบราชการยังใช้ทฤษฎีการจัดองค์กรในลักษณะแบ่งงานตามหน้าที่ ดังนั้นการปฏิรูประบบราชการที่รัฐบาลให้ความสำคัญ จึงเป็นภารกิจที่จำเป็นต้องเร่งดำเนินการ เพื่อพัฒนาปรับปรุงระบบราชการให้ก้าวทันความเปลี่ยนแปลงของโลก มีสมรรถนะสูง และเป็นกลไกหลักที่สำคัญในการผลักดันการพัฒนาในด้านต่าง ๆ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.1 กลไกระดับชาติเพื่อความก้าวหน้าของสตรีและส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อเป็นหน่วยงานกลางประสานนโยบายของรัฐบาล ภาระหน้าที่หลัก คือ ส่งเสริมการนำมุมมองความเสมอภาคหญิงชายเข้าร่วมไว้ในนโยบายทุกประเภทของรัฐบาล
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2532 กลไกระดับชาติเพื่อความก้าวหน้าของสตรี คือ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ ชื่อย่อว่า “กสส.” เป็นองค์กรระดับชาติด้านสตรี ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานนโยบาย ภายหลังมีการปฏิรูประบบราชการ เดือนตุลาคม พ.ศ. 2545 กสส. ได้ถูกยกฐานะจากหน่วยงานระดับกองเป็นกรม ตามพระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 โดยใช้ชื่อว่า สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สังกัด กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นองค์กรหลักที่ทำหน้าที่จัดทำแผนงานและดำเนินโครงการที่เกี่ยวกับกิจการสตรีในด้านต่างๆ อาทิ เช่น การพัฒนาและส่งเสริมสถานภาพสตรี การคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิ การส่งเสริมให้สตรีมีอำนาจการตัดสินใจ และการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาด้านความเสมอภาคหญิงชาย รวมทั้งการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลและศูนย์สารสนเทศเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลแยกเพศ ข้อมูลองค์กรที่เกี่ยวข้อง โครงการ/กิจกรรม บทความ และผลงานวิจัยต่างๆ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2532
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การจัดตั้งองค์กรที่เป็นกลไกระดับชาติให้เป็นหน่วยงานระดับกรม เพื่อทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมประสาน ส่งเสริมความเสมอภาคทางเพศ บูรณาการมุมมองมิติหญิงชายเข้าสู่กระแสหลักการพัฒนา และติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนพัฒนาสตรี แผนปฏิบัติการปักกิ่ง

และหลักการในอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี
ในทุกรูปแบบ รวมทั้งสร้างพันธมิตรและเครือข่ายในการดำเนินงาน
ด้านสตรีทุกระดับ ทั้งภาครัฐและเอกชน

แต่การดำเนินงานส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย มีอุปสรรคหลาย
ประการ ทั้งในเชิงโครงสร้างและการปฏิบัติเนื่องจากวัฒนธรรมองค์กร
และทัศนคติ ปัจจัยทางด้านโครงสร้าง ถ้าจะให้สามารถดำเนินการให้เกิด
ประสิทธิภาพ และเห็นผลเป็นรูปธรรมได้นั้น ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญ
และมีอิทธิพลต่อการกำกับนโยบาย และเจ้าหน้าที่จะต้องรับการสนับสนุน
ทางด้านวิชาการอย่างสม่ำเสมอ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.2 กลไกระดับชาติเพื่อการประสานนโยบายด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อเป็นหน่วยงานในการทำหน้าที่กำหนดนโยบายบูรณาการการนำนโยบายไปปฏิบัติระหว่างหน่วยงานทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายต่อรัฐบาล
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีและสถาบันครอบครัว (กสค.) จัดตั้งขึ้นตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการส่งเสริมและประสานงานสตรีและสถาบันครอบครัวแห่งชาติ พ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นกลไกระดับชาติสูงสุดที่ทำหน้าที่กำหนดนโยบายบูรณาการการนำนโยบายไปปฏิบัติระหว่างหน่วยงานทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายต่อรัฐบาล องค์ประกอบของคณะกรรมการ รวม 34 คน ประธาน กสค. คือ นายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย ผู้แทนหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการได้แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการขึ้น 6 คณะ ประกอบด้วย ผู้แทนจากหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนและผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสตรีในด้านต่างๆ ได้แก่ 1. คณะอนุกรรมการทบทวนนโยบายและแผนงานในการพัฒนาสถาบันครอบครัวและจัดทำแผนปฏิบัติการส่งเสริมสถาบันครอบครัว 2. คณะอนุกรรมการด้านกฎหมาย 3. คณะอนุกรรมการเสริมสร้างความมั่นคงในชีวิตด้านสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์ 4. คณะอนุกรรมการเพื่อจัดความรุนแรงที่มีต่อเด็กและสตรี 5. คณะอนุกรรมการส่งเสริมความมั่นคงทางเศรษฐกิจและเสริมสร้างโอกาสทางการศึกษาของสตรี 6. คณะอนุกรรมการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเมืองและการบริหารครอบครัว กฎหมาย การศึกษาและเศรษฐกิจ การเมืองและการบริหารความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กและอนามัยเจริญพันธุ์

หน้าที่หลักของ กสศ. ได้แก่

1. เสนอนโยบายและแผนหลักเกี่ยวกับการส่งเสริมศักยภาพสตรี ความเสมอภาคและความเป็นธรรมของหญิงชาย และความมั่นคงของสถาบันครอบครัวต่อคณะรัฐมนตรี และกำหนดแนวทางการปฏิบัติตามนโยบายและแผนดังกล่าว รวมทั้งประสาน ติดตาม และประเมินผลการปฏิบัติงาน
2. เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับผลกระทบของกฎหมาย นโยบาย แผนงาน และโครงการต่างๆ ของหน่วยงานภาครัฐ ที่มีต่อการส่งเสริมศักยภาพสตรี ความเสมอภาค และความเป็นธรรมของหญิงชาย และความมั่นคงของสถาบันครอบครัว
3. เสนอให้มีกฎหมายหรือปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมศักยภาพสตรี ความเสมอภาคและความเป็นธรรมของหญิงชาย และความมั่นคงของสถาบันครอบครัว ตลอดจนเสนอความเห็นและข้อสังเกตเกี่ยวกับจุดยืนและท่าทีของไทยในระดับชาติและนานาชาติเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่
(สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/
เว็บไซต์/e-mail)

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
Website : <http://www.women-family.go.th>

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีและสถาบันครอบครัว (กสศ.) เป็นหน่วยงานที่เป็นกลไกระดับชาติเชิงนโยบายที่สำคัญในการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย โดยมีส่วนในการกำหนดนโยบายบูรณาการการนำนโยบายไปปฏิบัติระหว่างหน่วยงานทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งให้คำแนะนำเกี่ยวกับการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายต่อรัฐบาล เพื่อให้การกำหนดนโยบายและการดำเนินนโยบายของรัฐมีมุมมองบทบาทหญิงชาย ซึ่งจะส่งผลให้นโยบาย แผนงาน กฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความมุ่งมั่นในการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.3 คณะกรรมการด้านสตรีของรัฐสภา
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อทำหน้าที่ตรวจสอบการดำเนินงานภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งให้คำแนะนำหน่วยงานต่างๆ ในการบูรณาการมุมมองด้านมิติหญิงชายในการพิจารณากฎหมายและนโยบายของรัฐตลอดจนโครงการและแผนงานต่างๆ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ มี 2 คณะ 1. คณะกรรมการประจำวุฒิสภา จำนวน 14 คน คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ ประจำวุฒิสภามีหน้าที่ตรวจสอบการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงให้คำแนะนำหน่วยงานต่างๆ ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ คณะกรรมการนี้มีสมาชิกเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย ซึ่งทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดกับสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกวุฒิสภา 2. คณะกรรมการประจำสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จำนวน 17 คน คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ ประจำสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สส.) ประกอบด้วยผู้แทนซึ่งเป็น สส. และมีการกลั่นกรองกับคณะกรรมการฯ ของวุฒิสภา นอกจากคณะกรรมการทั้งสองคณะดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการด้านอื่นๆ เช่น ด้านสุขภาพ ด้านการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และด้านการศึกษา ก็ได้ใช้มุมมองด้านมิติหญิงชายในการพิจารณาประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในหน้าที่อีกด้วย คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ มีอำนาจหน้าที่กระทำการ พิจารณาสอบสวนเรื่องใดๆ ดังนี้ 1. พิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ ตามที่วุฒิสภามอบหมาย 2. พิจารณาเรื่องหรือกิจการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ

	3. ให้ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และติดตามความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ 4. ติดตามการดำเนินการตามแผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในด้านการส่งเสริมและพัฒนากิจการด้านสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ การคุ้มครองเด็ก เยาวชน และบุคคล ในครอบครัวที่พึงจะได้รับ การคุ้มครองโดยรัฐ 5. ติดตามการบังคับใช้กฎหมายต่างๆ และสอบสวนการทุจริตและประพฤติมิชอบที่เกี่ยวข้องกับกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ถนนอุทองใน เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300 Website : http://www.parliament.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	คณะกรรมการด้านสตรีของรัฐสภา เป็นกลไกเชิงกฎหมายในการตรวจสอบการดำเนินงานภาครัฐและภาคเอกชน รวมทั้งให้คำแนะนำหน่วยงานต่างๆ ในการบูรณาการมุมมองด้านมิติหญิงชายในพิจารณากฎหมายและนโยบายของรัฐตลอดจนโครงการและแผนงานต่างๆ เพื่อให้เกิดการกระจายผลประโยชน์ระหว่างหญิงและชายอย่างเป็นธรรมอันจะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง และเกิดความเป็นธรรมและเท่าเทียมระหว่างหญิงชายมากขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.4 ศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคหญิงชายในหน่วยงาน (Gender Focal Point)
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อเป็นกลไกในการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายในหน่วยงานของรัฐ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	คณะรัฐมนตรีมีมติ เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2544 เห็นชอบให้ทุกกระทรวง ทบวง กรม 1. มอบหมายให้ผู้บริหารระดับรองปลัดกระทรวงหรือรองอธิบดีขึ้นไป จำนวน 1 คน ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย (Chief Gender Equality Officer - CGEO) ในหน่วยงาน 2. ให้ทุกกระทรวง ทบวง กรม มอบหมายหน่วยงานระดับกอง/สำนัก ทำหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคหญิงชายในหน่วยงาน (Gender Focal Point - GFP) 3. จัดทำแผนแม่บทการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายในแต่ละส่วนราชการตามความเหมาะสม ปี พ.ศ. 2548 หน่วยงานภาครัฐ กระทรวง กรม และองค์กรอิสระ ได้จัดทำแผนแม่บท และรายงานความก้าวหน้าการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย ประกอบด้วย 1. ส่วนราชการมีการจัดตั้ง CGEO จำนวน 120 ส่วนราชการ 2. ศูนย์ประสานงานฯ จำนวน 121 ส่วนราชการ 3. จัดทำแผนแม่บทด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย 80 ส่วนราชการ 4. รายงานความก้าวหน้าการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย 74 ส่วนราชการ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th

การจัดตั้ง Chief Gender Equality Officer - CGEO และ Gender Focal Point - GFP ในปี พ.ศ. 2544 เป็นการวางรากฐานกลไกส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายไว้ในทุกหน่วยงาน เพื่อให้ประเด็นหญิงชายขับเคลื่อนต่อไป การผลักดันกลไกดังกล่าวนี้มีส่วนช่วยให้หน่วยงานภาครัฐเข้าใจ ในเรื่องความเสมอภาคหญิงชายมากขึ้น และให้ทุกหน่วยงานมีความเข้มแข็งสามารถผสมผสานมิติหญิงชายในการกำหนดนโยบายและการบริหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การดำเนินงานที่ผ่านมาของ CGEO และ GFP ปรากฏว่าไม่มีความชัดเจนในการทำงานของกระทรวง กรมต่างๆ องค์กร/บุคลากรที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายอยู่ในความรับผิดชอบของกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานเลขาธิการกรม ทำให้หน่วยงานเข้าใจว่าการดำเนินงานด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายเป็นการปรับเปลี่ยนภายในกระทรวง และคิดว่าเป็นงานของผู้หญิง รวมทั้งบุคลากร CGEO และ GFP ขาดความต่อเนื่อง/ยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม หลายหน่วยงานได้ให้ความสนใจ และขอรับการสนับสนุนในองค์ความรู้เรื่องมิติหญิงชาย เช่น กรมประมง กรมไปรษณีย์โทรเลข แต่การบูรณาการมิติหญิงชายกับแผนงานโครงการ พบว่า หน่วยงานที่มีผลงานโดดเด่นและมีประสิทธิภาพด้านนี้ จะมีพลังผลักดันส่วนหนึ่งจากองค์การระหว่างประเทศด้วย เช่น กระทรวงแรงงาน และกระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น ถ้าหากหน่วยงานภาครัฐมีนโยบายและกิจกรรมที่มีมุมมองหญิงชาย ก็จะสามารถปฏิบัติการกิจของหน่วยงานโดยคำนึงถึงผู้รับประโยชน์ทั้งหญิงชายที่มีความต้องการที่แตกต่างกัน

ปัจจัยที่ส่งผลให้กระทรวง ทบวง กรม สามารถดำเนินงานด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายได้อย่างมีประสิทธิภาพและเห็นผลเป็นรูปธรรม ผู้บริหารระดับบนต้องให้ความสำคัญ และระดับล่างได้รับการสนับสนุนทางด้านวิชาการอย่างสม่ำเสมอ มีเครือข่ายในการทำงานร่วมกัน มีนโยบาย และมีการวางแผนปฏิบัติ (Action Plan) ที่เป็นรูปธรรม ตลอดจนได้รับการผลักดันจากองค์การระหว่างประเทศ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.5 แผนปฏิบัติการระดับชาติเพื่อการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการปักกิ่ง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้หน่วยงานต่างๆ มีแนวทางในการวางแผนปฏิบัติการในการสร้างความเสมอภาคและความก้าวหน้าของสตรี
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	แผนพัฒนาสตรี ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 -2549) เป็นแผนปฏิบัติการเพื่อการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการปักกิ่งของประเทศไทยในปัจจุบัน โดยได้บูรณาการแนวคิดทิศทางจากนโยบายและแผนงานหลักสตรีระยะยาว (พ.ศ. 2535 - 2554) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ซึ่งกำหนดกรอบวิสัยทัศน์ที่มุ่งเน้นปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 ประกอบกับหลักการพื้นฐานของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ที่บัญญัติรับรองสิทธิและความเสมอภาคระหว่างหญิงและชาย ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ตลอดจนปฏิญญาทางการเมืองและแผนปฏิบัติการและข้อเสนอแนะในการริเริ่มแนวทางใหม่เพื่อการดำเนินการตามปฏิญญาและแผนปฏิบัติการปักกิ่งจากผลการประชุมสมัชชาสหประชาชาติสมัยพิเศษ ครั้งที่ 23 เมื่อเดือนมิถุนายน 2543 เพื่อทบทวนการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการปักกิ่งในช่วง 5 ปี โดยคำนึงถึงการประยุกต์ให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทย และเน้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมในการเสริมสร้างความเสมอภาคและความก้าวหน้าของสตรี รวมทั้งคำนึงถึงความชัดเจนของแผน เพื่อให้หน่วยงานต่างๆ รับไปวางแผนปฏิบัติการต่อไป
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร “แผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549)”

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

แผนปฏิบัติการระดับชาติเพื่อการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการปักกิ่งใช้เป็นแนวทางในการวางแผนปฏิบัติการในการสร้างความเสมอภาคและความก้าวหน้าของสตรีให้กับหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้สตรีทุกคนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในทุกด้าน สามารถพึ่งตนเองได้อย่างมีคุณภาพที่ดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขตลอดทุกช่วงอายุมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาและตัดสินใจในทุกด้านทุกระดับ ได้รับการคุ้มครองจากครอบครัว ชุมชนและสังคม และได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอภาคกับชาย รวมทั้งได้รับประโยชน์จากการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและละเอียดอ่อนในเรื่องมิติหญิงชาย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.6 การฝึกอบรมด้านมิติหญิงชายสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	สร้างเสริมความเข้มแข็งให้แก่เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐส่วนต่างๆ เพื่อสร้างความตระหนักและสร้างความเสมอภาคในทางปฏิบัติ รวมทั้งการบูรณาการสู่การปฏิบัติงานทุกๆ ด้าน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ได้จัดการฝึกอบรมด้านมิติหญิงชายสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ การฝึกอบรมด้านมิติหญิงชายสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐในลักษณะการสัมมนาเชิงปฏิบัติการขึ้น โดยแบ่งเป็น 2 ระดับ 1. ระดับผู้บริหาร คือ ผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย (Chief Gender Equality Officer – CGEO) สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว จัด “สัมมนาผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย (CGEO)” เพื่อให้ผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชายมีความเข้าใจ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย (CGEO) และสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการสัมมนาไปปรับใช้ในการบริหารงาน และสร้างความเข้าใจอันดีในการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างข้าราชการหญิงและชายในหน่วยงาน รวมทั้งผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชายสามารถแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ปัญหา อุปสรรค ข้อเสนอแนะระหว่าง CGEO ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้บริหารของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและกำหนดแนวทางการดำเนินงานร่วมกัน ปี พ.ศ. 2548 ดำเนินการสัมมนาวิชาการผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย (CGEO) 1.1 สัมมนาวิชาการผู้บริหารระดับสูงในการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย ในรูปแบบเสวนา ณ โรงแรมโซฟิเทล เซ็นทรัลพลาซา ลาดพร้าว กรุงเทพฯ

- รุ่นที่ 1 วันที่ 15 มิถุนายน 2548 ในลักษณะ Dinner Talk กลุ่มเป้าหมาย
จากกลุ่มกระทรวง/กรม ที่มีภารกิจทางด้านโครงสร้างพื้นฐาน
ของสังคม จำนวน 45 หน่วยงาน 91 คน

1.2 เสวนาผู้บริหารระดับสูงเมืองพัทยาในการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย
เมื่อวันที่ 15 กันยายน 2548 Lunch Talk ณ โรงแรมแกรนด์ไฮเล
อ. บางละมุง จ. ชลบุรี จำนวน 100 คน

2. ระดับเจ้าหน้าที่ คือ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ประสานงาน
ด้านความเสมอภาคหญิงชาย (Gender Focal Point - GFP)

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว จัด “สัมมนาเชิงปฏิบัติการ
เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคหญิงชาย
(Gender Focal Point - GFP)” ให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์
ประสานงานด้านความเสมอภาคหญิงชาย ทั้ง 19 กระทรวง 127 กรม
ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ความเข้าใจ และเกิดความตระหนัก
รับรู้ เกิดความเข้าใจและปรับเปลี่ยนทัศนคติสามารถวิเคราะห์ภารกิจของ
กระทรวง/กรม ที่รับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง และมีมุมมองมิติหญิงชาย
ตลอดจนนำความรู้ที่ได้รับจากการสัมมนาไปปรับใช้ในการวิเคราะห์
ประเด็นปัญหา สถานการณ์ของผู้หญิง ช่วยเหลือผู้หญิงที่ด้อยโอกาสและ
สรุปประเมินผล/รายงานผลได้อย่างครอบคลุมมากขึ้น

ปี พ.ศ. 2548

ดำเนินการสัมมนาหัวหน้าศูนย์/เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ประสานงาน
ด้านความเสมอภาคหญิงชาย

2.1 สัมมนาหัวหน้าศูนย์/เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ประสานงาน
ด้านความเสมอภาคหญิงชาย จำนวน 3 รุ่น ณ โรงแรมโรสการ์เดน เอไพร์ม
รีสอร์ท ประกอบด้วย

- หน่วยงานที่รับผิดชอบประเด็นเอเปค จำนวน 11 กระทรวง 25 กรม
37 คน
- หน่วยงานที่รับผิดชอบประเด็นความรุนแรง และสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์
จำนวน 10 กระทรวง 26 กรม 47 คน
- กลุ่มกระทรวงที่มีภารกิจรับผิดชอบประเด็นโครงสร้างพื้นฐาน
ทางสังคม เช่น การเมือง การปกครอง และการศึกษา จำนวน
12 กระทรวง 28 กรม 48 คน

	2.2 สัมมนาวิชาการเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานแกนนำด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย เพื่อการใช้น้ำชลประทาน ที่เป็นข้าราชการผู้ปฏิบัติงานของกรมชลประทาน ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวน 40 คน ระยะเวลา 3 วัน ระหว่างวันที่ 8-10 สิงหาคม 2548 ณ ชลพฤกษ์รีสอร์ท อำเภอบ้านนา จังหวัดนครนายก 2.3 การสัมมนาเชิงปฏิบัติการเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคหญิงชาย กรมชลประทาน ส่วนภูมิภาค จำนวน 16 ศูนย์ และจากส่วนกลาง รวม 40 คน ระยะเวลา 3 วัน ณ โรงแรมเจมส์ชะอำ จ.เพชรบุรี 2.4 การสัมมนาเชิงปฏิบัติอัยการจังหวัด และพนักงานอัยการด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย พื้นที่เขต 5 และ 6 จำนวน 50 คน ระหว่างวันที่ 29-31 สิงหาคม 2548 ณ จังหวัดเชียงใหม่ 2.5 การสัมมนาเชิงปฏิบัติการพนักงานสอบสวนหญิงและชายด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค จำนวน 50 คน ระหว่างวันที่ 18-21 กันยายน 2548 ณ โรงแรมรอยัลฮิลล์ รีสอร์ท จังหวัดนครนายก
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การฝึกอบรมด้านมิติหญิงชายสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยฝึกอบรมให้แก่ผู้บริหารด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย (Chief Gender Equality Officer – CGEO) และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในศูนย์ประสานงานด้านความเสมอภาคหญิงชาย (Gender Focal Point - GFP) เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเหล่านี้สามารถส่งผ่านนโยบาย รายงานผลการดำเนินงานได้อย่างถูกต้องครอบคลุม และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถเป็นกลไกขับเคลื่อนการดำเนินงานด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องแผนแม่บทด้านการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย รวมทั้งติดตามประเมินผลและจัดทำรายงานการดำเนินการด้านการเสริมสร้างบทบาทหญิงชาย และความเสมอภาคหญิงชายของส่วนราชการ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.7 การวิเคราะห์มิติหญิงชายในการดำเนินนโยบายภาครัฐ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เป็นการประเมินผลกระทบที่แตกต่างกันของนโยบาย แผนงาน โครงการ ที่มีต่อผู้หญิงและผู้ชาย ซึ่งจะช่วยให้เห็นปัญหาความไม่เสมอภาคหญิงชาย ในแง่มุมต่างๆ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การวิเคราะห์มิติหญิงชาย ทำให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล เพราะเป็นการกำหนดประเด็นที่อาจมีส่วนเอื้อหรือเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการ การวิเคราะห์มิติหญิงชาย ช่วยให้เห็นนโยบาย แผนงาน กฎหมาย กฎระเบียบต่างๆ มีประสิทธิภาพและความยุติธรรม ทำให้ผลกระทบที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับความมุ่งมั่นต่อความเสมอภาค

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.8 ข้อมูลสถิติหญิงชาย
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อจัดทำและเผยแพร่การจัดทำข้อมูลแยกเพศสำหรับการวางแผนและการประเมินผล
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. สมุดสถิติรายปีประเทศไทย บทที่ 6 “สถิติหญิงและชาย” 2. แผ่นพับสถิติหญิงและชาย
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	1. สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กทม. 10110 2. สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	1. สมุดสถิติรายปีประเทศไทย บทที่ 6 “สถิติหญิงและชาย” 2. แผ่นพับสถิติหญิงและชาย
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การจัดทำข้อมูลสถิติของหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ยังไม่เห็นความสำคัญของการจัดเก็บข้อมูลแยกเพศ และไม่ละเอียดพอในการสะท้อนให้เห็นถึงปัญหา ความต้องการที่แตกต่างของหญิงชาย
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ข้อมูลสถิติหญิงชาย เป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะทำให้เกิดการกำหนดนโยบายที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการสร้างกระแสความเสมอภาคในสังคม เนื่องจากเป็นข้อมูลแยกเพศ ที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในสภาพแวดล้อม โอกาส ความต้องการ ปัญหาของผู้หญิงและผู้ชาย เพื่อนำไปสู่การยกสถานภาพของสตรี และเป็นฐานในการกำหนดนโยบาย แผนงาน และการประเมินผลต่างๆ อย่างเสมอภาคและเป็นธรรม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 8 : กลไกเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	8.9 การสำรวจการใช้เวลาของประชากร
ขอบเขตความหมาย	การสำรวจการใช้เวลาของประชากร เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้เวลา ซึ่งเริ่มจากความสนใจสภาพความเป็นอยู่ของประชากร ตลอดจนสภาพของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปกลุ่มผู้ทำงานและศึกษาเกี่ยวกับเวลาว่างที่ทำให้ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยมุ่งในเรื่องการจัดสรรเวลาของประชากรที่เกี่ยวกับการทำงานบ้านและงานที่เกี่ยวกับการดูแลสมาชิกในครัวเรือน รวมทั้งมุ่งประเด็นไปที่บทบาทของผู้หญิงที่ทำงานในครัวเรือน ประเทศที่กำลังพัฒนาการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เวลาได้มีการศึกษาเพียงบางเรื่องและเฉพาะพื้นที่ โดยที่ไม่ได้ครอบคลุมการใช้เวลาตลอด 24 ชั่วโมง และวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ของการทำเพื่อปรับปรุงการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการใช้เวลาทำงานที่ไม่มีรายได้ เนื่องจากการสำรวจนี้เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำมาใช้ในการปรับปรุงการคำนวณ และการหาค่าของงานที่มีรายได้และไม่มีรายได้ นอกจากนี้ยังทำให้มองเห็นบทบาทของผู้หญิงที่ทำงานในบ้านและนอกบ้าน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อศึกษาความแตกต่างของการใช้เวลาของผู้หญิงในชีวิตประจำวัน
หน่วยวัด	ชั่วโมงต่อวัน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	เวลาที่ใช้โดยเฉลี่ยของประชากรตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป ในวันทำงานปกติ 1. การใช้เวลาในการทำงานและการเรียนรู้ หญิง เท่ากับ 8.2 ชาย เท่ากับ 8.8 2. ดูแลครัวเรือนและให้บริการชุมชน หญิง เท่ากับ 3.3 ชาย เท่ากับ 1.6 3. เวลาว่าง หญิง เท่ากับ 3.4 ชาย เท่ากับ 3.8
วิธีการจัดทำ	การสำรวจ
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ถนนหลานหลวง เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กทม. 10110 Website : http://www.nso.go.th/nso/data/02/time.html

ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2544
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	การสำรวจการใช้เวลาของประชากร
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. ในประเทศไทย สำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดทำการสำรวจขึ้นเป็นครั้งแรกในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2544 โดยได้รับความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญขององค์การสหประชาชาติมาให้คำแนะนำในด้านวางแผน การออกแบบคำถาม และระเบียบการเลือกตัวอย่างเบื้องต้น พร้อมทั้งพิจารณาห้สการจำแนกกิจกรรมการใช้เวลาให้เหมาะสมกับประเทศไทย และสอดคล้องกับการจำแนกห้สขององค์การสหประชาชาติ (UN) ซึ่งได้กำหนดมาตรฐานเพื่อให้ประเทศต่างๆ ที่มีการสำรวจการใช้เวลาได้ร่วมกันเพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างประเทศได้ และการสำรวจครั้งที่ 2 ได้ดำเนินการในเดือนสิงหาคม 2547 ครั้งนี้ ใช้ห้สกิจกรรมขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งปรับปรุง พ.ศ. 2546 2. การสำรวจการใช้เวลาของประชากรเริ่มทำการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2538 โดยมีประเทศอินเดีย แอฟริกาใต้ และฟิลิปปินส์เป็นประเทศที่ทำการสำรวจนำร่อง (Pilot Survey)
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การเก็บรวบรวมข้อมูลการใช้เวลาทำงานที่ไม่มีรายได้ ซึ่งกิจกรรมการใช้เวลาสามารถชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างได้ชัดเจนระหว่างชายและหญิงทำให้มองเห็นบทบาทของผู้หญิงที่ทำงานในบ้านและนอกบ้านในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานที่มีรายได้และไม่มีรายได้ รวมทั้งใช้เป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำมาใช้ในการปรับปรุงการคำนวณ และการหาค่าของงานที่มีรายได้และไม่มีรายได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.1 การเข้าเป็นภาคี CEDAW และพิธีสารเลือกรับ
ขอบเขตความหมาย	• อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women – CEDAW) เป็นอนุสัญญาที่สหประชาชาติจัดทำขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและประกัน พัฒนาการและความก้าวหน้าอย่างเต็มที่ของสตรีในด้านต่างๆ โดยได้รับการรับรองจากที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยที่ 34 เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2522 • ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาฯ โดยวิธีภาคยานุวัติ (Accession) มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 8 กันยายน 2528 • พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาฯ (Optional Protocol) เป็นกระบวนการช่วยในการคุ้มครองสิทธิสตรี โดยเปิดโอกาสให้ปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มของปัจเจกบุคคลในประเทศที่เป็นภาคีพิธีสารเลือกรับฯ เสนอข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของสตรีต่อคณะกรรมการว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ โดยต้องได้รับความยินยอมจากรัฐ • ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีพิธีสารเลือกรับโดยการให้สัตยาบันเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2543 พิธีสารดังกล่าวมีผลบังคับใช้กับประเทศไทยเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2543
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อให้รัฐภาคีหรือประเทศสมาชิกใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย และมาตรการดำเนินงานด้านนิติบัญญัติ ตุลาการ การบริหาร หรือมาตรการอื่นๆ เกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติทั้งมวลต่อสตรี และขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีทุกรูปแบบ รวมทั้งให้หลักประกันว่าสตรีจะต้องได้รับสิทธิประโยชน์ และโอกาสต่างๆ จากรัฐบนพื้นฐานของความเสมอภาคกับบุรุษ - โดยมาตราที่ 1-16 เป็นการระบุนโยบายในการดำเนินการเพื่อขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในด้านต่างๆ - ส่วนมาตราที่ 17-30 เป็นการกำหนดขั้นตอนและกลไกในการติดตามการปฏิบัติงานตามอนุสัญญาฯ
หน่วยวัด	รายงานเสนอคณะกรรมการอนุสัญญาฯ ทุก 4 ปี

เป้าหมาย / เกณฑ์	มีการปฏิบัติตามพันธกรณีทุกประการ โดยไม่มีการละเมิด
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ประเทศไทยเสนอรายงานต่อคณะกรรมการฯ ฉบับแรกเมื่อ พ.ศ. 2530 รายงานฉบับที่ 2 และ 3 (ฉบับรวม) เมื่อ พ.ศ. 2540 รายงานฉบับที่ 4 และ 5 (ฉบับรวม) เมื่อ พ.ศ. 2545 ประเทศไทยมีกำหนดส่งรายงานฉบับที่ 6 ในปี พ.ศ. 2549
วิธีการจัดทำ	จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อจัดทำรายงาน CEDAW ในแต่ละประเด็นและรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆ เพื่อประกอบการเขียนรายงาน
ความถี่การจัดเก็บ	ทุก 4 ปี
หน่วยงานจัดทำ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	ภาคยานุวัติอนุสัญญาฯ พ.ศ. 2528 เข้าเป็นภาคีพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาฯ พ.ศ. 2543 รายงานฉบับแรกเมื่อ พ.ศ. 2530
ปีล่าสุดที่จัดทำ	รายงานฉบับที่ 4 และ 5 พ.ศ. 2545 กำหนดส่งรายงานฉบับที่ 6 พ.ศ. 2549
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานและเว็บไซต์ http://www.women-family.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องยังไม่เป็นระบบ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การภาคยานุวัติอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี ถือเป็นการให้พันธกรณีที่ประเทศไทยจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดและเป็นการแสดงให้เห็นว่า ประเทศไทยให้ความสำคัญในการส่งเสริมและปกป้องสิทธิมนุษยชนโดยใช้กลไกด้านสิทธิมนุษยชน การภาคยานุวัติอนุสัญญาดังกล่าวจะส่งผลให้ประเทศไทยผูกพันตามอนุสัญญาฯ และต้องใช้มาตรการต่างๆ ที่ระบุในอนุสัญญาเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย และมาตรการดำเนินงานด้านต่างๆ ตลอดจนแก้ไขกฎหมายต่างๆ ที่ไม่เสมอภาคและเลือกปฏิบัติต่อสตรี รวมทั้งเป็นการประกันว่าสตรีจะได้รับสิทธิประโยชน์และโอกาสต่างๆ จากรัฐบนพื้นฐานของความเสมอภาคกับบุรุษ อันจะส่งผลทำให้สถานภาพสตรีไทยดีขึ้นตามลำดับ

นอกจากนี้ ประเทศไทยยังได้ร่วมรับรองปฏิญญาและแผนปฏิบัติการปักกิ่งในการประชุมระดับโลกว่าด้วยเรื่องสตรี ครั้งที่ 4 เมื่อปี พ.ศ. 2538 ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมปัญหาและสถานการณ์ของสตรีและประเด็นห่วงใยเกี่ยวกับสตรี 12 ประเด็นและเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (MDGs) ซึ่งมีเป้าหมายที่เกี่ยวกับความเสมอภาคหญิงชายด้วย ดังนั้นการดำเนินการเพื่อส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายจึงสามารถใช้ข้อมูลต่างๆ ปฏิญญาฯ และเป้าหมายฯ เป็นแนวทางการดำเนินการร่วมกันได้ เพื่อให้เกิดผลอย่างดีที่สุดต่อกระบวนการสร้างความเสมอภาคในสังคม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.2 จำนวนข้อสงวนของ CEDAW
ขอบเขตความหมาย	ข้อสงวนที่ประเทศได้ตั้งไว้เมื่อเข้าเป็นภาคี เพื่อที่จะขอยกเว้นไม่ผูกพันตามอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ข้อสงวน หมายถึง คำแถลงฝ่ายเดียว (Unilateral Statement) ของรัฐใดรัฐหนึ่งที่แถลงว่า รัฐนั้นมีประสงค์จะระงับหรือเปลี่ยนแปลงผลทางกฎหมายของบทบัญญัติข้อใดข้อหนึ่งในสนธิสัญญานั้น โดยอาจใช้ชื่อว่าข้อสงวน (Reservation) ประกาศ (Declaration) ความเข้าใจ (Understanding) หรือข้อชี้แจง (Clarification) โดยต้องการให้มีผลทางกฎหมาย หากมิได้มีเจตนาที่จะให้ผลทางกฎหมายระหว่างตนกับรัฐอื่น ถ้อยแถลงนั้นอาจเป็นเพียงการตีความล่วงหน้าในประเด็นหนึ่งประเด็นใดเท่านั้น
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	การตั้งข้อสงวนของรัฐภาคีเพื่อขอยกเว้นไม่ผูกพันตามอนุสัญญาฯ
หน่วยวัด	จำนวนข้อ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ยกเลิกข้อสงวนทั้งหมด
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาโดยการภาคยานุวัติ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 8 กันยายน 2528 และตั้งข้อสงวนไว้เพื่อที่จะขอยกเว้นไม่ผูกพันตามอนุสัญญา เดิมมี 7 ข้อ ได้แก่ อนุสัญญาข้อ 7 เรื่องความเสมอภาคทางการเมืองและการรับตำแหน่งทางราชการ อนุสัญญาข้อ 9 วรรค 2 เรื่องการถือสัญชาติของบุตรที่เกิดจากหญิงไทย อนุสัญญาข้อ 10 เรื่องความเสมอภาคทางการศึกษา อนุสัญญาข้อ 11 วรรค 1(ข) เรื่องสิทธิและโอกาสที่จะได้รับการจ้างงานชนิดเดียวกัน อนุสัญญาข้อ 15 วรรค 3 เรื่องการทำสัญญา อนุสัญญาข้อ 16 เรื่องความเสมอภาคในครอบครัวและการสมรส อนุสัญญาข้อ 29 เรื่องการให้อำนาจศาลโลกในการตัดสินกรณีพิพาท ต่อมาประเทศไทยได้ยกเลิกข้อสงวนแล้ว 5 ข้อ ได้แก่ 1. อนุสัญญาข้อ 11 วรรค 1(ข) และ อนุสัญญาข้อ 15 วรรค 3

	โดยมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2533 2. อนุสัญญาข้อ 9 วรรค 2 โดยมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2535 3. อนุสัญญาข้อ 7 และ ข้อ 10 โดยมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน 2538 ปัจจุบัน (พ.ศ. 2548) ยังคงเหลือข้อสงวนอีก 2 ข้อ คือ ข้อ 16 และข้อ 29
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงาน และเว็บไซต์ http://www.women-family.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ประเทศไทยยังไม่สามารถยกเลิกข้อสงวนในข้อ 16 ได้เนื่องจากกฎหมายในเรื่องครอบครัวและการสมรสที่ไม่เสมอภาคบางฉบับยังไม่ได้มีการแก้ไข ส่วนข้อสงวนข้อ 29 คาดว่าประเทศส่วนใหญ่รวมถึงประเทศไทย ยังคงจะสงวนไว้เช่นเดิม เนื่องจากมองว่าการให้อำนาจอศาลโลกในการตัดสินกรณีพิพาทระหว่างประเทศเป็นเรื่องที่กระทบกระเทือนถึงอำนาจอธิปไตยของชาติ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เดิมประเทศไทยตั้งข้อสงวนเพื่อขอยกเว้นไม่ผูกพันตามอนุสัญญาฯ 7 ข้อ แต่ต่อมาประเทศไทยได้ยกเลิกข้อสงวนจนเหลือเพียง 2 ข้อ แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจจริงของประเทศในการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีและในการส่งเสริมและปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนสตรี อย่างไรก็ดี ข้อสงวนที่คงเหลือข้อ 16 ในเรื่องของกฎหมายในเรื่องครอบครัวและการสมรส ยังไม่สามารถแก้ไขได้เนื่องจาก ยังมีกฎหมายในเรื่องดังกล่าวอีกหลายข้อที่ยังไม่เสมอภาคและยังต้องแก้ไข ได้แก่ - กฎหมายครอบครัวในเรื่องของการหมั้น (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1445 และ 1446) - การสมรสซ้อน (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (1)) - กฎหมายการหย่า โดยมี 1 ข้อในเหตุหย่าที่ชายและหญิงไม่เท่าเทียม - การใช้คำนำหน้าชื่อ พระราชบัญญัติชื่อบุคคลกำหนดให้หญิงที่สมรสแล้วต้องเปลี่ยนคำนำหน้าชื่อจาก “นางสาว” เป็น “นาง” ในขณะที่ผู้ชายสามารถใช้คำนำหน้าชื่อว่า “นาย” ตลอดไปไม่ว่าจะสมรสแล้วหรือไม่

หากกฎหมายเหล่านี้ได้รับการแก้ไขให้มีความเสมอภาคหญิงชาย โดยใช้อัตราสัญญาสิทธิมนุษยชนต่างๆ รวมถึงอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบฯ เป็นแนวทางแล้ว สตรีจะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมและได้รับการปกป้องคุ้มครองสิทธิโดยกฎหมาย ทำให้สถานภาพสตรีไทยมีความเท่าเทียมกับบุรุษ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.3 ทบทวนกฎหมายที่เลือกปฏิบัติเนื่องมาจากเพศตามบัญญัติใน CEDAW
ขอบเขตความหมาย	การทบทวนและการดำเนินการเสนอขอแก้ไข กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ที่ไม่เสมอภาคและขัดกับบัญญัติในอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women- CEDAW)
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้มีการทบทวนและเสนอแก้ไขกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ที่ส่งเสริมสถานภาพสตรี และก่อให้เกิดความเสมอภาคทั้งแก่ผู้หญิงและผู้ชาย
หน่วยวัด	จำนวนข้อกฎหมายที่ได้รับการทบทวนและแก้ไข
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพื่อให้กฎหมายมีความเสมอภาคและมีผลในการปฏิบัติอย่างเป็นเท่าเทียมทั้งหญิงและชาย
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	รายชื่อกฎหมายที่ทบทวนตามบัญญัติใน CEDAW ได้แก่ 1. พ.ศ. 2537 บทบัญญัติเฉพาะที่ให้ความเสมอภาคระหว่างสตรีและบุรุษได้ถูกบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา 24 (เคยบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. 2517 ถูกยกเลิกใน พ.ศ.2519) 2. บทที่ 5 ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้บรรจุเกี่ยวกับ “แนวทางหลักเกณฑ์” 3. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 30 4. พระราชบัญญัติชื้อบุคคล ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2548 5. พระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. 2535 6. พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 7. พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 และพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 8. ระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2539 ในประเด็นของการลาคลอดบุตรโดยข้าราชการ ลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราวหญิงลาคลอดได้ 90 วัน โดยไม่ต้องรวมอยู่กับวันลาจิจ (จากเดิมลาได้ 90 วันรวมวันลาจิจ) 9. มติคณะรัฐมนตรีให้กระทรวง ทบวง กรม รับไปพิจารณาทบทวนและปรับปรุงแก้ไขระเบียบข้อบังคับที่มีการห้ามสตรีดำรงตำแหน่งบางตำแหน่งที่ไม่ใช่ตำแหน่งที่เกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ

	10. คณะรัฐมนตรี มีมติเห็นชอบตามที่สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเสนอ โดยให้ยกเลิกการจำกัดจำนวนหญิง-ชายในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย และระดับอุดมศึกษาอื่นๆ สังกัดหน่วยงานของรัฐ ตลอดจนในสถาบันอาชีวศึกษา 11. พระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ให้บุตรของหญิงไทยสามารถมีสัญชาติไทยได้โดยหลักสายโลหิต ตามหลักการเท่าเทียมระหว่างหญิงชาย กฎหมายที่อยู่ระหว่างการดำเนินการทบทวนและแก้ไข 1.(ร่าง) พ.ร.บ. ป้องกันและแก้ไขการใช้ความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ... 2.(ร่าง) พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ...
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website : http://www.women-family.go.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การทบทวนและการดำเนินการเสนอขอแก้ไข กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับต่างๆ เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและต้องใช้เวลาในการดำเนินการ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ประเทศไทยได้ใช้อนุสัญญาฯ เป็นแนวทางในการทบทวนการกำหนดนโยบายและแผนงานในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสตรี ตลอดจนมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและระเบียบปฏิบัติในเรื่องต่างๆ เพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ รวมถึงการออกมาตรการพิเศษชั่วคราว (Affirmative Action) ที่มุ่งเร่งรัดให้เกิดความเสมอภาคหญิงชายโดยไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติ การแก้ไขกฎหมายเหล่านี้ส่งผลเกิดการเปลี่ยนแปลงของสถานภาพสตรีในทางที่ดีขึ้นในด้านต่างๆ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความเชื่อ ค่านิยม ทักษะคติของคนในสังคมต่อไป เช่น ใน พ.ร.บ. ชื่อบุคคล ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2548 ที่ระบุถึงสิทธิของผู้หญิงในการเลือกใช้นามสกุลหลังแต่งงาน โดยระบุว่า “คู่สมรสมีสิทธิใช้ชื่อสกุลของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตามที่ตกลงกัน หรือต่างฝ่ายต่างใช้ ชื่อสกุลเดิมของตน” ทำให้ค่านิยมที่ลูกชายเท่านั้นที่จะเป็นผู้สืบสกุลเพราะผู้หญิงเมื่อแต่งงานจะต้องเปลี่ยนนามสกุลไปตามสามี เปลี่ยนไป เป็นต้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.4 กฎหมายที่ปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้หญิง
ขอบเขตความหมาย	มาตรการและกฎหมายที่ให้การคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของสตรี
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อรับรองและปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของสตรี
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	กฎหมายที่ปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงได้แก่ 1. บทบัญญัติเฉพาะที่รับรองสิทธิมนุษยชนสตรีที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 2. พระราชบัญญัติ ชื้อบุคคล ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2548 3. พระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. 2535 4. พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 5. พระราชบัญญัติกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมืองแห่งชาติ พ.ศ. 2547 6. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 7. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2542 8. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 9. พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 10. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2540 11. พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2544 12. พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 13. นโยบายและแผนระดับชาติในการป้องกัน ปราบปราม และการแก้ไข ปัญหาการค้าเด็กและหญิงภายในประเทศและข้ามชาติ 14. แผนปฏิบัติการตามเจตนารมณ์และนโยบายของนายกรัฐมนตรีเรื่องการป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ 15. บันทึกข้อตกลง เรื่องแนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง (ฉบับที่ 2) ลงนามเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546 16. บันทึกข้อตกลง เรื่อง การดำเนินงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐและองค์กรเอกชนกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ. 2546 ลงนามเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546

	17. บันทึกข้อตกลง เรื่อง แนวทางการดำเนินงานขององค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ. 2546 ลงนามเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546 18. บันทึกข้อตกลง ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ในพื้นที่ 9 จังหวัดภาคเหนือ ลงนามเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2546 19. บันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรกัมพูชา เรื่องความร่วมมือทวิภาคีว่าด้วยการจัดการค้าเด็กและหญิง และการช่วยเหลือเหยื่อของการค้ามนุษย์ ลงนามเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2546 20. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง
หน่วยงานจัดทำ	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website: http://www.women-family.go.th สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ 422 ถ.พญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ : 0-2219-2973, 0-22192982-3 โทรสาร : 0-2219-2983 Website : http://www.nhrc.or.th สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 02-628 3362 , 02- 282 8883 Website : http://www.dsdw.go.th กระทรวงมหาดไทย ถนนอัษฎางค์ กรุงเทพฯ 10200 โทรศัพท์ : 0-2222-1141-55 Website : http://www.moi.go.th

	สำนักงานอัยการสูงสุด ถนนหน้าห้วยเพย กรุงเทพฯ 10200 โทรศัพท์ : 0-2222-8121-30 โทรสาร : 0-2221-0858 Website : http://www.Attorney-General.go.th กระทรวงแรงงาน ถนนมิตรไมตรี ดินแดง กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ : 0-2245-5801, 0-2246-1520, 0-2232-1002-4 Website : http://www.mol.go.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2532 (ปีที่จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี)
ปีล่าสุดที่จัดทำ	พ.ศ. 2548
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสารและเว็บไซต์ของหน่วยงาน
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	- กฎหมายบางฉบับยังล้าสมัยไม่ทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป - กฎหมายส่วนใหญ่ยังไม่ได้มีการนำมาใช้อย่างจริงจังและอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้การแก้ไขปัญหาไม่ประสบผลสำเร็จ - กฎหมายด้านสิทธิมนุษยชนของสตรีในประเทศไทยส่วนใหญ่จะเน้นในเรื่องการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	กฎหมายที่ปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของสตรี จะเป็นกลไกและเครื่องมือที่สำคัญในการแก้ไขปัญหาการล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชนของสตรี ซึ่งยังเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและรุนแรงในสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าหญิงและเด็ก นอกจากนี้กฎหมายเหล่านี้ ยังมุ่งที่จะแก้ปัญหาค่าจ้างที่ไม่เป็นธรรมของสตรี ตลอดจนการให้การปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของสตรี ในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านแรงงาน ด้านชื้อบุคคล และสัญชาติ เป็นต้น การที่มีกฎหมายที่ระบุเฉพาะในการปกป้องสิทธิมนุษยชนของสตรีดังกล่าว จะส่งผลทำให้การปกป้องคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของสตรีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.5 คณะกรรมการระดับชาติเรื่องสิทธิมนุษยชน
ขอบเขตความหมาย	คณะกรรมการระดับชาติที่เป็นกลไกในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	มีภารกิจในการรับเรื่องราวร้องทุกข์และตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอเพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายต่อรัฐบาลและคณะรัฐมนตรี ตลอดจนส่งเสริมการศึกษาวิจัยและเผยแพร่ความรู้ด้านสิทธิมนุษยชน
เป้าหมาย / เกณฑ์	มีคณะกรรมการระดับชาติเรื่องสิทธิมนุษยชน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ประเทศไทยได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) โดยจัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 199 และ 200 และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ประกอบด้วยประธานกรรมการ 1 คน และคณะกรรมการจำนวน 10 คน โดยมีองค์ประกอบของคณะกรรมการหญิงชายในสัดส่วนใกล้เคียงกัน คือเป็นหญิงจำนวน 5 คน และชาย 6 คน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช พ.ศ. 2540 มาตรา 199 กำหนดให้กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีวาระการดำรงตำแหน่งหกปี นับตั้งแต่วันที่พระมหากษัตริย์แต่งตั้ง และให้ดำรงตำแหน่งได้เพียงวาระเดียว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นคณะกรรมการชุดแรก เมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2544 โดยจะมีวาระการดำรงตำแหน่งตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 - 2550
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ 422 ถ.พญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ : 0-2219-2973, 0-2219-2982-3 โทรสาร:0-2219-2983 Website: http://www.nhrc.or.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	แผ่นพับ เอกสาร และเว็บไซต์ http://www.nhrc.or.th

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	เรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องที่มีขอบเขตกว้างและครอบคลุมในหลายประเด็น คณะกรรมการฯ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงมีภาระและความรับผิดชอบมาก ประกอบทั้งกระบวนการ ขั้นตอนการดำเนินการ จะต้องใช้เวลาในการพิจารณา ส่งผลทำให้การดำเนินการในด้านการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิ ทำได้ช้า
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความตั้งใจจริง ความก้าวหน้า และการเล็งเห็นถึงความสำคัญในเรื่องสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย และยังแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าอีกระดับหนึ่งของประเทศไทยในเรื่องสิทธิมนุษยชน เพราะมีกลไกที่จะรับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวโดยตรง พ.ร.บ. คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้คำนึงถึงความเสมอภาคหญิงชายโดยระบุเพิ่มเติมในมาตรา 5 ว่า "ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของทั้งหญิงและชาย" ดังนั้นการแต่งตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ชุดแรกมีสัดส่วนที่สมดุลในหลายองค์ประกอบ โดยเฉพาะความเสมอภาคหญิงชาย โดยมีชาย 6 คน หญิง 5 คน และมีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 4 จนถึงปริญญาเอก และมีพื้นฐานประสบการณ์ที่หลากหลายทั้งภาคราชการ นักวิชาการองค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรประชาชน รวมทั้งมีอายุระหว่าง 40 ปี จนถึง 81 ปี

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.6 แผนปฏิบัติการแม่บทว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสตรี (นโยบายและแผนปฏิบัติการแม่บทด้านสิทธิมนุษยชน ภายใต้แผนแม่บทสิทธิมนุษยชน)
ขอบเขตความหมาย	เป็นแผนแม่บทที่กำหนดมาตรการคุ้มครองและป้องกันการละเมิดสิทธิมนุษยชนของสตรี ทั้งในทางกฎหมาย กฎระเบียบ และข้อปฏิบัติทางสังคมให้ครอบคลุม ประเด็นต่างๆ อย่างรอบด้าน โดยในแต่ละประเด็นจะกล่าวถึงสภาพปัญหา สาเหตุของปัญหา ผลกระทบ และข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ ประเด็นสิทธิสตรีต่างๆ
วัตถุประสงค์ / ความหมาย	เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติด้านสิทธิมนุษยชนของทั้งภาครัฐและประชาสังคม เพื่อให้การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในประเทศไทยเป็นไปอย่างมีระบบ มีเอกภาพและมีประสิทธิภาพ เพื่อยังประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน
เป้าหมาย / เกณฑ์	บรรลุเป้าหมายหลักของนโยบายสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่สำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1. การมีสังคมที่มีสันติสุขอย่างแท้จริง กล่าวคือ ประชาชนอยู่ร่วมกันอย่างเอื้ออาทร มีเมตตาเคารพในสิทธิซึ่งกันและกัน มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ 2. การมีสังคมที่มีการเคารพกฎหมาย ยึดหลักนิติธรรม (rule of law) ควบคู่ไปกับหลักจริยธรรม 3. การมีสังคมที่มีความเป็นประชาธิปไตย สร้างโอกาส ความเสมอภาค และความยุติธรรมให้แก่บุคคลที่ด้อยโอกาสในสังคม ส่งเสริมหลักการธรรมาภิบาล ทั้งในภาครัฐและภาคประชาสังคม 4. การมีสังคมที่การพัฒนาเป็นไปอย่างยั่งยืน ทั้งในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการพัฒนาสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาคน ซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าที่สุดของสังคม
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	แผนปฏิบัติการแม่บทว่าด้วยสิทธิมนุษยชนสตรี ครอบคลุม ประเด็นต่างๆ อย่างรอบด้าน ได้แก่

	● สิทธิสตรีที่ยังไม่เท่าเทียมกับบุรุษด้านกฎหมาย ● สิทธิสตรีกับกระบวนการยุติธรรม ● สิทธิสตรีกับการมีส่วนร่วมในการบริหารและการเมือง ● สิทธิสตรีกับความรุนแรง ● สิทธิสตรีกับการค้ามนุษย์ทั้งในประเทศและข้ามชาติและการถูกปฏิบัติเยี่ยงทาส คำนิยามการค้ามนุษย์ ● สิทธิสตรีกับการพัฒนาศักยภาพความสามารถและการศึกษา ● สิทธิสตรีในด้านสาธารณสุข ● สิทธิสตรีในด้านเศรษฐกิจ ● สิทธิสตรีกับการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ● สิทธิสตรีกับสื่อมวลชน
วิธีการจัดทำ	การดำเนินงานเรื่องสิทธิมนุษยชนที่ผ่านมาในประเทศไทย ยังมีลักษณะต่างคนต่างทำ ทำให้ไม่มีเอกภาพ และอาจเกิดความขัดแย้งหรือซ้ำซ้อนกันได้ ดังนั้นในปี พ.ศ. 2540 ซึ่งเป็นโอกาสครบรอบ 50 ปี แห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน คณะกรรมการแห่งชาติเพื่อการฉลองครบรอบ 50 ปี ปฏิญญาสากลว่าด้วย สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ซึ่งแต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรี จึงได้มีมติให้มีการจัดทำแผนแม่บทแห่งชาติด้านสิทธิมนุษยชน และต่อมานายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการจัดทำนโยบายและแผนปฏิบัติการแม่บทด้านสิทธิมนุษยชน โดยมีนายอานันท์ ปันยารชุน อดีตนายกรัฐมนตรีได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานคณะกรรมการดังกล่าว ต่อมาคณะกรรมการฯ ได้มีมติแต่งตั้งคณะอนุกรรมการขึ้นสองคณะคือ คณะกรรมการรวบรวมข้อเท็จจริงและปัญหาสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย และคณะกรรมการรวบรวมข้อมูลและเอกสารต่างๆ ในเรื่องสิทธิมนุษยชน เพื่อรายงานข้อมูลต่างๆ ประกอบการจัดทำนโยบายและแผนปฏิบัติการแม่บท
ความถี่การจัดทำ	10 ปี
หน่วยงานจัดทำ	คณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการจัดทำนโยบายและแผนปฏิบัติการแม่บทด้านสิทธิมนุษยชน

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ 422 ถ.พญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ : 0-2219-2973, 0-2219-2982-3 โทรสาร : 0-2219-2983 Website : http://www.nhrc.or.th
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2543 – พ.ศ. 2552
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website http://www.nhrc.or.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	แผนปฏิบัติการแห่งชาติที่จะคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของสตรีได้กำหนดประเด็นสิทธิของสตรี ปัญหา สาเหตุของปัญหา ผลกระทบ และข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ ประเด็นสิทธิสตรีในด้านต่างๆ ไว้อย่างละเอียด ส่งผลทำให้มีแนวทางการปฏิบัติงานที่ชัดเจน แต่อย่างไรก็ดี การดำเนินการตามข้อเสนอแนะในประเด็นต่างๆ ยังมีข้อจำกัด โดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวกับกฎหมายเนื่องจากกระบวนการออกกฎหมายและการแก้ไขกฎหมายต้องผ่านขั้นตอนต่างๆ เพื่อให้กฎหมายที่ออกมามีความครอบคลุม และสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.7.1 การให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่สตรี โครงการช่วยเหลือประชาชนทางกฎหมาย
ขอบเขตความหมาย	เป็นการให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่ประชาชน รวมถึงสตรี เพื่อให้ความรู้ในเรื่องกฎหมายและสามารถใช้ในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิของตนเองได้
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมศักยภาพของประชาชนในด้านกฎหมายและเพื่อให้ใช้เป็นเครื่องมือให้ประชาชนสามารถปกป้องและคุ้มครองสิทธิของตนเองได้
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	หนังสือกฎหมายเบื้องต้นสำหรับประชาชน มีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความผิดเกี่ยวกับเพศ (ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา กับความผิดฐานอนาจารเป็นบทบัญญัติของกฎหมายอาญา)
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สถานทนายความ 7/89 อาคาร 10 ถนนราชดำเนินกลาง แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพฯ 10200 โทรศัพท์ : 0-2629-1430 โทรสาร : 0-2282-9908
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร
ข้อสังเกต/ ข้อจำกัด	ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสตรีโดยเฉพาะ กฎหมายทั่วไปที่ประชาชนทั้งหญิงและชายควรมีส่วนได้รับทราบนั้น ผู้หญิงยังคงได้รับทราบเป็นส่วนน้อย เนื่องจากกระบวนการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายในการฝึกอบรมให้ความรู้ส่วนใหญ่ ทำให้สตรีไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มเป้าหมาย เช่น การอบรมที่กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ใหญ่บ้าน จะพบว่า ผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่บ้านมีสัดส่วนน้อยกว่าชาย จึงทำให้ผู้หญิงไม่ได้รับการรวมในการอบรมด้วย เป็นต้น
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่ประชาชน รวมถึงสตรี ไม่เพียงแต่จะทำให้สตรีมีความเข้าใจในเรื่องกฎหมาย รู้สิทธิของตนเองเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการสร้างเสริมศักยภาพของสตรี สร้างความมั่นใจในการที่สตรีจะมีส่วนร่วมในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองและการบริหาร ด้านเศรษฐกิจและการจ้างงาน เป็นต้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.7.2 การให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่สตรี โครงการฝึกอบรมความรู้ด้านกฎหมายสำหรับผู้นำสตรีในชนบทภาคเหนือของประเทศไทย
ขอบเขตความหมาย	เป็นการให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่สตรีเพื่อให้สตรีได้มีความรู้ในเรื่องกฎหมายและสามารถใช้ในการปกป้องและคุ้มครองสิทธิของตนเองได้
วัตถุประสงค์ / ความหมาย	เพื่อส่งเสริมศักยภาพของสตรีในด้านกฎหมายและเพื่อให้ใช้เป็นเครื่องมือให้สตรีสามารถปกป้องและคุ้มครองสิทธิของตนเองได้
เป้าหมาย / เกณฑ์	ให้สตรีมีความรู้ด้านกฎหมาย ไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบ และรู้จักปกป้องพิทักษ์สิทธิของตนเอง
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	โครงการฝึกอบรมความรู้ด้านกฎหมายสำหรับผู้นำสตรีในชนบทภาคเหนือของประเทศไทย มีการฝึกอบรมได้แก่ - โครงการฝึกอบรมความเป็นผู้นำแก่สตรีชนบท รุ่นที่ 1 ได้รับทุนสนับสนุนจาก The Asia Foundation (พ.ศ.2532) - โครงการฝึกอบรมความเป็นผู้นำแก่สตรีชนบท รุ่นที่ 2 ได้รับทุนสนับสนุนจาก The Asia Foundation (พ.ศ.2533) - โครงการฝึกอบรมอาสาสมัครทางกฎหมายเพื่อผู้หญิง รุ่นที่ 1 ได้รับทุนสนับสนุนจาก The Ford Foundation (พ.ศ.2534) - โครงการฝึกอบรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองสำหรับผู้หญิงที่สนใจ และผู้ที่ลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้รับทุนสนับสนุนจาก International Development Research Center ประเทศแคนาดา (พ.ศ.2535) - โครงการฝึกอบรมกฎหมายแก่ผู้นำสตรีในเขตภาคเหนือตอนบน ร่วมจัดโดย สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี (พ.ศ.2536) - โครงการฝึกอบรมผู้หญิงกับการเมือง ร่วมจัดโดยสถาบันผู้หญิงกับการเมือง และ International Republican Institute (IRI) (พ.ศ.2538) - โครงการฝึกอบรมอาสาสมัครกฎหมายเพื่อผู้หญิง รุ่นที่ 2 ได้รับทุนสนับสนุนจาก Frauen Anstiftung e. V (Heinrich Boell Foundation) (พ.ศ.2539 - 2541) - โครงการฝึกอบรมอาสาสมัครกฎหมายเพื่อผู้หญิง รุ่นที่ 3 ได้รับทุนสนับสนุนจาก Heinrich Boell Foundation (พ.ศ.2542)

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	ศูนย์สตรีศึกษา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ 50200 ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับศูนย์ฯเพิ่มเติม : wsc@chiangmai.ac.th โทรศัพท์ : 0-5394-3592-3, 0-5394-3572 , 0-5394-3588 โทรสาร : 0-5389-2464, 0-5394-3593, 0-5321-9245
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2532
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2542
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เว็บไซต์หน่วยงาน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่สตรี ไม่เพียงแต่จะทำให้สตรีมีความเข้าใจในเรื่องกฎหมาย รู้สิทธิของตนเองเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการสร้างเสริมศักยภาพของสตรี สร้างความมั่นใจในการที่สตรีจะมีส่วนร่วมในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองและการบริหาร ด้านเศรษฐกิจและการจ้างงาน เป็นต้น การให้ความรู้ด้านกฎหมายแก่สตรีที่มีการดำเนินการที่ผ่านมามีกลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่เป็นสตรีในชนบท ซึ่งนับว่าเป็นผลดี เพราะกลุ่มสตรีในชนบทส่วนใหญ่ยังเข้าไม่ถึงความรู้ทางด้านกฎหมายโดยช่องทางอื่นๆ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 9 : สิทธิมนุษยชนของสตรี

ชื่อตัวชี้วัด	9.8 การให้ความรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนของสตรี
ขอบเขตความหมาย	สิทธิมนุษยชนศึกษา (Human Rights Education) หมายถึง การฝึกอบรม การถ่ายทอด และการใช้ความพยายามในการให้ข้อมูล เพื่อมุ่งสร้างวัฒนธรรมสากลด้านสิทธิมนุษยชนโดยใช้กระบวนการให้ความรู้ ทักทาย และการหล่อหลอมทัศนคติ สิทธิมนุษยชนของสตรี หมายถึง สิทธิทั้งหลายที่ผู้หญิงจะ ปรากฏตัวตน และ ได้รับการยอมรับว่า เป็นบุคคลหนึ่งที่มีความสามารถในการตัดสินใจ หรือมีการกระทำในนามของตนเองได้ และสามารถเข้าถึงทรัพยากรได้อย่างเท่าเทียมกับผู้ชาย และได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างเป็นธรรม เพื่อที่จะได้ พัฒนาศักยภาพ ของตนเองได้อย่างเต็มที่ สามารถ ใช้สิทธิ ได้อย่างเป็นคนเต็มคน และสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาของผู้อื่นได้ สังคมที่ผู้หญิงปรารถนาจะเห็นคือ สังคมที่ผู้หญิงสามารถกระทำการต่างๆ ในนามของตนเองอย่างมีศักดิ์ศรีและเป็นอิสระ (คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, <i>เส้นทางสู่สิทธิมนุษยชน</i>)
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อนำไปสู่การเคารพศักดิ์ศรีและสิทธิมนุษยชน รวมทั้งสิทธิมนุษยชนของสตรี ตลอดจนมุ่งสร้างวัฒนธรรมสากลแห่งสิทธิมนุษยชนให้เกิดขึ้นในสังคม และเพื่อมุ่งให้เกิดสิ่งต่อไปนี้ 1. เสริมสร้างการเคารพสิทธิมนุษยชน และรากฐานของเสรีภาพให้เข้มแข็งขึ้น 2. พัฒนาศักยภาพและบุคลิกภาพของมนุษย์ รวมทั้งศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์อย่างเต็มที่ 3. ส่งเสริมความเข้าใจ ความเคารพ ความเท่าเทียมและมิตรภาพระหว่างชนทุกชาติ ทุกเชื้อชาติ สัญชาติ เผ่าพันธุ์ ทุกศาสนาและทุกกลุ่มภาษา 4. ให้ทุกคนมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในสังคมที่เป็นอิสระ 5. ให้เกิดการพัฒนาสังคมให้ก้าวหน้า และดำรงไว้ซึ่งสันติสุข
เป้าหมาย / เกณฑ์	สังคมมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องสิทธิมนุษยชนสตรี โดยเฉพาะกลุ่มผู้หญิงเอง

1. หลักสูตรการศึกษา การเรียนการสอนและกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน
ส่วนใหญ่ยัง ไม่มีการเรียนการสอนด้านสิทธิมนุษยชนโดยตรง แต่มีการสอดแทรกเนื้อหาในวิชาต่างๆ และในกิจกรรมประกอบการสอน สถาบันการศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรด้านสิทธิมนุษยชนโดยตรงมีเพียงแห่งเดียว คือ สำนักงานสิทธิมนุษยชนศึกษาและการพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นโครงการปริญญาโท หลักสูตรนานาชาติ (ภาษาอังกฤษ) สถาบันอื่นๆ มีเพียงวิชาที่เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนหรือใกล้เคียง นอกจากนี้มีหน่วยงานที่ดำเนินการในเชิงพิทักษ์สิทธิมนุษยชน ซึ่งมีกิจกรรมที่เชื่อมโยงการให้การศึกษาด้านสิทธิมนุษยชนแก่โรงเรียน เช่น

- สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ มีศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและครอบครัว
- กรุงเทพมหานครมีการจัดตั้งศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ และผู้ด้อยโอกาส

2. การวิจัย

สิทธิมนุษยชนในระยะปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา สรุปรวมได้ว่างานวิจัยสิทธิมนุษยชนโดยตรงยังมีน้อย และปรากฏในแวดวงของนักวิชาการ นักศึกษา และนักพัฒนาเอกชนมากกว่าบุคคลทั่วไป แต่มีหัวข้อที่หลากหลาย

3. การฝึกอบรม สัมมนา และประชุม

ในที่นี้จะรายงานเฉพาะที่ดำเนินการโดยองค์การพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ องค์การพัฒนาเอกชนไทย สถาบันการศึกษา และองค์การแบบวิชาชีพ ที่มีกิจกรรมเด่น และของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้แก่

1. ARRC (Asian Regional Resource Center) จัดฝึกอบรมและสัมมนาเชิงปฏิบัติการในประเทศไทย 3 โครงการ
2. องค์การนิรโทษกรรมสากลจัดโครงการฝึกอบรมเรื่องสิทธิมนุษยชนให้แก่นักเรียนระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย กลุ่มสตรีต่างๆ
3. คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อความยุติธรรมและสันติ โดยโครงการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนศึกษา มีการจัดกิจกรรมต่างๆ
4. สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชนจัดฝึกอบรม ร่วมกับ สมาคมสิทธิเสรีภาพของประชาชนจัดฝึกอบรม โครงการสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ให้แก่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง

5. สำนักงานสิทธิมนุษยชนศึกษาและการพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล จัดโครงการฝึกอบรมระยะสั้นประจำปี 2545 หัวข้อ “ South East Asian Advance Programme on Human Rights” ให้แก่ผู้สนใจจากกลุ่มอาเซียน
6. ศูนย์กฎหมายสิทธิมนุษยชนและสันติศึกษา คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช จัดสัมมนาเรื่อง ศาลอาญาระหว่างประเทศ และแนวทางเสริมสร้างความร่วมมือการพัฒนาสิทธิมนุษยชนศึกษาในระดับอุดมศึกษา
7. สภานายความ ได้จัดอบรมหลักสูตรฝึกอบรมด้านสิทธิมนุษยชน สำหรับนักกฎหมาย
8. Forum Asia ได้จัดโครงการฝึกอบรมเรื่อง “The Sixth Annual Human Rights Training and Study Session” และเรื่องหลักสูตรสิทธิมนุษยชน ให้แก่ผู้แทนจากองค์กรพัฒนาเอกชน หน่วยงานภาครัฐและองค์กรอิสระ
9. สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ อนุกรรมการชุดต่างๆ และสำนักงานต่างๆ มีการจัดประชุมและสัมมนาที่จัดขึ้นแก่บุคคลภายนอก ในช่วงปี พ.ศ. 2545

4. การผลิตหนังสือ ตำรา เอกสาร และสื่อสารสนเทศต่างๆ

ในช่วงปี พ.ศ. 2545 มีการผลิตเอกสารต่างๆ มีการผลิตตำราสอนระดับปริญญาตรีขึ้นไป เช่น หนังสือสิทธิมนุษยชนไร้พรมแดน: ปรัชญา กฎหมายฯ (ผู้เขียน : จริญ โฆษณานันท์) หนังสือวิถีสังคมไทยชุดที่ 6 : กฎหมายและสิทธิมนุษยชน (ผู้เขียน : รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์)

ในส่วนหนังสือที่มีใช้ตำรา สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเป็นผู้ผลิตเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่

- รัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน และ พ.ร.บ. คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน พ.ศ. 2542
- พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ภาษาไทยและอังกฤษ)
- ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคน ศักยภาพแห่งความสร้างสรรค์ โดยศาสตราจารย์นายแพทย์ประเวศ วะสี พ.ศ. 2545
- สิทธิมนุษยชนบนเส้นทางสู่สันติประชาธรรม โดยศาสตราจารย์เสน่ห์ จามริก พ.ศ. 2545
- พุทธศาสนากับสิทธิมนุษยชน โดยศาสตราจารย์เสน่ห์ จามริก พ.ศ. 2531

- Dimensions of Human Rights in the Asia Pacific Region โดย
ศาสตราจารย์ วิฑิต มั่นตราภรณ์

- แผนยุทธศาสตร์คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

นอกจากนี้ พ.ศ. 2548 สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวยังจัดทำ
หนังสือชุดถาม-ตอบในประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสตรี ซึ่งมีหัวข้อ
ครอบคลุมในประเด็นสิทธิมนุษยชนสตรีด้วย โดยเป็นส่วนหนึ่งของ
โครงการผลิตสื่อเพื่อส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายประกอบด้วยหนังสือ
7 เล่ม ได้แก่

1. ผู้หญิงกับความรุนแรง
2. สิทธิอนามัยเจริญพันธุ์
3. กฎหมายน่ารู้สำหรับผู้หญิง
4. สตรีกับการศึกษาและศาสนา
5. การค้าหญิงและเด็ก ภัยมืดที่หนูพึงระวัง
6. เวทีที่มีความหมาย...ผู้หญิงบนเส้นทางการเมืองและราชการ
7. การคุ้มครองสิทธิแรงงานสตรี และเส้นทางสู่ความเป็นผู้ประกอบการ

(จากวารสารวิชาการ สิทธิมนุษยชน ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 สำนักงานคณะกรรมการ
สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และหนังสือชุด ถามตอบเรื่องน่ารู้สำหรับผู้หญิง
สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว)

และในปัจจุบัน บันทึกข้อตกลงความร่วมมือพัฒนาหลักสูตร
สิทธิมนุษยชนศึกษา ระหว่างสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนศึกษา
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนศึกษา วันที่ 9 กรกฎาคม 2548 ณ สำนักงาน
คณะกรรมการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นข้อตกลงเพื่อให้
ดำเนินการบรรจุประเด็นสิทธิมนุษยชนศึกษาในหลักสูตรการเรียน
การสอนของสถาบันอุดมศึกษา และการดำเนินการพัฒนาฝึกอบรมและ
จัดกิจกรรมการพัฒนาและการเรียนรู้ที่จำเป็น สำหรับผู้บริหาร นิสิต
นักศึกษา และบุคลากรทางการศึกษา รวมทั้งสถาบันครอบครัว ชุมชนและ
สังคม ให้เกิดความรู้ความเข้าใจ เกิดความตระหนัก และความสำนึก
ด้านสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ตลอดจน มีการสนับสนุน
การวิจัย ดำเนินการประชาสัมพันธ์ และเสริมสร้างเครือข่ายพันธมิตรและ
แนวร่วมสิทธิมนุษยชนศึกษา

	นอกจากนี้ สถานทนายความ ยังมีโครงการประชุมเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “การต่อต้านการค้าหญิงและเด็ก” สำหรับทนายความ เพื่อเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจร่วมกันของทนายความและสหวิชาชีพอื่น ในประเด็นเรื่องการค้ามนุษย์อย่างเป็นระบบ บนพื้นฐานของหลักสิทธิมนุษยชนและแนวความคิดเรื่องมิติหญิงชาย ตลอดจนเพิ่มทักษะ ทักษะคดี และมุมมอง สร้างเครือข่ายความร่วมมือ อันจะส่งผลทำให้ช่วยลดความกดดันในการดำเนินคดีและลดจำนวนคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับหลักการสิทธิมนุษยชน กฎหมายและแนวคิด ทั้งกฎหมายภายในประเทศ และระหว่างประเทศ ตลอดจนกระบวนการทำงานเพื่อแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ 422 ถ.พญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ : 0-2219-2973, 0-22192982-3 โทรสาร : 0-2219-2983 Website: http://www.nhrc.or.th สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website: http://www.women-family.go.th
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	เนื่องจากการศึกษาเรื่องสิทธิมนุษยชนยังเป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย จึงยังไม่มีมีการกล่าวถึงเรื่องการศึกษสิทธิมนุษยชนด้านสตรีโดยเฉพาะ แต่เป็นการสร้างความเข้าใจ สร้างองค์ความรู้โดยภาพรวมเกี่ยวกับเรื่องสิทธิมนุษยชนโดยทั่วไปมากกว่า
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ประเทศไทยยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนค่อนข้างจำกัด จึงถือเป็นความจำเป็นที่จะต้องมีการเผยแพร่ความรู้สิทธิมนุษยชนให้กว้างขวางออกไป เพื่อให้ทุกคนได้ตระหนักและได้ประจักษ์ถึงสิทธิมนุษยย์ว่าเป็นระบบที่มีคุณค่าที่สำคัญของสังคมที่จะทำให้สังคมไทยมีความเคารพและเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน การให้การศึกษาเรื่องสิทธิมนุษยชนสตรีจึงเป็นประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งที่จะเป็นการสร้างความเข้าใจให้กับสังคมถึงสิทธิที่สตรีพึงมี พึงได้ และควรได้รับการปฏิบัติในฐานะมนุษย์เช่นเดียวกับบุรุษ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 10 : ผู้หญิงกับสื่อ

ชื่อตัวชี้วัด	10.1 กฎหมายต่อต้านสื่อลามก ความรุนแรง การแสดงให้ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และการทำประโยชน์ในธุรกิจสื่อ
ขอบเขตความหมาย	กฎหมายที่ใช้ในการดำเนินงานด้านสื่อลามก ความรุนแรง การแสดงให้ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และการทำประโยชน์ในธุรกิจสื่อ โดยหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ใช้กฎหมาย
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อลดจำนวนสื่อลามก ความรุนแรง การแสดงให้ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และการทำประโยชน์ในธุรกิจสื่อ
หน่วยวัด	ฉบับ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ลดจำนวนสื่อลามก ความรุนแรง การแสดงให้ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ และการทำประโยชน์ในธุรกิจสื่อ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. กฎกระทรวง ฉบับที่ 14 (พ.ศ. 2537) ออกตามความใน พ.ร.บ. วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 หมวดที่ 3 ข้อ 16 ควบคุมรายการที่จะออกอากาศ (7) ไม่เป็นการแสดงออกทางยั่วยุการมรณห์หรือลามกอนาจาร 2. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ระบุว่า “ผู้ใด (1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้าหรือโดยการค้าเพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำผลิดมีไว้นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรพาไปหรือยังให้พาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งใดอันลามก (2) ประกอบการค้าหรือมีส่วนหรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้าเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าว แล้วขายแจกหรือแสดงอวดแก่ประชาชนหรือให้เข้าวัตถุหรือสิ่งของเช่นนั้น (3) เพื่อจะช่วยให้แพร่หลายหรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าว แล้วโฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใด ๆ ว่ามีบุคคลทำการอันเป็นความผิดตามมาตรานี้ หรือโฆษณาหรือโฆษณาว่าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้ว

จะหาได้จากบุคคลใดหรือโดยวิธีใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 6,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.2530

มาตรา 20 เทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่จะนำมาฉายหรือให้บริการในสถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ จะต้องเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ได้ผ่านการตรวจพิจารณา และได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามมาตรา 11 หรือมาตรา 14 หรือเป็นเทป หรือวัสดุโทรทัศน์ที่มีผู้รับรองสำเนาตามมาตรา 17 แล้วเท่านั้น ทั้งนี้ เว้นแต่สถานที่ให้บริการเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าว จะได้รับการยกเว้นตามที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา 34 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 6 มาตรา 20 วรรคหนึ่งหรือมาตรา 31 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

- ระเบียบ กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยหลักเกณฑ์วิธีการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบในเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2543 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. 2530 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มาบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 35 มาตรา 39 มาตรา 48 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมกิจการเทปและวัสดุ โทรทัศน์ กำหนดหลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบในเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ข้อ 4 (6) ไม่เป็นการแสดงออกทางขั้วอุดมการณ์ หรือลามกอนาจาร

4. พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.2473

มาตรา 4 ท่านห้ามมิให้ทำหรือฉายหรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศประกอบด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบ เรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี

มาตรา 7 เมื่อนายตรวจเห็นว่า ภาพยนตร์ใดมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 4 ให้มีอำนาจ

(1) ห้ามมิให้ทำภาพยนตร์นั้นต่อไป

(2) ยึดภาพยนตร์ที่ทำเสร็จแล้วหรือที่ยังไม่เสร็จ และส่งภาพยนตร์นั้น ๆ

แก่เจ้าพนักงานผู้พิจารณาขอให้พิจารณา

มาตรา 20 ผู้ใดทำการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ บังอาจขาย หรือนำหรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักรซึ่งภาพยนตร์ หรือสำแดง ประกาศ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 21 ผู้ใดทำการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ บังอาจขัดคำสั่ง อันชอบด้วยกฎหมายที่นายตรวจได้สั่งโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 7 ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ปรับไม่เกิน สองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

5. พระราชบัญญัติปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก

พ.ศ.2471

มาตรา 3 ผู้ใดเพื่อประโยชน์หรือในทางการค้าขาย จำหน่ายหรือแสดงอวด แก่สาธารณชนบังอาจทำ ทำให้มีขึ้น มีไว้ในครอบครอง นำหรือส่งเข้ามา จากต่างประเทศ ส่งออกไปนอกประเทศ พาไป ทำให้แพร่หลาย ให้ยืม หรือยังผู้อื่นให้นำหรือส่งเข้ามาจากต่างประเทศ ส่งออกไปนอกประเทศ พาไป ทำให้แพร่หลาย ให้ยืม หรือยังผู้อื่นให้นำหรือส่งเข้ามาจากต่างประเทศ ส่งออกไปนอกประเทศ พาไป ทำให้แพร่หลาย ให้ยืม หรือยังผู้อื่นให้นำ หรือส่งเข้ามาจากต่างประเทศ ส่งออกไปนอกประเทศ หรือพาไปซึ่ง หนังสืออันบุคคลแต่งขึ้น ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งที่พิมพ์ ขึ้น รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ที่ลามก หรือ วัตถุอันลามกอย่างอื่นก็ดี หรือประกอบกิจธุระ หรือมีส่วนในกิจธุระเกี่ยวแก่ วัตถุหรือสิ่งอันลามกดังกล่าวแล้ว จะในทางสาธารณะหรือในส่วนเอกชน ก็ดี ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 240 แห่ง กฎหมายลักษณะอาญา

มาตรา 4 ผู้ใดเพื่อจะช่วยในการทำให้แพร่หลาย หรือช่วยในการค้าวัตถุ อันลามกดังระบุไว้ในมาตราก่อน บังอาจประกาศโฆษณาหรือทำให้ทราบ ทุกคนไปว่า มีบุคคลทำให้แพร่หลาย หรือทำการค้าขายซึ่งวัตถุเช่นว่านี้ก็ดี หรือประกาศโฆษณาหรือทำให้ทราบกันไปโดยตรงหรือโดยอ้อมก็ดี ว่า บุคคลอาจหาวัตถุอันลามกดังกล่าวนั้นได้โดยวิธีใด ฉะนั้นท่านว่าผู้นั้น มีความผิดต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตราก่อนระเบียบ

หน่วยงานจัดเก็บ	กรมประชาสัมพันธ์ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา Website : http://www.kisdika.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	- กรมประชาสัมพันธ์ไม่ได้จัดเก็บข้อมูลที่ตรวจสอบจากรายการต่าง ๆ ทั้งจากโทรทัศน์และเคเบิลทีวี - ศูนย์เฝ้าระวังทางวัฒนธรรม สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ได้มีการเฝ้าติดตามเหตุการณ์ความเบี่ยงเบนทางวัฒนธรรมในสังคม ที่เกิดจากการกระทำของคนในสังคม และจากการเผยแพร่ของสื่อต่าง ๆ ขณะนี้ยังไม่มีรวบรวมสถิติ - สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยศูนย์อาชญากรรมทางเทคโนโลยี ได้จัดทำเว็บไซต์ http://cyber.police.go.th/webreport/ เพื่อให้ประชาชนได้แจ้งการกระทำผิด เบาะแส ที่พบเห็นจากWebsite / Chatroom ใด ที่น่าจะเป็นความผิด หรือไม่เหมาะสม ทั้งในเรื่องภาพลามกอนาจาร การค้าประเวณี การทารุณทางเพศกับเด็ก โดยส่งมาที่ e-mail: feedback@police.go.th, htcc@police.go.th เพื่อที่สำนักงานตำรวจจะดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป ซึ่งในปี 2547 ผลการรับแจ้งเว็บผิดกฎหมายมีเว็บลามก อนาจาร (ภาษาไทย) จำนวน 3775 เว็บ ขายวัตถุลามก อนาจาร (ภาษาไทย) จำนวน 1397 เว็บ จากการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะช่วยลดจำนวนสื่อลามก และเพิ่มความตระหนักต่อผู้ผลิตสื่อเพื่อไม่ให้เห็นสตรีเป็นสินค้าทางเพศลงได้
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	เป็นที่น่าสังเกตว่ากฎหมายบางฉบับ ประกาศใช้มานานแล้ว แต่ยังไม่มีการปรับปรุงแก้ไขให้ทันการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีการสื่อสารแบบใหม่ๆ ที่ถูกนำมาใช้ในการนำเสนอภาพที่ไม่เหมาะสม และทำให้เกิดภาพลักษณ์ที่ไม่ดีต่อสตรี และเป็นการตอกย้ำซ้ำเติมอคติทางเพศที่มีการปฏิบัติต่อสตรีอย่างไม่เท่าเทียม การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้ครอบคลุมและเหมาะสม ทั้งฐานความผิดและบทลงโทษจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้ปฏิบัติงานจะได้ใช้เป็นกรอบที่จะดำเนินการกับผู้กระทำผิดได้อย่างเหมาะสมและยังเป็นการส่งเสริมให้สังคมตระหนักและเคารพสิทธิสตรีมากขึ้น

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 10 : ผู้หญิงกับสื่อ

ชื่อตัวชี้วัด	10.2 สัดส่วนผู้หญิงในงานสื่อสารมวลชน
ขอบเขตความหมาย	ผู้หญิงที่ทำงานในวงการประชาสัมพันธ์และสื่อมวลชน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพิ่มการมีส่วนร่วมและการเข้าถึงของผู้หญิงในการแสดงออกและการตัดสินใจผ่านทางสื่อ และเทคโนโลยีการสื่อสารแบบใหม่
หน่วยวัด	ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพิ่มการมีส่วนร่วมและการเข้าถึงของผู้หญิงในการแสดงออกและการตัดสินใจผ่านทางสื่อและเทคโนโลยีการสื่อสารแบบใหม่
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้หญิงที่ทำงานอยู่ในวงการประชาสัมพันธ์และสื่อมวลชน}}{\text{ผู้ทำงานที่อยู่ในวงการประชาสัมพันธ์และสื่อมวลชนทั้งหมด}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี 2546 – 2547 หญิง 309 คน ชาย 2,500 คน หญิง ร้อยละ 11.0 ชาย ร้อยละ 89.0
วิธีการจัดทำ	รวบรวมข้อมูลจากสำนักงานประชาสัมพันธ์จังหวัด และหน่วยงานภาคเอกชนและผู้ที่เกี่ยวข้อง
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักพัฒนาการประชาสัมพันธ์ กรมประชาสัมพันธ์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักพัฒนาการประชาสัมพันธ์ กรมประชาสัมพันธ์ โทรศัพท์ : 0-218-2323 ต่อ 1623, 1626 โทรสาร : 0-218-2356 Website : http://www.prd.go.th
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	หนังสือทำเนียบสื่อมวลชนในประเทศไทย ปี 2546 - 2547
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ส่วนใหญ่เป็นระดับผู้บริหาร ไม่ครอบคลุมถึงเจ้าหน้าที่ระดับอื่น ๆ ด้วย
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ผู้หญิงที่ทำงานในด้านสื่อมวลชนยังมีจำนวนไม่มากนัก เมื่อเทียบกับผู้ชาย ทำให้การเสนอข่าวของผู้หญิงผ่านสื่อมวลชนเป็นมุมมองของผู้ชาย การนำเสนอภาพผู้หญิงผ่านสื่อควรให้ความระมัดระวังอย่างมากเพื่อจะได้ไม่ทำให้ผู้หญิงถูกกระทำซ้ำโดยสื่อมวลชนอีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นข่าวความรุนแรงในครอบครัว ข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็กและสตรี ซึ่งสื่อมวลชนจะต้องระมัดระวังการนำเสนอข่าวเป็นอย่างมากเพื่อไม่ให้กระทบต่อจิตใจครอบครัวของผู้ที่เสียหายจากปัญหาดังกล่าว

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 10 : ผู้หญิงกับสื่อ

ชื่อตัวชี้วัด	10.3 การอบรมความตระหนักเรื่องมิติหญิงชายสำหรับผู้ทำงานเกี่ยวกับสื่อ
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	ส่งเสริมการเสนอภาพผู้หญิงในสื่อที่ไม่ยึดติดแบบแผนเดิมๆ ให้มีสมดุลและหลากหลายระหว่างหญิงและชาย และไม่ตอกย้ำซ้ำเติมอคติทางเพศ (non-stereotyped portrayal)
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การส่งเสริมสนับสนุน การฝึกอบรมความเข้าใจบทบาทหญิงชายให้แก่ผู้ทำงานด้านสื่อสารมวลชน จะช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจในประเด็นความเสมอภาคหญิงชาย และการเคารพและไม่ละเมิดสิทธิสตรี และมีการนำเสนอภาพลักษณ์ของสตรีที่ไม่ยึดติดแบบแผนเดิม มีความสมดุลและหลากหลายมากขึ้นเพื่อให้สังคมรับรู้ศักยภาพและการมีส่วนร่วมของสตรีที่ก่อประโยชน์แก่สังคม อีกทั้งจะช่วยให้สื่อมวลชนได้ละเว้นการนำเสนอภาพให้สตรีเป็นเพศต่ำต้อย เป็นวัตถุทางเพศ เป็นสินค้า

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 10 : ผู้หญิงกับสื่อ

ชื่อตัวชี้วัด	10.4 การส่งเสริมกิจกรรมการติดตามสื่อสตรี
ขอบเขตความหมาย	สร้างความตระหนักต่อสื่อมวลชนเพื่อร่วมกันลดการสร้างอคติทางเพศที่สื่อออกมาทางภาพและข่าวในหนังสือพิมพ์
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อเป็นเครือข่ายทางภูมิปัญญาและศูนย์กลางสำหรับผู้บริโภคสื่อ ทั้งในแง่ข้อมูลข่าวสารและการแสดงความคิดเห็นกลับไปยังสื่อ
หน่วยวัด	ครั้ง
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพื่อผลักดันให้เกิดการปรับเปลี่ยนทัศนคติในเชิงสร้างสรรค์ต่อสตรีไทยต่อไป
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี 2544 – 2545 ประชุมเครือข่ายสื่อสตรี จำนวน 9 ครั้ง ปี 2546 การสัมมนาเครือข่ายสื่อสตรี จำนวน 4 ครั้ง ได้แก่ 1. กลุ่มผู้จัดละคร ในวันที่ 24 มิถุนายน 2546 2. กลุ่มโฆษณา ในวันที่ 27 มิถุนายน 2546 3. กลุ่มผู้จัดรายการวิทยุ ในวันที่ 4 กรกฎาคม 2546 4. กลุ่มผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ในวันที่ 9 กรกฎาคม 2546 การออกพบปะผู้บริหารสื่อมวลชนจากสำนักพิมพ์ 7 แห่ง ได้แก่ หนังสือพิมพ์มติชน ข่าวสด Bangkok Post โพสต์ทูเดย์ The Nation คมชัดลึก และกรุงเทพธุรกิจ สัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง “รวมพลคนสร้างสรรค์สื่อเพื่อสตรี” ในวันที่ 8 กันยายน 2546 ปี 2547 เชิญชมสื่อมวลชน
วิธีการจัดทำ	จัดประชุม/สัมมนาเพื่อติดตามสื่อสตรี
หน่วยงานจัดเก็บ	กองส่งเสริมและพัฒนาเครือข่าย สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กองส่งเสริมและพัฒนาเครือข่าย สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ Website: http://www.women-family.go.th

ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2544
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสาร “รวมพลคนสรรสร้างสื่อเพื่อสตรี” ปี 2546
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	- ละครหลังข่าว เป็นสื่อที่มีผู้ชมเป็นจำนวนมาก การผลิตละครทางโทรทัศน์ยังมีการเน้นการใช้ความรุนแรง ตบตี แย่งชิง ทำให้เกิดการถ่ายทอดพฤติกรรมเลียนแบบขึ้นต่อคนในสังคมได้ ดังนั้นผู้ผลิตสื่อ ควรสร้างสรรค์สื่อ สอดแทรกทัศนคติและแง่คิดในการดำเนินชีวิตที่ดี - โฆษณา เป็นสื่อที่นิยมนำเสนอสรีระของผู้หญิง ทำให้มองผู้หญิงมีคุณค่าน้อย ขาดความเคารพในความเป็นผู้หญิง ผู้ผลิตโฆษณาจำเป็นต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีของผู้หญิงที่มีความเท่าเทียมกับผู้ชาย มิใช่สินค้าที่จะนำสรีระผู้หญิงมาขาย การทำโฆษณาควรเน้นที่ประโยชน์ คุณค่า การใช้งานของสินค้านั้น ๆ มากกว่า - สื่อวิทยุ ที่มีรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับสตรี 2 ประเภท คือ รายการตอบปัญหาทางเพศ และรายการประเภทสนทนา โดยเนื้อหาส่วนใหญ่ในรายการวิทยุเป็นความบันเทิง เรื่องความงาม/สุขภาพ ตลอดจนเป็นรายการให้ความรู้เพื่อการเป็นแม่และภรรยาที่ดี ซึ่งถ้าผู้จัดรายการ สอดแทรกเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อผู้หญิง ปรึกษาปัญหาให้กับผู้หญิง สร้างความเข้าใจกันระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย กระตุ้นให้ผู้หญิงเห็นคุณค่าของตนเอง - รายการโทรทัศน์ ควรมีการจัดเรตติ้งรายการโทรทัศน์ตามระดับความรุนแรงของเนื้อหา และเพื่อให้ออกอากาศเหมาะสมกับช่วงเวลาและกลุ่มเป้าหมาย - กิจกรรมติดตามสื่อสตรี เป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้างความตระหนักให้แก่สื่อมวลชนในการช่วยการลดการตกย่ำแย่เดิมคคติทางเพศ ที่เผยแพร่ผ่านสื่อในทุกรูปแบบ เป็นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือ และส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ การแก้ไขปัญหาในระหว่างผู้ทำงานด้านสื่อสารมวลชน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 11 : ผู้หญิงกับสิ่งแวดล้อม

ชื่อตัวชี้วัด	11.1 สัดส่วนผู้หญิงในคณะกรรมการ/หน่วยงานระดับการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม
ขอบเขตความหมาย	คณะกรรมการ/อนุกรรมการด้านสิ่งแวดล้อมของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้หญิงในการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อมทุกระดับ
หน่วยวัด	คน/ร้อยละ
เป้าหมาย / เกณฑ์	เพิ่มผู้หญิงในคณะกรรมการ/หน่วยงานระดับการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนผู้หญิงในคณะกรรมการ/หน่วยงานระดับการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม}}{\text{จำนวนคณะกรรมการ/หน่วยงานระดับการตัดสินใจด้านสิ่งแวดล้อม}} \times 100$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (หญิง = 2 ชาย = 30) 2. คณะกรรมการจัดที่ดินแห่งชาติ (- ไม่มีข้อมูล -) 3. คณะกรรมการควบคุมมลพิษ (- ไม่มีข้อมูล -) 4. คณะกรรมการกองทุนสิ่งแวดล้อม (- ไม่มีข้อมูล -) 5. คณะกรรมการผู้ชำนาญการ ภายใต้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (- ไม่มีข้อมูล -) 6. คณะกรรมการพัฒนากลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา (- ไม่มีข้อมูล -) 7. คณะอนุกรรมการพิจารณาถ่วงดุลการดำเนินการบริหารจัดการที่ดิน (- ไม่มีข้อมูล -) 8. คณะอนุกรรมการภายใต้ คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (- ไม่มีข้อมูล -)
วิธีการจัดทำ	รวบรวมจากคณะกรรมการ/คณะอนุกรรมการที่รับการแต่งตั้ง
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานนโยบายและแผน กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่	สำนักงานนโยบายและแผน
(สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม Website : http://www.onep.go.th
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547

การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	Website : http://www.onep.go.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	จากข้อมูลสถิติจะเห็นได้ว่ามีผู้หญิงร่วมเป็นคณะกรรมการ/คณะอนุกรรมการจำนวนน้อยมาก ซึ่งหน้าที่ของคณะต่าง ๆ จะต้องเสนอนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม กำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม เป็นต้น การที่ผู้หญิงจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม เนื่องจากผู้หญิงมีความสัมพันธ์กับธรรมชาติมายาวนาน โดยเฉพาะผู้หญิงในชนบท ทั้งในฐานะผู้ใช้ประโยชน์ ผู้จัดการ ผู้นำการเปลี่ยนแปลง ผู้ให้และถ่ายทอดความรู้ รวมทั้งผู้ได้รับผลกระทบจากปัญหาสิ่งแวดล้อม การให้โอกาสผู้หญิงมีส่วนร่วมมากขึ้นเป็นการนำศักยภาพของผู้หญิงมาใช้ในการฟื้นฟูและรักษาสิ่งแวดล้อม

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 11 : ผู้หญิงกับสิ่งแวดล้อม

ชื่อตัวชี้วัด	11.2 การฝึกอบรมด้านสิ่งแวดล้อมและการจัดการด้านทรัพยากร
ขอบเขตความหมาย	หลักสูตรอบรมด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ศูนย์วิจัยและฝึกอบรมด้านสิ่งแวดล้อมดำเนินการจัดฝึกอบรม ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2546
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อสร้างความตระหนักและมุมมองด้านมิติหญิงชายในการให้สตรีเข้าไปมีส่วนร่วมด้านสิ่งแวดล้อม
หน่วยวัด	คน
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี 2546 จำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตรต่าง ๆ จำแนกเพศ 1. หลักสูตรการวางแผนจัดการสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด เป็นหญิง 17 คน ชาย 16 คน 2. หลักสูตรการเป็นนักกู้ภัยสารเคมี เป็นหญิง - คน ชาย 32 คน 3. หลักสูตรเทคโนโลยีสะอาดสำหรับชุมชน เป็นหญิง 18 คน ชาย 10 คน 4. หลักสูตรการเสริมสร้างจิตสำนึกและการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นหญิง 12 คน ชาย 16 คน 5. หลักสูตรการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน เป็นหญิง 15 คน ชาย 14 คน 6. หลักสูตรเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อม เป็นหญิง 14 คน ชาย 15 คน 7. หลักสูตรการควบคุมคุณภาพภายในห้องปฏิบัติการสิ่งแวดล้อม เป็นหญิง 25 คน ชาย 8 คน 8. หลักสูตรการบริหารจัดการน้ำเสียชุมชน เป็นหญิง 13 คน ชาย 15 คน 9. หลักสูตรองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับการบังคับใช้กฎหมาย สิ่งแวดล้อม เป็นหญิง 7 คน ชาย 18 คน

	10.หลักสูตรสิ่งแวดล้อมกับความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม เป็นหญิง 15 คน ชาย 11 คน 11.หลักสูตรเทคนิคการประเมินระดับเสียงจากการจราจรทางอากาศ เป็นหญิง 15 คน ชาย 21 คน 12. หลักสูตรการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมโครงการอุตสาหกรรม เป็นหญิง 22 คน ชาย 7 คน
วิธีการจัดทำ	รายงาน
ความถี่การจัดเก็บ	ประจำปี
หน่วยงานจัดเก็บ	ศูนย์วิจัยและฝึกอบรมด้านสิ่งแวดล้อม กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	ศูนย์วิจัยและฝึกอบรมด้านสิ่งแวดล้อม กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม โทรศัพท์ : 0-2577-1140
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้าไปส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ เป็นสิ่งสำคัญ ฉะนั้น การเห็นความสำคัญของผู้หญิงให้เข้าร่วมอบรม หลักสูตรต่าง ๆ ด้านสิ่งแวดล้อมจะทำให้ผู้หญิงใช้ความสามารถของ ตนเอง และนำความรู้มาใช้กับสังคมได้อย่างดียิ่ง

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 11 : ผู้หญิงกับสิ่งแวดล้อม

ชื่อตัวชี้วัด	11.3 การวิเคราะห์มิติหญิงชายเกี่ยวกับนโยบายและโครงการด้านสิ่งแวดล้อม
ขอบเขตความหมาย	การวิเคราะห์นโยบายและโครงการด้านสิ่งแวดล้อม โดยมีมุมมองบทบาทหญิงชาย เพื่อว่ามีผลกระทบต่อผู้หญิงและผู้ชายอย่างไร
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	ประเมินผลกระทบของการพัฒนาและนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมที่มีต่อสตรี
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การวิเคราะห์นโยบายและโครงการที่มีมุมมองบทบาทหญิงชายจะช่วยให้การกำหนดนโยบาย มาตรการ แนวทางการดำเนินงานโครงการมีความเหมาะสมสอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของทั้งผู้หญิงและผู้ชาย รวมถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นทั้งในทางบวกและทางลบที่มีต่อสตรีก็จะได้รับการพิจารณาอย่างจริงจังด้วย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 11 : ผู้หญิงกับสิ่งแวดล้อม

ชื่อตัวชี้วัด	11.4 สัดส่วนผู้หญิงในฐานะผู้นำการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติ
ขอบเขตความหมาย	จำนวนผู้หญิงที่เป็นผู้นำในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรมชาติ
วัตถุประสงค์/ความสำคัญ	เพื่อให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การนำความรู้และการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ของ ผู้หญิงมาใช้เพื่อให้ผู้หญิงเข้ามามีส่วนร่วมในด้านสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิด การบูรณาการกันเพื่อให้เกิดการร่วมคิด ร่วมทำ เพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ที่ยั่งยืนต่อไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 11 : ผู้หญิงกับสิ่งแวดล้อม

ชื่อตัวชี้วัด	11.5 ฐานข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้หญิงเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรและการรักษาสิ่งแวดล้อม
ขอบเขตความหมาย	การจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์ของผู้หญิงเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรและการรักษาสิ่งแวดล้อม
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นของผู้หญิงมาใช้ในการจัดการทรัพยากรและการรักษาสิ่งแวดล้อม
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ไม่มีข้อมูล -
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ผู้หญิงมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมาโดยตลอด โดยเฉพาะผู้หญิงในชนบททั้งในฐานะผู้ใช้ประโยชน์ ผู้จัดการ ผู้นำการเปลี่ยนแปลง ผู้ให้และถ่ายทอดความรู้ รวมทั้งผู้ได้รับผลกระทบจากปัญหาสิ่งแวดล้อมโดยตรง นำความรู้และประสบการณ์ของผู้หญิงมาใช้ในการจัดการทรัพยากรและรักษาสิ่งแวดล้อมจะก่อให้เกิดประโยชน์ไม่เฉพาะแก่กลุ่มผู้หญิงเอง แต่ยังเป็นประโยชน์อย่างมากกับชุมชนและยังผลต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.1 การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก
ขอบเขตความหมาย	การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก รัฐจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีข้อบทต่างๆ ที่อยู่ในอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กทุกประการตั้งแต่วันที่มีการให้สัตยาบัน และหากกฎหมายภายในรัฐไม่เปิดช่องให้ปฏิบัติตามสนธิสัญญาได้ รัฐต้องดำเนินการออกกฎหมายอนุวัติการหรือแก้กฎหมายภายในของตนให้สอดคล้องกับสนธิสัญญา
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิและสวัสดิการแก่เด็ก และจัดการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบต่อเด็ก
หน่วยวัด	เสนอรายงานผลการดำเนินงาน ทุก 5 ปี ต่อคณะกรรมการสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ
เป้าหมาย / เกณฑ์	ปฏิบัติตามพันธกรณีในข้อบทต่างๆ ที่อยู่ในอนุสัญญา และยกเลิกข้อสงวนที่ตั้งไว้ทุกประการ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ประเทศไทยเสนอรายงานต่อคณะกรรมการฯ ฉบับแรกเมื่อ พ.ศ. 2539 ฉบับสองเมื่อ พ.ศ. 2544
วิธีการจัดทำ	จัดตั้งคณะทำงานจัดทำรายงานผลการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก
ความถี่การจัดเก็บ	ทุก 5 ปี
หน่วยงานจัดทำ	สำนักส่งเสริมและพิทักษ์เด็ก กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักส่งเสริมและพิทักษ์เด็ก กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โทรศัพท์ : 0-2255-2398 ต่อ 221
ปีที่เริ่มดำเนินการ	ภาคยานุวัติอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ปี พ.ศ. 2535 รายงานผลการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ฉบับแรกเมื่อ พ.ศ. 2539
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	รายงานผลการดำเนินงานตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ฉบับสองเมื่อ พ.ศ. 2544

ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสารรายงานผลการดำเนินงานของประเทศไทยตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก มีผลให้ประเทศไทยต้องปฏิบัติตามพันธกรณีที่บัญญัติในอนุสัญญานหลักพื้นฐาน 4 ประการคือ 1. การห้ามเลือกปฏิบัติต่อเด็กและการให้ความสำคัญกับเด็กทุกคนเท่าเทียมกัน 2. คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก 3. สิทธิในการมีชีวิต การอยู่รอด และการพัฒนาทางด้านจิตใจ อารมณ์ และสังคม 4. สิทธิในการแสดงความคิดเห็นของเด็กและการให้ความสำคัญกับความคิดเหล่านั้น ซึ่งหลักการทั้ง 4 ประการนี้ก็จะครอบคลุมถึงเด็กผู้หญิงด้วย ทำให้เด็กผู้หญิงได้รับการดูแลภายใต้อนุสัญญานฉบับนี้เช่นกัน ประเทศไทยมีการดำเนินงานในเรื่องสิทธิเด็กที่สำคัญๆ หลายประการเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาซึ่งเอื้อประโยชน์ต่อเด็กมากขึ้น แต่เนื่องจากสิทธิเด็กยังเป็นเรื่องใหม่สำหรับผู้เกี่ยวข้องทำให้ผลในทางปฏิบัติยังประสบความสำเร็จไม่มากนัก เพราะต้องประสบปัญหา ในการบังคับใช้ หรือยังต้องดำเนินงานอีกหลายประการในการขจัดปัญหา เพื่อให้สนองตอบอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กให้ได้มากที่สุด ซึ่งคงมีผลเป็นรูปธรรมที่ดีขึ้นต่อไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.2 กฎหมายและนโยบายเพื่อป้องกันการมีทารกเพศหญิง และการคลอดก่อนกำหนดเนื่องจากการเลือกเพศ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อจัดการเลือกเพศทารก
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ประเทศไทยไม่มีนโยบายหรือกฎหมาย เพื่อป้องกันการมีทารกเพศหญิง และการคลอดก่อนกำหนดเนื่องจากการเลือกเพศ เนื่องจากไม่ประสบ ปัญหาการเลือกเพศทารกที่ชัดเจน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ในสังคมทุกแห่งทั่วโลก มีการฆ่าเด็กทารกเพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจ หรือความพยายามในการรักษาความสมดุลระหว่างอัตรา การเพิ่มของประชากรกับทรัพยากรธรรมชาติ ปรากฏการณ์ทางสังคม ที่เกิดขึ้น ก็คือ การเลือกกำจัดเด็กทารกหญิง การฆ่าเด็กทารกหญิง ในบางประเทศ อาทิ จีนและอินเดีย เป็นปรากฏการณ์ธรรมดาสามัญและ มีการบันทึกเป็นหลักฐานไว้ โดยเงื่อนไขหลักคั่นให้มนุษย์เลือกเลี้ยงดู ทารกชายมากกว่าเด็กทารกหญิง สืบเนื่องมาจากอันตรายจากสงคราม และการเพิ่มอย่างรวดเร็วของประชากร ซึ่งเป็นเงื่อนไขทางสังคม วัฒนธรรมที่เอื้ออำนวยให้เกิดการแบ่งแยกและความเหลื่อมล้ำทางเพศ การเลือกทำลายเด็กหญิงเป็นรูปธรรมชัดเจนของแนวความคิดที่ว่า เพศหญิงเป็นเพศที่สังคมละทิ้งได้ (dispendable) และไม่มีความสำคัญเท่าเพศชาย ความรู้สึกและค่านิยมประเภทนี้ได้รับการสั่งสม และผลิตซ้ำ จนฝังแน่น ในความนึกคิดของผู้ชายซึ่งเป็นกลุ่มผูกขาดอำนาจทางการเมือง และการเมือง แนวความคิดเช่นนี้ยังกลายมาเป็นพื้นฐานทาง วัฒนธรรมของ การเอารัดเอาเปรียบทางเพศตลอดมาทุกยุคทุกสมัย ในสังคมปัจจุบันแม้การปฏิบัติจะถูกยกเลิกไปแล้ว แต่ความคิดของคน ต่อเรื่องเพศของบุตรยังปรากฏให้เห็น เช่น คำกล่าวว่า บุตรชายสามารถ พาบิดามารดาไปถึงสวรรค์ได้ ซึ่งความคิดนี้ย่อมส่งผลต่อการดูแลเลี้ยงดู บุตรชายและบุตรหญิงแตกต่างกัน ในสังคมไทยยังมีความคิดที่ พี่หรือน้องสาวยอมเสียสละให้พี่หรือน้องชายได้รับการศึกษาที่สูง สตรี จะเป็นผู้ยอมรับสภาพการด้อยโอกาสในสังคมที่ยังมีความคิดความเชื่อ ดังกล่าวอยู่แต่เปลี่ยนมาเป็นรูปแบบของการเลือกเพศบุตร ซึ่งส่งผลต่อ

ภาวะการเจริญพันธุ์เช่นกัน การปฏิบัติเรื่องการเลือกเพศบุตรในสังคม
ก้าวหน้า ซึ่งเทคโนโลยีทางการแพทย์สามารถให้สามีภรรยาเลือกเพศ
บุตรได้ย่อมจะมีผลกระทบต่อการเกิด และมีผลต่อสภาพชีวิตของ
สังคมส่วนรวม การเลือกเพศบุตร การฆ่าทารก และค่านิยม
ที่มีต่อบุตรชายและบุตรหญิง จะมีผลกระทบต่อการเกิดหรือการป้องกัน
การเกิด กล่าวคือ สังคมที่มีการยอมรับการฆ่าทารก หรือการนิยมเพศบุตร
ก็จะมีผลให้เกิดต่ำ หรือมีการเกิดของเพศบางเพศมากกว่าอีกเพศหนึ่ง
แต่ถ้าสังคมที่ไม่มีการปฏิบัติเรื่องฆ่าทารกก็จะทำให้ครรภ์มีโอกาสดังเกิด
ซึ่งทำให้การเจริญพันธุ์สูงได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.3 กฎหมายรับรองสิทธิการสืบทอดมรดกที่เท่าเทียมของเด็กผู้หญิง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อจัดการเลือกปฏิบัติในเรื่องสิทธิการสืบทอดมรดกของเด็กผู้หญิง
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หมวด มรดก มาตรา 1599 เมื่อบุคคลใดตาย มรดกของบุคคลนั้นตกทอดแก่ทายาท มาตรา 1603 กองมรดกย่อมตกทอดแก่ทายาทโดยสิทธิตามกฎหมาย (ทายาทโดยธรรม) หรือโดยพินัยกรรม (ผู้รับพินัยกรรม) มาตรา 1629 ทายาทโดยธรรมมีหลักลำดับเท่านั้น แต่ละลำดับมีสิทธิได้รับมรดกก่อนหลัง มาตรา 1631 ในระหว่างผู้สืบสันดานต่างชั้นกันนั้น บุตรเจ้ามรดก อันอยู่ในชั้นสนิทที่สุดเท่านั้นมีสิทธิรับมรดก กฎหมายครอบครัว ระบุว่า หญิงและชายมีสิทธิในการรับมรดกตามกฎหมายเท่าเทียมกัน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ประเทศไทยไม่มีการกีดกันผู้หญิงชัดเจนในการสืบทอดมรดก และไม่มีบทบัญญัติหรือกฎหมายมาตราใดที่กำหนดความแตกต่างระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายในสิทธิการสืบทอดมรดก กฎหมายระบุไว้เพียงบุคคลที่มีสิทธิรับกองมรดก ซึ่งสามารถตกทอดแก่ทายาทได้ 2 ทาง คือ “ทายาทโดยธรรม” และ “ผู้รับพินัยกรรม” และตามกฎหมายครอบครัวหญิงและชายมีสิทธิในการรับมรดกตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.4 กฎหมายรับรองอายุขั้นต่ำที่แต่งงานได้
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อกำหนดอายุขั้นต่ำของการแต่งงานไว้ไม่ให้แต่งงานก่อนวัยอันควร
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ประเทศไทยมีกฎหมายที่ให้การรับรองอายุขั้นต่ำที่แต่งงานได้ โดยกำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หมวด การสมรส มาตรา 1448 การสมรสจะทำได้ต่อเมื่อชายและหญิงอายุ 17 ปี บริบูรณ์แล้ว แต่ในกรณีที่มีเหตุอันควร ศาลอาจอนุญาตให้ทำการสมรสก่อนนั้นได้ ประมวลกฎหมายอาญา ในส่วนความผิดทางเพศ กำหนดว่า หากชายนั้นมีความสัมพันธ์กับเด็กอายุเกินกว่า 13 ปี แต่ไม่เกิน 15 ปี และได้รับความยินยอมจากเด็กหญิงหรือบิดามารดาของเด็กนั้น ศาลอาจอนุญาตให้ทำการสมรสได้และฝ่ายชายไม่ต้องรับโทษ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การกำหนดอายุการแต่งงานไว้ เนื่องจากการแต่งงานก่อนวัยอันสมควร อาจทำให้ผู้หญิงเสี่ยงมากขึ้นต่อการตั้งครรภ์ โดยไม่มีการป้องกัน เพราะขาดประสบการณ์ ข้อมูล และเข้าถึงบริการด้านสุขภาพ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อสุขภาพของผู้หญิง เช่น การติดเชื้อเอชไอวี โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย ปัญหาแทรกซ้อนระหว่างตั้งครรภ์ การคลอดและความเสี่ยงต่อการเสียชีวิตของมารดา รวมถึงสุขภาพของเด็กที่เกิดมาด้วย การมีบุตรตั้งแต่อายุน้อยยังเป็นอุปสรรคต่อโอกาสทางการศึกษา การมีงานทำ และอาจตกอยู่ในวงจรแห่งความยากจน รวมทั้งการเสียโอกาสทางสังคมอื่นๆ ด้วย

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.5 กฎหมายกำหนดอายุขั้นต่ำสำหรับการจ้างงาน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อป้องกันและจัดการใช้แรงงานเด็ก ซึ่งเป็นมาตรการปกป้องมิให้เด็กต้องทำงานตั้งแต่อายุน้อย
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐให้ควบคุมครองแรงงานหญิงและเด็กไว้ใน มาตรา 86 “รัฐต้องส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ คุ้มครองแรงงาน โดยเฉพาะแรงงานเด็กและแรงงานหญิง จัดระบบแรงงานสัมพันธ์ การประกันสังคมรวมทั้งค่าตอบแทนแรงงานให้เป็นธรรม” 2. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 44 เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้แรงงาน กำหนดสภาพการทำงานและการจ้างงานสำหรับเด็ก โดยกำหนดอายุขั้นต่ำที่อนุญาตให้เด็กทำงานได้ต้องเป็นเด็กที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี รวมทั้งมีการปรับปรุงในสาระสำคัญของกฎหมาย และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองการใช้แรงงานเด็ก เพื่อให้เด็กได้รับสิทธิประโยชน์เพิ่มขึ้นหลายประการ
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน กระทรวงแรงงาน ถนนมิตรไมตรี เขตดินแดง กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ : 0-2245-4310-1
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	พัฒนาการการแก้ปัญหาแรงงานเด็กในประเทศไทยนั้น จัดได้ว่ามีความก้าวหน้ามากพอสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการจ้างงานในระบบซึ่งถูกกำกับดูแลด้วยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเป็นมาตรการที่จะบรรเทาปัญหาแรงงานเด็กทั้งในระบบและนอกระบบในอนาคตได้อีกทาง อย่างไรก็ตาม ผลพวงจากภาวะวิกฤตเศรษฐกิจทำให้เด็กในครอบครัวยากจนมีแนวโน้มไม่เรียนต่อ ไม่มีโอกาสได้รับการศึกษา แต่ต้องออกทำงานนอกบ้านเพื่อช่วยเหลือตัวเองและครอบครัว นอกจากนี้การเลื่อมล้ำของระดับศีลธรรมของสังคมยังเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กตกเป็นเหยื่อของการจ้างงาน ถูกบังคับ ถูกแสวงประโยชน์ และล่วงละเมิดสิทธิ ทำให้เด็กต้องจำยอมทำงานในลักษณะที่ซ่อนเร้น และเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มากขึ้น ปัญหาแรงงานเด็กในลักษณะดังกล่าวนี้ นับวันจะลุกลามขยาย ขอบเขตอย่างกว้างขวาง และทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในกรณีของ แรงงานเด็กในกระบวนการค้าประเวณี การขนส่งยาเสพติด และ กระบวนการผลิตที่ไม่ได้มาตรฐานหรือที่มีลักษณะซ่อนเร้น ปิดกั้นโอกาส ในการได้รับความช่วยเหลือหรือพัฒนา ซึ่งเด็กผู้หญิงจะตกอยู่ในภาวะ เสี่ยงต่อการถูกเอารัดเอาเปรียบแสวงหาประโยชน์และล่วงละเมิดมากกว่า เด็กชายอันเป็นผลมาจากค่านิยม วัฒนธรรมที่มีอคติทางเพศ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.6 กฎหมายที่ปกป้องเด็กจากการถูกทำร้าย ทารุณกรรม และแสวงหาประโยชน์
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อปกป้องเด็กจากการถูกทำร้าย ทารุณกรรม และแสวงหาประโยชน์
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. อนุสัญญา ILO ฉบับที่ 29 ว่าด้วยการเกณฑ์แรงงานหรือแรงงานบังคับ ซึ่งประเทศไทยรับรองเมื่อเดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512 อนุสัญญานี้มุ่งเน้นการปกป้องสิทธิเด็กจากการถูกใช้แรงงานอย่างทารุณ เช่น การใช้ทาสเด็ก หรือการค้าประเวณีเด็ก เป็นต้น 2. อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่กระทำโดยองค์กรอาชญากรรม(Convention against Transnational Organized Crimes) ประเทศไทยรับรองอนุสัญญาดังกล่าวเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2543 และพิธีสารเพื่อการป้องกันปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก 3. อนุสัญญา ILO ฉบับที่ 182 ว่าด้วยการขจัดปัญหาแรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้ายที่สุด ซึ่งประเทศไทยได้รับรองอนุสัญญาในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2544 อนุสัญญานี้เป็นอนุสัญญาที่ส่งเสริมสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานและสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก มีเนื้อหากำหนดให้รัฐที่เข้าเป็นภาคีดำเนินการโดยทันทีเพื่อขจัดการใช้แรงงานเด็กในรูปแบบ 4 ประการ คือ 1) การใช้ทาสหรือลักษณะที่คล้ายกัน เช่น การขายและค้าเด็ก แรงงานจัดหนี้ แรงงานไพร่ตืดที่ดิน แรงงานบังคับหรือเรียกเกณฑ์ ซึ่งรวมถึงการเกณฑ์เด็กเพื่อใช้ประโยชน์ในความขัดแย้งทางอาวุธ 2) การใช้ จัดหา หรือเสนอเด็กเพื่อการค้าประเวณี การผลิตสื่อบลามก หรือการแสดงลามก 3) การใช้ จัดหา หรือเสนอเด็กเพื่อกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย โดยเฉพาะการผลิตและการค้ายาเสพติด 4) การทำงานที่ในลักษณะงานหรือโดยสภาพแวดล้อมในการทำงานมีแนวโน้มจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพความปลอดภัย หรือศีลธรรมของเด็ก

4. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 398, 289, 292, 277, 279, 282, 283, 312 การทำทารุณต่อบุคคลอายุต่ำกว่า 15 ปี (ม.398) การฆ่าโดยทรมานหรือโดยกระทำทารุณ (ม. 289) การปฏิบัติอันทารุณแก่บุคคลซึ่งต้องพึ่งตนในการดำรงชีพหรือในการอื่นใด เพื่อให้บุคคลนั้นฆ่าตนเอง (ม.292) การกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี (ม.277) การกระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี (ม.279) ผู้เป็นธุระจัดหาเพื่อการอนาจาร (ม.282) ผู้เป็นธุระจัดหาเพื่อการอนาจาร โดยใช้กำลังประทุษร้าย (ม.283) การเอาคนเป็นทาสหรือให้มีฐานะคล้ายทาส (ม.312) การเรียกค่าไถ่โดยกระทำทารุณโหดร้ายต่อผู้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือถูกกักขัง นอกจากนั้นยังมีกฎหมายห้ามบุคคลใดทำร้ายหรือกระทำทารุณต่อเด็ก

5. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1582 กำหนดว่า ถ้าผู้ใดใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบ เช่น ทารุณกรรม หรือประพฤดิชั่วร้าย ไม่เหมาะสมต่อเด็กให้ศาลมีอำนาจถอนอำนาจการเป็นผู้ปกครองได้

6. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540 พระราชบัญญัติเริ่มบังคับใช้วันที่ 17 พฤศจิกายน 2540 เกี่ยวกับการพาไปเพื่ออนาจาร โดยนำการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็กที่ยังไม่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นมากำหนดให้เป็นความผิดเพิ่มเติมในประมวลกฎหมายอาญา โดยขยายบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดจากการนำหญิงและเด็กมาทำงานในสภาพที่ใช้แรงงานโดยทารุณโหดร้าย การนำมาเป็นขอมานและขยายไปถึงการกระทำต่อเด็กชายด้วย รวมทั้งมีผลครอบคลุมการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักร ซึ่งให้อำนาจแก่ศาลไทยในการลงโทษการกระทำผิดอันมีลักษณะเป็นความผิดอาญา ระหว่างประเทศ

7. พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ. 2547 เกี่ยวกับการสอบปากคำเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี ซึ่งระบุถึงขั้นตอนการสอบปากคำผู้เสียหายหรือพยานที่เป็นเด็ก ทั้งในชั้นพนักงานสอบสวนและในชั้นศาล ให้แยกกระทำในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการสอบปากคำนั้นด้วย รวมทั้งให้มีการสืบพยานได้ทันทีในกรณีที่พยานต้องเดินทางออกนอกประเทศ หรือมีถิ่นที่อยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง และการสืบพยานในชั้นศาลอาจกระทำโดยถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การของพยานที่ได้บันทึกไว้ในชั้นสอบสวนก็ได้

8. พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 กำหนดหลักในการปฏิบัติต่อเด็ก ทั้งด้านการสงเคราะห์ การคุ้มครองสวัสดิภาพ การพัฒนาและฟื้นฟู และการส่งเสริมความประพฤติเด็ก โดยมีการกำหนดหน้าที่ของบิดามารดา ในการดูแลบุตรแต่หากไม่สามารถทำหน้าที่ได้ รัฐจึงจะเข้าไปแทรกแซง ดูแล และให้การช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ มีบทลงโทษผู้ฝ่าฝืน มีการ กำหนดกลไกในการดูแลเด็กในรูปของคณะกรรมการทั้งในระดับชาติและ ระดับจังหวัด เน้นการปกป้องคุ้มครองเด็กมากกว่าการลงโทษ และ กำหนดให้ชุมชนและสังคมต้องมีส่วนร่วมในการดูแลเด็ก มีมาตรฐาน ขั้นต่ำในการดูแลเด็ก

9. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 พ.ร.บ ฉบับนี้ใช้บังคับเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2539 เพื่อป้องกันและ ปราบปรามปัญหาโสเภณีเด็กอย่างจริงจัง โดยมีบทลงโทษสถานหนักกับ ผู้เป็นต้นเหตุให้เด็กต้องเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี ขณะเดียวกันโทษ ที่ลงแก่ผู้ค้าประเวณีจะเบาขึ้น เพราะถือว่าผู้ค้าประเวณีไม่ใช่อาชญากร ที่กระทำผิดร้ายแรง แต่มุ่งเน้นในด้านการให้ความช่วยเหลือ การบำบัด ฟื้นฟู การพัฒนาคุณภาพชีวิต

10. พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิง และเด็ก พ.ศ. 2540 พ.ร.บ ฉบับนี้ใช้บังคับเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2540 ได้ขยายขอบเขตการคุ้มครองไปถึงเด็กชาย มีการกำหนดมาตรการและ กลไกในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กให้แก่เจ้าหน้าที่ กฎหมายนี้ขยายขอบเขตของการลงโทษไปถึงการกระทำ หรือยอมรับ การกระทำใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อ แสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ในส่วน ของการลงโทษได้มีการลงโทษผู้เตรียมการกระทำผิดต่อหญิงและเด็ก ให้มีโทษเท่ากับผู้พยายามกระทำผิด ลงโทษผู้สมคบกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เพื่อกระทำความผิด

11. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ได้ระบุถึงการยึดเงินหรือทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำหรือสนับสนุน ช่วยเหลือการกระทำอันเป็นความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมาย อาญาเฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจาร หญิงหรือเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวกับการเป็นเจ้าของกิจการ ค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุม รวมทั้งผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี

12. บันทึกข้อตกลงหรือแนวทางการทำงานในเรื่องการป้องกันและ
แก้ปัญหาค้าหญิงและเด็กหรือการค้ามนุษย์ (MOU) 5 ฉบับ ได้แก่

- 1) ฉบับที่ 1 คือ บันทึกข้อตกลง เรื่อง แนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่าง
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง
ซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2542 แล้วได้มีการปรับปรุงแก้ไข
คือ บันทึกข้อตกลง เรื่อง แนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงาน
ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง
(ฉบับที่ 2) ลงนามเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546
- 2) ฉบับที่ 2 คือ บันทึกข้อตกลง เรื่อง การดำเนินงานระหว่างหน่วยงาน
ภาครัฐและองค์กรเอกชนกรณีการค้าเด็กและหญิง พ.ศ. 2546 ลงนาม
เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546
- 3) ฉบับที่ 3 คือ บันทึกข้อตกลง เรื่อง แนวทางการดำเนินงานของ
องค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง
พ.ศ. 2546 ลงนามเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2546
- 4) ฉบับที่ 4 คือ บันทึกข้อตกลงระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการ
ดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิงซึ่งตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์
ในพื้นที่ 9 จังหวัดภาคเหนือ ซึ่งลงนามเมื่อวันที่ 21 สิงหาคม 2546
- 5) ฉบับที่ 5 คือ บันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักร
ไทยกับรัฐบาลช่วยเหลือเหยื่อของการค้ามนุษย์ ซึ่งลงนามเมื่อวันที่
31 พฤษภาคม 2546

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่
(สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/
เว็บไซต์/e-mail)

1. กระทรวงแรงงาน
2. สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
3. สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว
4. สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก
กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
5. สำนักส่งเสริมและพิทักษ์เด็ก

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

มาตรการกฎหมายดังกล่าว ล้วนมุ่งต่อการปกป้องคุ้มครองเด็ก รวมทั้ง
การพัฒนาเด็กอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะกลุ่มเด็กที่ต้องการปกป้อง
เป็นพิเศษ เช่น แรงงานเด็ก เด็กในธุรกิจบริการทางเพศ เด็กถูกระทำ
ทารุณ เด็กและหญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ ทั้งในประเทศและ
กรณีข้ามชาติ ส่วนแนวทางการดำเนินงานในอนาคตเพื่อการปกป้อง
คุ้มครองและพัฒนาเด็กยังคงต้องให้ความสำคัญกับการดำเนินการในอดีต

ที่ยังต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องต่อไป และงานในส่วนใหม่ที่จะต้องเน้น เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป โดยคำนึงถึงมิติในการดำเนินงานทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ ปัญหาที่ยังพบอยู่ คือ การบังคับใช้กฎหมาย รวมถึงการละเลยของเจ้าหน้าที่ในการคำนึงสิทธิของเด็กทำให้ขาดการดำเนินการตามกฎหมายอย่างจริงจังเพื่อปกป้องคุ้มครองเด็กที่ถูกละเมิด

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.7 นโยบายและโครงการที่ส่งเสริมการสอนแบบมีมิติหญิงชาย
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมการสอนแบบมีมิติหญิงชาย
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	สถาบันการศึกษาเป็นสถาบันที่มีความสำคัญมากต่อจากครอบครัว ในการอบรมขัดเกลาทางสังคมเกี่ยวกับบทบาทหญิงชาย โดยผ่านกระบวนการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษา สถาบันการศึกษาของประเทศไทยได้พยายามส่งเสริมความตระหนักเกี่ยวกับประเด็นหญิงชาย โดยกำหนดไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ และเอกสารตำราที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประเด็นหญิงชาย แต่เนื้อหาสาระของแบบเรียนและหนังสือประกอบการเรียนต่างๆ เป็นไปในแนวทางเดียวกัน คือ ไม่มีมิติเชิงสังคม วัฒนธรรมและยังยึดติดอยู่กับความเชื่อดั้งเดิมเกี่ยวกับบทบาทหญิงชาย ที่ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลัง ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ถึงอคติทางเพศที่มีอยู่ในสังคมไทย ที่ได้รับการถ่ายทอดและปลูกฝังจนเห็นว่าเป็นเรื่องปกติ นอกจากนี้ยังมีการจัดกิจกรรมสร้างความตระหนัก รับรู้เกี่ยวกับประเด็นหญิงชาย อีกหลายด้าน เช่น การวิจัยและการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับประเด็นหญิงชาย และจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร เป็นต้น ถึงแม้ว่าจะมีความพยายามส่งเสริมความตระหนักเกี่ยวกับประเด็นหญิงชาย ในสถาบันการศึกษา แต่ในภาพรวมหน่วยงานของรัฐยังไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควรเกี่ยวกับประเด็นหญิงชาย ซึ่งเห็นได้จากสถิติตัวเลขทางการศึกษา มักไม่ได้แยกเพศไว้ ทำให้การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างมิติทางการศึกษาของชายและหญิงเป็นไปได้ยาก จำเป็นต้องใช้ข้อมูลสถิติตัวเลขขององค์การระหว่างประเทศ ซึ่งไม่ค่อยทันสมัย นอกจากนี้หลักสูตรและรายวิชาที่เป็นประเด็นชายหญิงยังมีน้อย รวมทั้งศูนย์และสถาบันที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประเด็นหญิงชาย ยังมีน้อยเช่นกัน อย่างไรก็ตามได้มีความพยายามร่างแนวทางการดำเนินงานการพัฒนาบทบาทหญิงชายด้านการศึกษาของไทย (ยังเป็นร่างไม่ได้ดำเนินการต่อ) เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545 - 2549) ได้กำหนดยุทธศาสตร์สำคัญในการส่งเสริมการสอนแบบมีมิติหญิงชาย ซึ่งกำหนดไว้ในแผนพัฒนาสตรีด้านการศึกษาที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการสอนแบบมีมิติหญิงชายไว้ดังต่อไปนี้

	1. ประเมินและปรับหลักสูตรกระบวนการเรียนการสอน และหนังสืออ่านประกอบการเรียนในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ให้ปราศจากอคติทางเพศ 2. ส่งเสริมให้เปิดสอนวิชาที่เกี่ยวข้องกับมิติหญิงชายเป็นวิชาพื้นฐานในระดับอุดมศึกษา 3. ส่งเสริมให้เยาวชนรู้จักวิเคราะห์ข้อมูล และสื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศ และบทบาทชายหญิงที่ได้จากการนำเสนอของสื่ออย่างเหมาะสม 4. ปรับปรุงเนื้อหาของแบบเรียนและหนังสือประกอบการเรียนเกี่ยวกับบทบาทชายหญิงที่เท่าเทียมกันให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกและสังคมไทย
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงศึกษาธิการ อาคารรัชมังคลาภิเษก ชั้น 8 ถนนราชดำเนินนอก เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทรศัพท์ : 0-2628-5638-9
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ร่างแนวทางการดำเนินงานการพัฒนาบทบาทหญิงชายด้านการศึกษาของไทยได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานทางการศึกษาทุกระดับว่าควรมีบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาบทบาทหญิงชายในด้านการศึกษา แต่ร่างดังกล่าวนี้ยังไม่ได้ถูกนำไปดำเนินการต่อเพื่อให้เกิดการปฏิบัติ กระทรวงศึกษาธิการจะต้องกำหนดนโยบายที่มีความชัดเจนในการส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายผ่านกระบวนการการจัดการเรียนการสอนในทุกระดับการศึกษา
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	นโยบายของรัฐมักมองในภาพกว้างไม่ได้ลงถึงกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งเป็นจุดสำคัญของการศึกษา ทำให้การสอนวิชาต่างๆ ของหลักสูตรในสถานศึกษาที่ไม่ให้ความรู้เรื่องเกี่ยวกับบทบาทหญิงชายยังคงตกย้ำซ้ำเติมค่านิยม วัฒนธรรมทางเพศแบบเก่า ที่มีนัยของการห้ามผู้หญิงไม่ให้กระทำบางอย่าง ถ้าหากไม่เป็นไปตามที่กำหนดก็จะมองผู้หญิงว่าเป็นผู้ก่อปัญหา เป็นความผิดพลาด ขณะที่ผู้ชายสามารถกระทำได้ไม่ถูกห้าม และความคาดหวังให้หญิงมีบทบาทน้อยกว่าชายในทุกมิติผ่านหลักสูตร หรือครูผู้สอน และกระบวนการเรียนการสอนในระบบการศึกษาซึ่งเกี่ยวข้องกับประชากรของประเทศตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่จะทำให้เกิดการปลูกฝังจนกลายเป็นค่านิยม และวัฒนธรรมของสังคมไปในที่สุด ดังนั้น การส่งเสริมการเรียนการสอนที่เน้นย้ำความสำคัญในเรื่องความเสมอภาคทางเพศจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการปรับเปลี่ยนทัศนคติและปลูกฝังค่านิยมที่เหมาะสมตั้งแต่วัยเรียน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.8 นโยบายที่ส่งเสริมการเข้าถึงการศึกษาของเด็กผู้หญิง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อส่งเสริมการเข้าถึงการศึกษาของเด็กผู้หญิง พัฒนาทักษะและการฝึกอบรม รวมทั้งจัดการเลือกปฏิบัติต่อเด็กหญิงในเรื่องการศึกษา
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	1. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กำหนดให้ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม การกระจายการศึกษาสู่ระบบท้องถิ่นมากขึ้น เพื่อพัฒนาศักยภาพของประชากร ดังมาตราที่ 10 ระบุว่า “การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคล มีสิทธิและโอกาสเสมอกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” ซึ่งเปิดโอกาส ให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเป็นเวลานานขึ้น ภายใต้ การช่วยเหลือของรัฐทุกรูปแบบ 2. กองทุนกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา กองทุนกู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาแก่นักเรียน นักศึกษา ซึ่งมาจากครอบครัวที่มี รายได้น้อยสำหรับศึกษาต่อในประเทศตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จนถึงระดับปริญญาตรี(ทั้งสายสามัญและสายอาชีวะ) รวมทั้งการศึกษานอกระบบต่อเนื่องจากระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรและ ประเภทที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด โดยนักเรียน นักศึกษาจะต้องชำระหนี้คืนพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 1 ต่อปี เมื่อจบการศึกษาแล้ว กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา นี้ จัดตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อ 28 มีนาคม 2538 โดยเริ่มให้กู้ยืมได้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2538 มีหน่วยงานที่รับผิดชอบ 3 หน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงการคลัง กระทรวงศึกษาธิการ และทบวงมหาวิทยาลัย 3. ทุนการศึกษาเด็กนักเรียน นักศึกษาที่ยากจน โดยการนำรายได้ส่วนเกินของโครงการจำหน่ายสลากกินแบ่งรัฐบาล มาจัดสรรเป็นทุนการศึกษาให้แก่เด็กและเยาวชน จำแนกเป็น 1) ทุนสนับสนุนการศึกษาแก่นบุตร – ธิดา ผู้ทำประโยชน์แก่สังคมและ ราชการและลูกผู้มีรายได้น้อย โดยผ่านกระทรวงศึกษาธิการและ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

2) ทุนเขียนเรียงความ จำแนกเป็นเด็กและเยาวชนที่มีปัญหารุนแรง
เข้าซ้อนต้องการความช่วยเหลือเร่งด่วน เด็กที่ครอบครัวยากจน
มีปัญหาสังคมสูงแต่มีความสามารถในการพึ่งตนเองได้ในระดับหนึ่ง
รวมทั้งมอบค่าตอบแทนการเขียนเรียงความให้แก่เด็ก

4. ทุนศึกษาต่อ

ให้ทุนศึกษาต่อแก่นักเรียนจากทุกอำเภอและกิ่งอำเภอในระดับอุดมศึกษา
(ปริญญาตรี) เพื่อให้โอกาสเด็กยากจนได้เรียนในระดับอุดมศึกษาทั้งใน
และต่างประเทศตามสาขาที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและ
ความต้องการของเด็ก

5. กองทุนคุ้มครองเด็ก

กองทุนคุ้มครองเด็ก เป็นกองทุนที่ให้การสนับสนุนโครงการต่างๆ ที่
หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ยื่นเสนอขอรับเงินสนับสนุนจากกองทุน
โดยมีคณะกรรมการบริหารกองทุนคุ้มครองเด็ก เป็นผู้พิจารณาให้การ
สนับสนุนโครงการที่มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมคุ้มครองสวัสดิภาพ
และส่งเสริมความประพฤติเด็ก รวมถึงครอบครัว และครอบครัวอุปถัมภ์
ของเด็ก

6. ทุนการศึกษาเฉพาะเด็กหญิง (ทุนเสมอภาคชีวิต)

กสศ. ได้ประสานความร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการในการมอบทุน
เสมอภาคชีวิต รับผิดชอบโดยกระทรวงศึกษาธิการ เริ่มขึ้นในปี
พ.ศ. 2537 โดยมีจุดประสงค์เพื่อมอบทุนการศึกษาให้แก่ เยาวสตรีที่ยากจน
ในพื้นที่ที่มีเยาวชนสตรีเข้าสู่ธุรกิจบริการทางเพศเป็นจำนวนมาก เด็กหญิง
กลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะไม่เรียนต่อหลังจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ
มัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากความยากจน

7. องค์กรอาสาสมัครเอกชน (NGOs)

มีองค์กรเอกชนหลายแห่งที่ให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนทุนการศึกษา
แก่เด็ก เช่น มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย มูลนิธิซิธาเอเชีย เป็นต้น

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่
(สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/
เว็บไซต์/e-mail)

1. สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงศึกษาธิการ
2. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
3. องค์กรอาสาสมัครเอกชน Non – Governmental Organizations (NGOs)
ที่ให้ช่วยเหลือและสนับสนุนทุนการศึกษาแก่เด็ก เช่น

	3.1 มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย เลขที่ 582/18-22 เอกมัย ซอยสุขุมวิท 63 คลองตัน คลองเตย กรุงเทพฯ 10100 โทรศัพท์ : 0-2381-8863-5, 0-2381-0944-5 3.2 มูลนิธิวิชาเอเชีย 100/771-5 คลองเตย ลีออค 5 ถนน อัจฉรังค์ เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ : 0-2249-7567-8
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	- ข้อมูลทุนการศึกษาที่จัดให้แก่เด็กไม่มีการแยกเพศว่า ผู้ได้รับทุนการศึกษา เป็นเด็กผู้หญิง และเด็กผู้ชายจำนวนเท่าใด - นโยบายด้านการศึกษาเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน ทำให้เด็กผู้หญิงได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้นด้วย
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ในภาพรวม เด็กหญิงและชายไทยเกือบทุกคนได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีโอกาสในการศึกษาค่อนข้างเท่าเทียมกัน การศึกษาของเด็กหญิงในระดับประถมศึกษามีความก้าวหน้าพอสมควร เด็กผู้หญิงมีโอกาสได้เข้ารับการศึกษามากขึ้น โดยเฉพาะการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ การศึกษาตั้งแต่ก่อนประถมศึกษา จนถึงมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลาย ซึ่งสามารถบรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษของประเทศไทย (MDG) ได้ในการขจัดความไม่เท่าเทียมทางเพศในการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาภายในปี 2548 สำหรับชั้นมัธยมศึกษา แม้ว่าจะมีทิศทางเพิ่มขึ้น แต่วิกฤตเศรษฐกิจทำให้การเข้าเรียนต่อระดับนี้ลดลง ทั้งมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ภาครัฐได้พยายามยกระดับการศึกษาอย่างต่อเนื่อง โดยใช้มาตรการสนับสนุนทางการเงินเพื่อคลี่คลายปัญหาดังกล่าว เป็นผลให้การเข้าเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในช่วงหลังวิกฤตกลับเพิ่มขึ้น แต่การเรียนต่อมัธยมศึกษาตอนปลายยังคงมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามประเทศไทยใกล้บรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษของประเทศไทย พ.ศ. 2547 MDG Plus (MDG+) ที่กำหนดเป้าหมายให้เด็กทุกคนทั้งหญิงและชายสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายภายในปี พ.ศ. 2558

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.9 การศึกษาและการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเรื่องการเป็นผู้ปกครองที่มีความตระหนักเรื่องความเสมอภาคหญิงชาย
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้ผู้ปกครองมีความตระหนักเรื่องความเสมอภาคหญิงชาย
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	โดยรวมแล้วประเทศไทยมีการดำเนินการให้บริการคำปรึกษาในองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนเฉพาะปัญหาเด็กและครอบครัว เช่น โรงพยาบาลโรงเรียนการแพทย์ระดับศูนย์ และจังหวัดบางแห่ง หน่วยงานบริการทางสุขภาพจิต และมูลนิธิที่ให้บริการปรึกษาแก่ครอบครัวที่มีปัญหาเฉพาะด้านเช่น เด็กพิการ ผู้ติดสุราสิ่งเสพติด และโรคเอดส์ เป็นต้น แต่ยังไม่มีการให้การศึกษาและการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเรื่องการเป็นผู้ปกครองที่มีความตระหนักเรื่องความเสมอภาคหญิงชาย มาตรการที่ใช้เพื่อเป็นการเคารพความรับผิดชอบของครอบครัว เคารพสิทธิและหน้าที่ของผู้ปกครองหรือสมาชิกในครอบครัวหรือชุมชน ที่ทำหน้าที่ตามธรรมเนียมประเพณี ในการปกครองและดูแลเด็ก มีทั้งมาตรการและแผนซึ่งระบุการดำเนินการเกี่ยวกับครอบครัวไว้ดังนี้ 1. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ได้กำหนดสิทธิของเด็กและเยาวชนที่จะต้องได้รับการรับรองและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ รวมทั้งสิทธิที่จะได้รับการขึ้นพื้นฐานจากรัฐ เช่น การเลี้ยงดู การศึกษา การสาธารณสุข และอื่นๆ และกำหนดให้รัฐต้องกระจายอำนาจการปกครองให้องค์กรส่วนท้องถิ่น 2. พ.ร.บ. สภาดำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 มาตรา 67 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ 3. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 5 มาตรา 1564 ระบุว่าบิดามารดาจำต้องอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามสมควรแก่บุตรในระหว่างที่เป็นผู้เยาว์ 4. แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน โดยยึดแนวทางการพัฒนาบทบาทของครอบครัวและชุมชน

นอกจากนี้มีการให้บริการด้านต่างๆ เช่น การให้ความรู้และการรณรงค์สร้างจิตสำนึกแก่บิดามารดาเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้ปกครอง หรือสมาชิกในครอบครัวหรือชุมชนที่ทำหน้าที่ตามธรรมเนียมประเพณี ในการที่จะต้องอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามสมควรแก่บุตร ในระหว่างที่เป็นผู้เยาว์ การผลิตเอกสารด้านการเลี้ยงดูเด็ก และการพัฒนาครอบครัว จัดโครงการฝึกอบรมพ่อแม่ เป็นต้น

ในระดับชาติมีการกำหนดนโยบายและกลไกด้านการพัฒนาการแนะแนวและให้คำปรึกษาแก่ครอบครัว การพัฒนาระบบเครือข่ายการจัดบริการและปรับปรุงคุณภาพการให้บริการ รวมทั้งให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ทำงานด้านการแนะแนวให้คำปรึกษาแก่ครอบครัว ตลอดจนชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดบริการแนะแนวให้คำปรึกษาและประสานเครือข่ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในขณะนี้อยู่ในระหว่างการดำเนินงาน โดยการกำหนดนโยบายระดับชาติและกำหนดแผนงานภายใต้แผนนโยบายดังกล่าว 5 แผน ได้แก่ แผนงานป้องกันปัญหาครอบครัว แผนงานพัฒนาการให้บริการแนะแนวและให้คำปรึกษาครอบครัว แผนงานพัฒนาบุคลากร แผนงานวิจัยและแผนงานพัฒนากลไกการติดตามและประสานงาน โดยหน่วยงานที่รับผิดชอบจะประกอบด้วยหน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรประชาชน และสื่อมวลชน

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

ประเทศไทยยังไม่มีบริการให้การศึกษาและการให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง เรื่องการเป็นผู้ปกครองที่มีความตระหนักเรื่องความเสมอภาคหญิงชาย มีแต่การดำเนินการให้บริการคำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาเด็ก และครอบครัว จากองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน การดำเนินการดังกล่าวเพื่อให้ผู้ปกครองหรือบิดามารดาเกิดความตระหนักในหน้าที่ความรับผิดชอบในการเลี้ยงดูบุตร ให้บุตรได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ แต่การให้บริการแนะแนวและให้คำปรึกษาปัญหาครอบครัวยังมีปัญหาหลายประการ คือ การขาดความรู้ความเข้าใจ และการให้ความสำคัญเรื่องการอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาเด็กเติบโตอย่างมีคุณภาพเต็มตามศักยภาพ วิธีการให้บริการขาดทิศทางการปฏิบัติที่ชัดเจน มีลักษณะตั้งรับและการบริการไม่เพียงพอ รวมทั้งขาดแคลนบุคลากรให้คำปรึกษา ซึ่งไม่เพียงพอกับสภาพปัญหาที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกขณะ

การให้การศึกษาและการให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการเรื่องการเป็นผู้ประกอบการที่มีความตระหนักเรื่องความเสมอภาคหญิงชาย จะเป็นการช่วยให้ขบวนการจัดেলাทางสังคมที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวได้ช่วยปรับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยมที่มีต่อบทบาทหญิงชาย แกไขอคติทางเพศที่ปลูกฝังหยั่งรากลึก มาแต่ในอดีตที่ส่งผลต่อความไม่เสมอภาคทางเพศที่มีอยู่จนถึงปัจจุบัน อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมประสานสอดคล้องกับการส่งเสริมความเสมอภาค หญิงชายผ่านระบบการเรียนการสอนในโรงเรียนและสถาบันการศึกษา หากมีการดำเนินการควบคู่กันไปก็จะเป็นสิ่งที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน รวมทั้งจะส่งผลให้การส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชายก้าวหน้าไปได้อย่าง เป็นระบบและส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ค่านิยม วัฒนธรรม และการปฏิบัติต่อกันของคนในสังคมเป็นไปอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.10 การให้ความรู้แก่เด็กเรื่องพฤติกรรมทางเพศและสุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้ความรู้และส่งเสริมความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	- ปี พ.ศ. 2521 - 2523 กระทรวงศึกษาธิการได้นำเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศสอดแทรกไว้ในวิชาต่างๆ ของหลักสูตรในสถาบันการศึกษา - ปี พ.ศ. 2544 ทบทวนหลักสูตรในวิชาต่างๆ เพื่อให้มีเนื้อหาที่ครอบคลุมในเรื่องอนามัยเจริญพันธุ์และพฤติกรรมทางเพศ โรคเอดส์ การมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย การคุมกำเนิด การตั้งครรภ์ และการเตรียมเป็นพ่อแม่อย่างเหมาะสม - ปี พ.ศ. 2544 สำนักนายกรัฐมนตรีได้ออกนโยบายแห่งชาติเรื่องเยาวชนและแผนระยะยาวเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2545 – 2554 - ปี พ.ศ. 2548 กระทรวงศึกษาธิการได้เปิดตัวคู่มือแนะนำเกี่ยวกับเพศศึกษาเล่มแรกเพื่อใช้ในโครงการนำร่องในโรงเรียนระดับประถม และมัธยมศึกษาจำนวน 20 - 30 โรงเรียน ประกอบด้วย 6 ประเด็น คือ พัฒนาการทางเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชาย การป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ พฤติกรรมทางเพศ สุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์ และประเด็นเรื่องเพศในสังคมและวัฒนธรรมไทย รวมทั้งกล่าวถึง วิธีการสอนของครูในเรื่องเพศศึกษาแก่นักเรียน ซึ่งเนื้อหาเหล่านี้ สอดแทรกอยู่ในวิชาต่างๆ ของหลักสูตรในสถาบันการศึกษา - องค์การอาสาสมัครเอกชน องค์การอาสาสมัครเอกชน Non – Governmental Organizations หรือ NGOs มีหลายองค์กรที่มีความเข้มแข็งในเชิงปฏิบัติการ ดำเนินการอยู่ในระดับแนวหน้าของการณรงค์ให้เร่งแก้ไขปัญหาสำคัญๆ เรื่องสุขภาพอนามัย สังคม วัฒนธรรม การเมือง และสิทธิมนุษยชน เช่น มูลนิธิคุ้มครองเด็ก มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก เป็นต้น สำหรับองค์กรที่ดำเนินการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจเรื่อง

	พฤติกรรมทางเพศและสุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์ ได้แก่ มูลนิธิผู้หญิง มูลนิธิเพื่อนหญิง มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.) ซึ่งเป็นองค์กรที่ดำเนินการให้ความรู้เรื่องสุขภาพที่เหมาะสมกับผู้หญิงกลุ่มต่างๆ สนับสนุนให้ผู้หญิงทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงบริการสุขภาพที่มีคุณภาพ และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเรื่องสิทธิและสุขภาพผู้หญิง เป็นต้น
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	1. กระทรวงศึกษาธิการ ถนนราชดำเนินนอก เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300 2. มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.) 12/22 ถนนเทศบาลสงเคราะห์ แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ : 0-2591-1224- 5 โทรสาร : 0-2591-1099 Website : http://www.whaf.or.th
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ที่ผ่านมา นโยบายและการดำเนินงานในการให้ความรู้แก่เด็กเรื่องพฤติกรรมทางเพศและสุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์มักมองในภาพกว้างไม่ได้ลงถึงกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งเป็นจุดสำคัญของการศึกษา ทำให้ไม่สามารถตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของคนในยุคปัจจุบันได้ นโยบายเรื่องเพศเน้นเรื่องอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของวัยรุ่นอย่างใกล้ชิดโดยมุ่งให้ละเว้นการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าจะเป็นการให้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจเลือกที่จะไม่มีเพศสัมพันธ์หรือมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยและมีความรับผิดชอบ ซึ่งเป็นนโยบายที่ไม่เชื่อมโยงกับสถานการณ์ การให้ความรู้แก่เด็กเรื่องพฤติกรรมทางเพศและสุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์มีเพียงการจัดทำคู่มือแนะนำเกี่ยวกับเพศศึกษา และการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศศึกษาสอดแทรกอยู่ในวิชาต่างๆ ของหลักสูตรในสถาบันการศึกษา และให้ผลเพียงความรู้ที่เกิดขึ้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามแม้ว่ารัฐจะสนับสนุนให้เด็กชายและเด็กหญิงได้เรียนรู้สุขภาพอนามัยทางเพศและสุขภาพเจริญพันธุ์ของวัยรุ่นเพิ่มขึ้น แต่ยังไม่มีการจัดหาข้อมูลและให้บริการที่จำเป็นเพื่อสนองต่อความตระหนักถึงความจำเป็นและความต้องการด้านสุขภาพที่เพิ่มขึ้น รวมทั้งความจำเป็นและความต้องการของวัยรุ่นด้านสุขภาพทางเพศและการเจริญพันธุ์อย่างเพียงพอ และแม้จะมีความก้าวหน้าในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมาย แต่การกดขี่และการเอารัดเอาเปรียบทางเพศที่มีต่อเด็กผู้หญิงก็เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้วัยรุ่นยังคงขาดการศึกษาและการบริการที่จำเป็นที่จะสนับสนุนให้สามารถจัดการกับปัญหาทางเพศของตนได้อย่างมีความรับผิดชอบ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.11 บริการสำหรับเด็กที่ด้อยโอกาสและเด็กกลุ่มเสี่ยง
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อให้เด็กที่ด้อยโอกาสและเด็กกลุ่มเสี่ยงได้รับการดูแล ช่วยเหลือ และได้รับการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกับเด็กอื่นๆ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	การให้บริการและความช่วยเหลือสำหรับเด็กที่ด้อยโอกาสและเด็กกลุ่มเสี่ยง มีหน่วยงานที่รับผิดชอบหลายหน่วยงาน ทั้งหน่วยงานภาครัฐ เอกชน องค์กร/มูลนิธิต่างๆ รูปแบบการให้บริการมีหลากหลายตามสภาพพื้นที่ ความต้องการของผู้เรียน และตามความจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตดังต่อไปนี้ 1. ด้านการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้กำหนดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ เพื่อให้สอดคล้องกับ พ.ร.บ. ดังกล่าว ได้ดำเนินการดังนี้ 1.1 กระทรวงศึกษาธิการ 1) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยสำนักบริหารการศึกษาพิเศษ และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารับผิดชอบดำเนินการส่งเสริมสนับสนุน กำหนดมาตรฐาน และกำกับติดตามและประเมินผล การจัดการทางการศึกษา ซึ่งมีรูปแบบและวิธีการให้บริการทางการศึกษาที่หลากหลาย ดังนี้ - ปี พ.ศ. 2546 จัดการศึกษาผู้พิการหรือทุพพลภาพระดับพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา รวมทั้งจัดการศึกษาแก่นักเรียนและผู้ด้อยโอกาส โดยจัดการศึกษาสงเคราะห์ให้เด็กด้อยโอกาสหรือเด็กที่ตกอยู่ในสภาวะยากลำบากให้เข้าเรียนแบบอยู่ประจำในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จำนวน 42 แห่ง - การสนับสนุน ส่งเสริม และการให้ความช่วยเหลือทางการศึกษาให้แก่เด็กด้อยโอกาสในโรงเรียนปกติ เช่น จัดงบประมาณอุดหนุนปัจจัยพื้นฐานช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสในโรงเรียนปกติ ดำเนินการสนับสนุนส่งเสริมในรูปของโครงการจักรยานยืมเรียน โครงการอาหารกลางวัน โครงการโรงเรียนในฝัน โครงการการสอนทางไกลผ่านดาวเทียม เป็นต้น

2) สำนักบริหารงานการศึกษาออกโรงเรียน มีรูปแบบและวิธีการจัดการศึกษาด้วยหลักสูตรและวิธีการเรียนที่ยืดหยุ่น หลากหลาย และสอดคล้องกับสภาพวิถีชีวิตและความต้องการของผู้เรียนแต่ละประเภท ดังนี้

- หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนแบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐาน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 หลักสูตรอาชีพระยะสั้น หลักสูตรฝึกอบรมให้แก่กลุ่มสนใจ
- จัดโครงการจัดการศึกษานอกโรงเรียน โดยวิธีการเชิงรุก เช่น โครงการครูหลังม้า โครงการครูอาสาเดินสอน โครงการห้องสมุดเคลื่อนที่
- โครงการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อจัดการศึกษาให้แก่เด็กเยาวชนกลุ่มเป้าหมายพิเศษ เช่น เด็กในสถานพินิจ เด็กเร่ร่อน เด็กในชนกลุ่มน้อย เด็กในครอบครัวฐานะยากจน รวมทั้งผู้พิการที่อยู่นอกระบบการศึกษา

1.2 กระทรวงวัฒนธรรม

กรมศิลปากร มีการดำเนินการ โครงการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมสู่เยาวชนพิการ และผู้ด้อยโอกาส ในรูปกิจกรรม เช่น ในวิทยาลัยนาฏศิลป์รับเด็กพิการ เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ การจัดทำคู่มือการสอน หนังสืออักษรเบลล์ และจัดตั้งกองทุนแก่ผู้พิการและผู้ด้อยโอกาสเพื่อสนับสนุนกิจกรรมด้านศิลปะ และวัฒนธรรมสำหรับผู้พิการ เป็นต้น

1.3 กรมพัฒนาชุมชน

กรมพัฒนาชุมชนจัดการศึกษาสำหรับเด็กยากจนและอยู่ในชนบทห่างไกล โดยจัดเป็นศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน ซึ่งมีกองพัฒนาเด็กรับผิดชอบในการดำเนินการและจัดสรรงบประมาณสนับสนุน

1.4 กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ

กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ จัดการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาส โดยส่งเสริมและสนับสนุนการศึกษาให้กับเด็กในสถานสงเคราะห์ ทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน โดยการให้เด็กได้มีโอกาสศึกษาร่วมกับเด็กในชุมชน

1.5 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ดำเนินการจัดการศึกษาตามหลักสูตรของการศึกษานอกโรงเรียน จัดฝึกอบรมวิชาชีพ เช่น ช่างตัดผม ช่างตัดเย็บ ช่างก่อสร้าง ฯลฯ ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและ

เยาวชนทุกศูนย์ฝึก ซึ่งมีทั้งหมด 17 ศูนย์ และดำเนินการในสถานพินิจ
บางแห่งที่มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุน
การมีส่วนร่วมในการศึกษา เช่น การจัดหาทุนการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชน
ในสถานพินิจ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะชีวิต

1.6 องค์การพัฒนาเอกชน

องค์การพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ จะเน้นหนักในด้านสังคมสงเคราะห์
การจัดกิจกรรมเน้นกลุ่มเป้าหมายหลักที่เป็นเด็กและเยาวชนทั่วประเทศมี
77 องค์กร แต่องค์กรที่ดำเนินการเกี่ยวกับการให้การศึกษาและพัฒนาเด็ก
เพียง 24 องค์กร โดยเน้นการรณรงค์เผยแพร่ การสอนเสริมในลักษณะของ
หลักสูตรพิเศษ หรือให้ความร่วมมือจัดการศึกษาร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ เช่น
มูลนิธิเด็ก มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก มูลนิธิคุ้มครองเด็ก มูลนิธิดวงประทีป
เมอร์ซิเซฟเตอร์ และมูลนิธิเพื่อเด็กพิการ เป็นต้น

2. ด้านการจัดสวัสดิการและการสงเคราะห์

มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนให้การอุปถัมภ์เด็กที่อยู่ในสถานะ
ยากลำบากกลุ่มต่างๆ รวมทั้งดำเนินการดูแลเด็กในสถานสงเคราะห์ เช่น
กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ โสสละมูลนิธิแห่งประเทศไทยฯ มูลนิธิ
สร้างสรรค์เด็ก ฯลฯ โดยมีวิธีการอุปถัมภ์ 2 แนวทาง ดังนี้

2.1 การสงเคราะห์เด็กในสถานสงเคราะห์

กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เป็นหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบในการ
จัดสวัสดิการให้แก่เด็กที่อยู่ในภาวะยากลำบากกลุ่มต่างๆ ตั้งแต่อายุแรก
เกิดจนถึง 18 ปี โดยจัดตั้งสถานสงเคราะห์เด็กขึ้นเพื่อให้การอุปการะเลี้ยง
ดูเด็กที่กำพร้าอนาถา ถูกทอดทิ้ง ไร้ที่พึ่ง เร่ร่อน และไม่สามารถอยู่กับ
ครอบครัวได้ ส่วนการดำเนินงานของสถานสงเคราะห์ภาคเอกชนที่
ให้บริการมีลักษณะคล้ายคลึงกับสถานสงเคราะห์ของภาครัฐดังกล่าว

2.2 การช่วยเหลือเด็กในครอบครัวและชุมชน

- 1) สงเคราะห์เด็กในครอบครัว เป็นการให้ความช่วยเหลือแก่ครอบครัวที่มี
เด็กอายุแรกเกิดถึง 18 ปี อยู่ในอุปการะและประสบปัญหาความเดือดร้อน
- 2) จัดหาครอบครัวทดแทนแก่เด็ก เป็นการจัดหาครอบครัวใหม่ที่เหมาะสม
ให้แก่เด็กกำพร้า ถูกทอดทิ้ง ที่อยู่ในความอุปการะของกรมพัฒนาสังคม
และสวัสดิการ อายุแรกเกิดถึง 18 ปี

2.3 พิทักษ์และคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

เป็นการดำเนินงานที่เกี่ยวกับเด็กที่ประพฤติดนไม่สมควรแก่วัย เด็กเร่ร่อน/หรือขอทานเด็กที่ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมและอาจเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ ศีลธรรม และเด็กที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ

2.4 การรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม

การสงเคราะห์คุ้มครองสวัสดิภาพแก่เด็กกำพร้าหรือเด็กทั่วไป ให้สามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวของตนและมีครอบครัวทดแทนที่ถาวร

นอกจากนี้ยังมีมาตรการและโครงการต่างๆ เช่น (1) โครงการครูอาสาสอนเด็กข้างถนนสำหรับเด็กเร่ร่อน (2) โครงการบ้านพักฉุกเฉิน เพื่อช่วยเหลือประชาชนที่ไร้ที่อยู่อาศัยชั่วคราว และผู้ที่ประสบปัญหาต่างๆ (3) การสงเคราะห์และฟื้นฟูผู้ประสบภัยจากภัยธรรมชาติ และจากการกระทำของมนุษย์ (4) ศูนย์รับบริจาคเพื่อสงเคราะห์ผู้ประสบความเดือดร้อนของกรมประชาสงเคราะห์ เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยต่างๆ (5) การสงเคราะห์คนไร้ที่พึ่ง ขอทาน ในสถานสงเคราะห์ (6) การส่งเสริมการสังคมสงเคราะห์ของหน่วยงานภาคเอกชน เป็นต้น

3. ด้านสาธารณสุข

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 52 ระบุว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับบริการทางสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน และผู้ยากไร้มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ฯลฯ ตามมาตราดังกล่าวทำให้เด็กและเยาวชนทุกคนทั้งในเมืองและชนบทห่างไกลได้รับการด้านสาธารณสุขพื้นฐาน โดยมีสถานอนามัยประจำตำบลทั่วประเทศ รวมทั้งหน่วยสาธารณสุขเคลื่อนที่ออกให้บริการแก่ชุมชนเขตเมืองที่ยากจน ชุมชนชาวเขา ชนเผ่าพื้นเมืองต่างๆ และประชาชนในเขตชนบทห่างไกล นอกจากนี้รัฐยังมีมาตรการในรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1) กำหนดเกณฑ์ความจำเป็นขั้นพื้นฐานบริการด้านสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์ที่ประชาชนทั่วไปและกลุ่มผู้ด้อยโอกาสพึงได้รับการจัดทำดัชนีชี้วัดงานสวัสดิการสังคม รวมทั้งจัดบริการเพื่อให้เข้าถึงผู้รับบริการในทุกประเภท

- 2) ให้ความสำคัญแก่กลุ่มด้อยโอกาสในการได้รับโอกาสพัฒนาหรือรับบริการ รวมทั้งได้รับการส่งเสริมสนับสนุนเป็นพิเศษในการดำเนินงานตามแผนงานโครงการต่างๆ เพื่อให้สามารถพึ่งตนเองได้ และเพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างในการพัฒนาระหว่างผู้ที่มีมากโอกาสและผู้ที่มีด้อยโอกาส
- 3) ให้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่พิทักษ์ ปกป้อง ค้ำครองประชาชนทั่วไปและกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ตลอดจนทำหน้าที่เฝ้าระวังปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น
- 4) ให้มีศูนย์ในการรับเรื่องราว ร้องทุกข์ การให้คำปรึกษา การให้ความช่วยเหลือเบื้องต้น ที่พิทักษ์ ตลอดจนส่งต่อประชาชนที่ประสบปัญหาไปรับบริการยังหน่วยงานเฉพาะทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยในการดำเนินงานให้เป็นไปในลักษณะศูนย์บริการประชาชนแบบเบ็ดเสร็จ
- 5) ให้มีการจัดบริการสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์ในด้านต่างๆ และสวัสดิการแก่กลุ่มเป้าหมายพิเศษ เช่น เด็กและเยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ ครอบครัวยากจน คนพิการ บุคคลเร่ร่อน ขาดงาน ผู้ประสบภัย คนไทยต่างวัฒนธรรม ผู้ต้องโทษและผู้พ้นโทษ เป็นต้น

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	1. กระทรวงศึกษาธิการ 2. กรมศิลปากร 3. กรมพัฒนาชุมชน 4. กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ 5. กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 6. กระทรวงสาธารณสุข
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	การให้บริการต่างๆ แก่เด็กที่ด้อยโอกาสและเด็กกลุ่มเสี่ยง ควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษ เพื่อให้เด็กกลุ่มนี้ได้รับการดูแล ช่วยเหลือ และได้รับการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกับเด็กอื่นๆ ในปัจจุบันการขยายบริการทางสังคมและระบบบริการอื่นๆ ให้ครอบคลุมผู้ยากไร้ คนด้อยโอกาส และกลุ่มเสี่ยงต่างๆ เป็นภารกิจสำคัญที่สุด และจะต้องดำเนินการโดยมีนโยบายเปิดกว้างและเจาะเข้ากลุ่มเป้าหมายพร้อมกัน โดยเฉพาะเด็กด้อยโอกาสที่เป็นเด็กผู้หญิงซึ่งเป็นกลุ่มที่เปราะบางและมีโอกาสเสี่ยงต่อการถูกแสวงหาประโยชน์ต่างๆ รวมทั้งการกระทำรุนแรงรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะการกระทำรุนแรงทางเพศ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.12 อัตราส่วนเพศแรกเกิด (Sex ratio)
ขอบเขตความหมาย	จำนวนทารกแรกเกิดเพศชายต่อจำนวนทารกแรกเกิดเพศหญิง 100 คน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อจัดทำสถิติและการปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่เป็นลบต่อเด็กผู้หญิง
หน่วยวัด	จำนวนทารกแรกเกิดเพศชายต่อจำนวนทารกแรกเกิดเพศหญิง 100 คน
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนทารกแรกเกิดเพศชาย} \times 100}{\text{จำนวนทารกแรกเกิดเพศหญิง}}$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2538-2539 อัตราส่วนเพศแรกเกิด 110.7 ปี พ.ศ. 2534 อัตราส่วนเพศแรกเกิด 103.8 ปี พ.ศ. 2532 อัตราส่วนเพศแรกเกิด 103.2 ปี พ.ศ. 2528-2529 อัตราส่วนเพศแรกเกิด 104.1 ปี พ.ศ. 2517-2519 อัตราส่วนเพศแรกเกิด 106.2 ปี พ.ศ. 2507-2508 อัตราส่วนเพศแรกเกิด 105.5
วิธีการจัดทำ	การสำรวจการเปลี่ยนแปลงประชากร (Survey of Population Change SPC) ซึ่งสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้สำรวจการเปลี่ยนแปลงประชากรในคาบเวลาระหว่างการทำสำมะโนประชากร
ความถี่การจัดเก็บ	การสำรวจครั้งที่ 1-3 (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2507 -2529) ทุก 10 ปี การสำรวจครั้งที่ 4 (พ.ศ. 2532) การสำรวจครั้งที่ 5 (พ.ศ. 2534) การสำรวจครั้งที่ 6 (พ.ศ. 2538-2539)
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มสถิติประชากรและสังคม สำนักสถิติเศรษฐกิจและสังคม กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โทรศัพท์ : 0-2281-0333 ต่อ 1217-21
ปีที่เริ่มดำเนินการ	ปี พ.ศ. 2507-2508
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ปี พ.ศ. 2538-2539
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานการสำรวจการเปลี่ยนแปลงประชากร (Survey of Population Change -SPC)

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. การสำรวจครั้งที่ 4 (พ.ศ.2532) และครั้งที่ 5 (พ.ศ.2534) เป็นการสำรวจเพื่อประเมินผล การลดอัตราการเพิ่มประชากรในช่วงกลางแผน และช่วงสิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 2. การสำรวจครั้งที่ 6 ดำเนินการระหว่าง (พ.ศ.2538-2539) ซึ่งเป็นการสำรวจด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างทุกจังหวัดทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล 3. โดยทั่วไปอัตราส่วนเพศเมื่อแรกเกิดจะมีค่าประมาณ 105 คือ เด็กชายเกิด 105 คน เด็กหญิงเกิด 100 คน ในกลุ่มอายุสูงขึ้น อัตราส่วนเพศจะค่อยๆ ลดลง เนื่องจากประชากรชายมีอัตราการตายสูงกว่าประชากรหญิง
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ในสังคมปัจจุบันความคิดเรื่องเพศของบุตรยังปรากฏให้เห็น เช่น คำกล่าวว่าการบุตรชายสามารถพาบิดามารดาไปถึงสวรรค์ได้ พี่หรือน้องสาวยอมเสียสละให้พี่หรือน้องชายได้รับการศึกษาที่สูง ซึ่งความคิดนี้ย่อมส่งผลต่อการดูแลและเลี้ยงบุตรชายและบุตรหญิงแตกต่างกัน และอาจมีผลต่อการปฏิบัติเรื่องการเลือกเพศบุตรและการเจริญพันธุ์ได้ การปฏิบัติเรื่องการเลือกเพศบุตร และค่านิยมที่มีต่อบุตรชายและบุตรหญิง จะมีผลกระทบต่อการเกิดหรือการป้องกันการเกิด กล่าวคือ สังคมที่มีการยอมรับการฆ่าทารก หรือการนิยมเพศบุตรก็จะมีผลให้เกิดต่ำ หรือมีการเกิดของเพศบางเพศมากกว่าอีกเพศหนึ่ง แต่ถ้าสังคมที่ไม่มีการปฏิบัติเรื่องฆ่าทารกก็จะทำให้ครรภ์มีโอกาสดังกล่าว ซึ่งทำให้การเจริญพันธุ์สูงได้ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทย เมื่อพิจารณาจากอัตราส่วนเพศแรกเกิด (Sex ratio) พบว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น กล่าวคือ ร้อยละ 103.8 ในปี พ.ศ. 2534 และร้อยละ 110.7 ในปี พ.ศ. 2538-2539 แต่ประเทศไทยปัญหาการเลือกเพศของทารกยังไม่ชัดเจนนัก ซึ่งต่างจากประเทศอินเดียที่มีจำนวนเด็กทารกแรกเกิดเป็นชายมากกว่าหญิง ดังปรากฏในการสำรวจสำมะโนประชากรครั้งล่าสุดของอินเดีย ปี พ.ศ. 2544 มีทารกเพศหญิง 927 คนต่อทารกชาย 1,000 คน จำนวนทารกเพศหญิงที่ลดลงมีปัจจัยหลักเนื่องมาจากประเพณีเงินสินสอดเป็นอันดับหนึ่ง ในทำนองเดียวกันประเทศจีน ซึ่งมีความนิยมในบุตรเพศชายมากกว่าเพศหญิงบวกกับรัฐบาลจีนมีนโยบายหนึ่งครอบครัวมีลูกได้เพียงหนึ่งคน เพื่อที่จะลดจำนวนพลเมืองที่มีมากที่สุดในโลก จึงทำให้ประเทศจีนในปัจจุบันมีสัดส่วนทารกแรกเกิดชายมากกว่าหญิง รวมทั้งในประเทศเวียดนามและเกาหลี ประชากรส่วนใหญ่มีความนิยมในบุตรเพศชายสูงเช่นเดียวกับจีนด้วย

ค่านิยมการมีบุตรชายในหลายประเทศ และนโยบายทางประชากรที่จำกัด
จำนวนบุตรในประเทศจีน ประเพณีที่ผู้หญิงอินเดียต้องเสียนิสิตให้
ฝ่ายชาย และปัญหาของความยากจนในประเทศกำลังพัฒนาได้ก่อให้เกิด
การทำลายทารกเพศหญิงเป็นจำนวนมาก

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.13 อัตราการตายของทารก (Infant Mortality Rate)			
ขอบเขตความหมาย	จำนวนทารกเกิดมีชีวิตที่ตายก่อนอายุครบ 1 ปี ต่อการเกิดมีชีวิต 1,000 คน			
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อรายงานสถานการณ์การตายของทารก วิเคราะห์ปัญหาและพัฒนาคุณภาพงานอนามัยแม่และเด็ก			
หน่วยวัด	จำนวนทารกตายต่อการเกิด 1,000 คน			
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมายการดำเนินงานด้านอนามัยแม่และเด็กตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ตั้งเป้าหมายอัตราการตายของทารก ไม่เกิน 15 : 1,000 การเกิดมีชีวิต			
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนทารกที่ตายก่อนอายุครบ 1 ปี ในช่วงเวลาที่กำหนด} \times 1000}{\text{จำนวนการเกิดมีชีวิตทั้งหมดในช่วงเวลาเดียวกัน}}$			
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	อัตราตายของทารก (Infant Mortality Rate)			
	ปี พ.ศ.	รวม	ชาย	หญิง
	2515	27.0	30.0	23.8
	2520	16.2	18.3	14.0
	2525	12.4	14.2	10.4
	2530	10.6	11.9	9.3
	2535	7.5	8.5	6.5
	2540	5.8	6.3	5.2
	2541	4.9	5.2	4.5
	2542	6.6	7.1	6.1
	2543	6.2	7.0	5.5
	2544	6.5	6.9	5.9
	2545	6.5	7.0	6.0
	2546	7.2	7.6	6.8
วิธีการจัดทำ	สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เก็บรวบรวมข้อมูลการตาย จาก “มรณบัตร” (ทร. 4) โดยการรับแจ้งจากทะเบียนการตาย จากนั้นกระทรวงสาธารณสุขจะรับข้อมูลมาประมวลผลเป็นสถิติการตายและสาเหตุการตาย			

ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มข้อมูลข่าวสารสุขภาพ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข 88/22 ม.4 ตลาดขวัญ ถ.ติวานนท์ อ. เมือง จ. นนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-1491 โทรสาร : 0-2590-1503
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2480
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ ระดับภาค ระดับจังหวัด
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงาน “สถิติสาธารณสุข” Website : http://www.moph.go.th สถิติทารกตาย (Infant Deaths)
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. สถิติสาธารณสุข ล่าสุดปี พ.ศ. 2546 อัตราการตายของทารก แสดงที่ตาราง : จำนวนและร้อยละของการตายของทารก (อายุต่ำกว่า 1 ปี) จำแนกตามรายภาคและเพศ 2. อัตราการตายของทารก บน Website มีข้อมูลล่าสุด ปี พ.ศ. 2544 3. ข้อมูลจากมรณบัตร ซึ่งสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย รับผิดชอบในการรับแจ้งจากทะเบียนการตาย และกระทรวงสาธารณสุขจะรับข้อมูลมาประมวลผลเป็นสถิติการตายและสาเหตุการตาย ซึ่งในปัจจุบันฐานข้อมูลจัดเก็บ 2 ระบบ คือ 1) ระบบเดิม เก็บรวบรวมข้อมูลได้จาก “มรณบัตร” (ทร. 4) 2) ระบบใหม่ (เริ่ม พ.ศ. 2539) ดำเนินมรณบัตรฉบับเดียว ให้กับผู้แจ้งเพื่อใช้ในการจัดงานศพ และข้อมูลจะถูกส่งไปสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ 4. ปัญหาของระบบข้อมูล คือ ความไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ของการแจ้งการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 1 ปี 5. ข้อมูลการตายของทารกของสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข สูงกว่าข้อมูลกรมอนามัย (รายงาน) ไม่มากนัก จึงเลือกใช้ข้อมูลของสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ เนื่องจากมีการเก็บข้อมูลที่ครอบคลุม จัดเก็บเป็นระบบ และมีข้อมูลต่อเนื่องทุกปี

นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี

ความแตกต่างด้านสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม สถานภาพของครอบครัว โดยเฉพาะมารดาและภาวะของสิ่งแวดล้อมของสังคม มีผลกระทบต่อการเจริญพันธุ์หรือการมีชีวิตรอดของทารกด้วย เช่น การเลือกกินอาหารในระหว่างตั้งครรภ์ การได้รับบริการด้านสุขภาพที่มีประสิทธิภาพในการดูแลครรภ์ รวมถึงการดูแลสุขภาพ อาหาร การฉีดวัคซีนป้องกันโรคแก่บุตรในช่วงวัยทารก ซึ่งจะส่งผลต่อการเกิดและความปลอดภัยของการเกิด ปัจจุบันความพยายามปรับปรุงบริการสาธารณสุขและบุคลากร ทำให้อัตราตายของทารกและเด็กลดลงอย่างเป็นที่พอใจ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.14 อัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี (Mortality Rate of Children under 5 Years)			
ขอบเขตความหมาย	จำนวนเด็กที่ตายก่อนอายุครบ 5 ปี ต่อการเกิดมีชีพ 1,000 คน			
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อรายงานสถานการณ์การตายของเด็ก วิเคราะห์ปัญหาทางาน และพัฒนาคุณภาพงานอนามัยแม่และเด็ก			
หน่วยวัด	จำนวนการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ต่อการเกิดมีชีพ 1,000 คน			
เป้าหมาย / เกณฑ์	ปรับเป้าหมายลดอัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี เทียบเท่าอัตราเฉลี่ยปี พ.ศ. 2543 ของกลุ่มประเทศ OECD รายได้สูง (7 ต่อการเกิดมีชีพ 1,000 คน) หมายเหตุ : เป้าหมายตาม MDG (ลดอัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ลงสองในสามในช่วงปี พ.ศ. 2533 – 2558) ไม่สามารถใช้กับประเทศไทย เนื่องจากอัตราการตายของเด็กก่อนข้างต่ำ			
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนทารกที่ตายก่อนอายุครบ 5 ปี ในช่วงเวลาที่กำหนด}}{\text{จำนวนการเกิดมีชีพทั้งหมดในช่วงเวลาเดียวกัน}} \times 1000$			
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	อัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี			
	ปี พ.ศ.	รวม	ชาย	หญิง
	2525	4.1	4.5	3.6
	2532	2.0	2.3	1.7
	2535	2.0	2.2	1.7
	2540	1.5	1.6	1.4
	2541	2.8	2.8	2.8
	2542	14.5	15.3	13.7
	2543	11.9	13.4	10.4
	2544	12.3	13.0	11.4
	2545	11.7	12.5	10.9
	2546	12.0	12.4	10.4
	หมายเหตุ : อัตราตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี เพิ่มขึ้น เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงเทคนิควิธีการจัดเก็บข้อมูล			

วิธีการจัดทำ	สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เก็บรวบรวมข้อมูลการตาย จาก “มรณบัตร” (ทร. 4) โดยการรับแจ้งจาก ทะเบียนการตาย และกระทรวงสาธารณสุขจะรับข้อมูลมาประมวลผลเป็น สถิติการตายและสาเหตุการตาย
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มข้อมูลข่าวสารสุขภาพ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข 88/22 ม.4 ตลาดขวัญ ถ. ดิวนันท อ. เมือง จ. นนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-1491 โทรสาร : 0-2590-1503
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2480
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงาน “สถิติสาธารณสุข” Website : http://www.moph.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ข้อมูลที่ได้ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากความไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ของการ แจ้งตาย แต่ยังควรใช้แหล่งข้อมูลจากทะเบียนราษฎรต่อไปเนื่องจาก เป็นแหล่งข้อมูลที่อยู่บนฐานประชากรทั้งหมด (Population based) และ ต่อเนื่อง ข้อมูลจากทะเบียนราษฎร ปี พ.ศ. 2539 -2540 มีการปรับเปลี่ยน ระบบการรายงานข้อมูลการตายจากสำนักทะเบียนต่างๆ ทั่วประเทศมายัง สำนักทะเบียนกลาง และจัดแบ่งฐานข้อมูลส่วนกลางไปตั้งเป็นฐานข้อมูล ย่อย ในแต่ละสำนักทะเบียนต้องเร่งรัดการปรับปรุงฐานข้อมูลให้เป็น ปัจจุบันด้วยโปรแกรมพิเศษที่ไม่ได้บันทึกข้อมูลการตายด้วยมรณบัตร ตามปกติ ข้อมูลส่วนนี้จึงไม่ได้ประมวลผลเก็บไว้ในฐานข้อมูลการตายที่ ได้จัดส่งให้กระทรวงสาธารณสุข
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	แม้ว่าประเทศไทยอัตราการตายของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี เริ่มจะลดลงแล้ว แต่ยังนับว่าสูงอยู่เมื่อเทียบกับประเทศพัฒนาแล้วอื่นๆ ซึ่งมีอัตราตายของ เด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ไม่เกิน 6 ต่อการเกิดมีชีวิต 1,000 คนต่อปี การ ปรับปรุงบริการสาธารณสุขและพัฒนาบุคลากร รวมทั้งการให้ความรู้ กับมารดาที่ตั้งครรภ์ ในเรื่องการเลือกกินอาหารในระหว่างตั้งครรภ์ การดูแลสุขภาพระหว่างตั้งครรภ์ รวมถึงการดูแลสุขภาพ อาหาร การฉีดวัคซีนป้องกันโรคแก่บุตรในช่วงแรกของปฐมวัย ควรได้รับการ ส่งเสริมให้มีประสิทธิภาพต่อไป

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.15 อัตราทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม		
ขอบเขตความหมาย	อัตราทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ต่อจำนวนทารกเกิดมีชีพที่ได้รับการชั่งน้ำหนัก ทั้งหมด 100 คน		
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อศึกษาสภาวะโภชนาการของมารดาขณะตั้งครรภ์		
หน่วยวัด	อัตราทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ต่อทารกเกิดมีชีพ 100 คน		
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมายการดำเนินงานด้านอนามัยแม่และเด็กตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2545-2549) ตั้งเป้าหมายอัตราทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ไม่เกิน ร้อยละ 7		
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนทารกที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ในช่วงเวลาที่กำหนด} \times 100}{\text{จำนวนการเกิดมีชีพที่ได้รับการชั่งน้ำหนักทั้งหมด}}$		
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	อัตราทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม		
	ปี พ.ศ.	ชาย	หญิง
	2546	6.0	6.0
	2543	6.0	7.0
	2540	7.2	8.0
วิธีการจัดทำ	หมายเหตุ : อัตราทารกเกิดมีชีพที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม อาจสูงเกินจริงเนื่องจากได้รวมน้ำหนักเด็กแรกเกิด 2,500 กรัม เข้าในการคำนวณด้วย เพราะการจัดกลุ่มน้ำหนักทารกแรกเกิดเป็นช่วง คือ 2,001-2,500 กรัม		
	สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยเก็บรวบรวมข้อมูลการเกิด จาก “สูติบัตร” (ทร. 1) โดยการรับแจ้งจากทะเบียนการเกิด และกระทรวงสาธารณสุขจะรับข้อมูลมาประมวลผลเป็นสถิติการเกิด		
	ความถี่การจัดเก็บ		
	รายปี		
	หน่วยงานจัดเก็บ		
สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย			
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	กลุ่มข้อมูลข่าวสารสุขภาพ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์		
	กระทรวงสาธารณสุข		
	88/22 ม.4 ตลาดขวัญ ถ. ดิวนันท์ อ. เมือง จ. นนทบุรี 11000		
	โทรศัพท์ : 0-2590-1491		
	โทรสาร : 0-2590-1503		

ปีที่เริ่มดำเนินการ	ปี พ.ศ. 2480
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	ปี พ.ศ. 2546
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงาน “สถิติสาธารณสุข” Website : http://www.moph.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. อัตราทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ได้ข้อมูลจากรายงานสถิติสาธารณสุข และใช้ตารางจำนวนและร้อยละของการเกิดมีชีพทั้งประเทศ จำแนกตามน้ำหนักแรกเกิด กลุ่มอายุมารดาและเพศในการคำนวณ วิธีการคำนวณ รวมจำนวนเด็กแรกเกิดที่มีน้ำหนัก ต่ำกว่า 500 -2,500กรัมหารด้วยจำนวนเด็กแรกเกิดทั้งหมดคูณ 100 2. ข้อมูลจากสตูบัตร์ ซึ่งสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย รับผิดชอบในการรับแจ้งจากทะเบียนการเกิด และกระทรวงสาธารณสุขจะรับข้อมูลมาประมวลผลเป็นสถิติการเกิดมีชีพ ซึ่งในปัจจุบันฐานข้อมูลจัดเก็บ 2 ระบบ คือ 1) ระบบเดิม เก็บรวบรวมข้อมูลได้จาก “สตูบัตร์” (ทร. 1) 2) ระบบใหม่ (เริ่ม พ.ศ. 2539) สตูบัตร์ฉบับเดียว ให้กับผู้แจ้ง และข้อมูลจะถูกส่งไปสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	อัตราทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ของทารกเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ปี 2546 อัตราทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม เพศชายและเพศหญิง เท่ากับ ร้อยละ 6.0 และเมื่อเปรียบเทียบเป้าหมายในแผนฯ 9 พบว่า สามารถลดลงได้ตามเป้าหมาย (ตั้งเป้าหมายอัตราทารกแรกเกิดที่มีน้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ไม่เกินร้อยละ 7) แต่อย่างไรก็ตามผู้หญิงที่เป็นมารดายังคงควรได้รับความรู้ในการดูแลตนเองด้านสุขภาพอนามัย ในเรื่องการกินอาหารที่เป็นประโยชน์ระหว่างตั้งครรภ์ เนื่องจากสภาวะโภชนาการของมารดาขณะตั้งครรภ์ มีผลกระทบทำให้น้ำหนักตัวทารกเมื่อเกิดน้อยเพราะเจริญเติบโตไม่ดี และเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคได้ง่าย จึงควรจะต้องมีการปรับปรุงอนามัยแม่และเด็ก โดยเฉพาะด้านโภชนาการของมารดาขณะตั้งครรภ์ และการให้คำแนะนำโดยบุคลากรสาธารณสุขแก่สมาชิกในครอบครัว โดยเฉพาะสามีของหญิงตั้งครรภ์

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.16 ร้อยละเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่มีภาวะทุพโภชนาการ
ขอบเขตความหมาย	เด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 5 ปี (5 ปี 11 เดือน 29 วัน) ที่มีน้ำหนักเปรียบเทียบกับอายุตามเกณฑ์มาตรฐาน
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	ศึกษาสถานการณ์ ภาวะทุพโภชนาการในเด็กอายุต่ำกว่า (0-5 ปี) เพื่อกำหนดนโยบาย และแนวทางแก้ไขปัญหาภาวะสุขภาพแม่และเด็ก
หน่วยวัด	ร้อยละของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่มีภาวะทุพโภชนาการ
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมายการดำเนินงานด้านอนามัยแม่และเด็กตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ตั้งเป้าหมายอัตราเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี มีการเจริญเติบโตตามเกณฑ์มาตรฐานอายุตามน้ำหนักไม่น้อยกว่าร้อยละ 93 ดังนั้น ร้อยละเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่มีภาวะทุพโภชนาการต้องไม่เกินร้อยละ 7
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนเด็กอายุ 0-5 ปี ที่มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตามอายุ} \times 100}{\text{จำนวนเด็กอายุ 0-5 ปี ที่ชั่งน้ำหนักทั้งหมดในช่วงเวลาเดียวกัน}}$
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ร้อยละเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่มีภาวะทุพโภชนาการ (ข้อมูลจากรายงาน) ปี พ.ศ. 2548 ร้อยละ 2.83 ปี พ.ศ. 2547 ร้อยละ 2.53 ปี พ.ศ. 2546 ร้อยละ 8.7 ปี พ.ศ. 2545 ร้อยละ 8.63
วิธีการจัดทำ	เก็บข้อมูลจากแบบรายงาน ภ.102-4 ภ.104/1-4 จากสถานบริการสาธารณสุข 12 เขต 75 จังหวัด และกรุงเทพมหานคร และรวบรวมข้อมูล โดยสำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สถานบริการสาธารณสุข 12 เขต 75 จังหวัด และกรุงเทพมหานคร ส่งรายงานทุก 3 เดือน ให้สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข เพื่อรวบรวมข้อมูลและรายงานทุกปี
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข 88/22 ม.4 ตลาดขวัญ ถ. ดิวนันท อ. เมือง จ. นนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-4420

ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2537
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2548
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	1. รายงาน “สถานการณ์อนามัยแม่และเด็ก ปี 2544-2546” 2. รายงานสถานการณ์ภาวะโภชนาการของประเทศไทย Website : http://nutrition.anamai.moph.go.th/newpage3.htm
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. ตัวชี้วัดสุขภาพประชากรเด็กกำหนดการเฝ้าระวังเฉพาะน้ำหนักของเด็กเนื่องจากเด็กอายุต่ำกว่า 2 ปี ยังยืนไม่ได้มั่นคงจึงไม่สามารถวัดส่วนสูงได้ถูกต้องแม่นยำ สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 2 ปี จึงมีข้อมูลเฉพาะน้ำหนักที่แน่นอน 2. ใช้ข้อมูลรายงานสถานการณ์ภาวะโภชนาการของประเทศไทย (ตัวชี้วัด/รายการข้อมูล : ลำดับที่ 12 ร้อยละเด็ก 0-5 ปี มีการขาดสารอาหาร (โปรตีนและพลังงาน)
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	ปัจจัยประการหนึ่งที่สำคัญและส่งผลกระทบต่อภาวะทุพโภชนาการของเด็ก คือ รายได้ของครอบครัว เด็กที่เกิดมาในครอบครัวยากจน แม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว ไม่สามารถดูแลและเลี้ยงดูบุตรได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งไม่สามารถส่งเสริมให้เด็กมีการเติบโตอย่างเต็มศักยภาพ ทำให้เด็กอาจได้รับอาหารไม่เพียงพอและมีพัฒนาการล่าช้าได้ จากข้อมูลที่ผ่านมา พบว่า ในช่วงที่ผ่านมาประเทศไทยได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาลดเด็กขาดโปรตีนและพลังงาน สามารถลดภาวะทุพโภชนาการเด็กลงจากร้อยละ 8.63 ในปี พ.ศ. 2545 เหลือเพียงร้อยละ 2.83 ในปี พ.ศ. 2548 แต่ปัญหาภาวะโภชนาการเด็กยังคงต้องให้ความสนใจดำเนินการป้องกันและแก้ไขต่อไป ควบคู่กับการให้โภชนาการศึกษาแก่พ่อแม่ ในเรื่องการเจริญเติบโตของเด็กและการให้อาหารเสริมเหมาะสมตามวัย แก่เด็ก เพื่อช่วยขจัดโรคขาดสารอาหารในเด็ก ซึ่งเป็นวิธีการสำคัญที่สุดในการพัฒนาด้านโภชนาการเด็ก

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.17 อัตราการตั้งครรภ์ของมารดาอายุน้อย						
ขอบเขตความหมาย	มารดาคลอดบุตรเมื่ออายุตนเองขณะคลอดน้อยกว่า 20 ปี ต่อ จำนวนมารดาคลอดบุตรทั้งหมด 100 คน						
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อติดตามและส่งเสริมสุขภาพหญิงอายุต่ำกว่า 20 ที่ตั้งครรภ์ เพื่อวางแผนและการพัฒนาคุณภาพงานอนามัยแม่และเด็กต่อไป						
หน่วยวัด	จำนวนมารดาคลอดบุตรเมื่ออายุตนเองขณะคลอดน้อยกว่า 20 ปี ต่อจำนวนมารดาคลอดบุตรทั้งหมด 100 คน						
เป้าหมาย / เกณฑ์	เป้าหมายการดำเนินงานด้านอนามัยแม่และเด็กตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ตั้งเป้าหมายอัตราแม่ที่อายุน้อยกว่า 20 ปี ไม่เกินกว่า ร้อยละ 10						
วิธีคำนวณ	$\frac{\text{จำนวนมารดาที่อายุน้อยกว่า 20 ปีคลอดบุตรในช่วงเวลาที่กำหนด} \times 100}{\text{จำนวนมารดาคลอดบุตรทั้งหมดในช่วงเวลาเดียวกัน}}$						
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	อัตราการตั้งครรภ์ของมารดาอายุน้อย <table style="margin-left: auto; margin-right: auto;"> <tr> <td>ปี พ.ศ. 2546</td><td>12.90</td></tr> <tr> <td>ปี พ.ศ. 2543</td><td>11.90</td></tr> <tr> <td>ปี พ.ศ. 2540</td><td>11.60</td></tr> </table> หมายเหตุ : ประมวลจากข้อมูลตารางจำนวนเกิดมีชีพทั้งประเทศ จำแนกตามเพศ น้ำหนักเด็กแรกเกิด และกลุ่มอายุมารดา	ปี พ.ศ. 2546	12.90	ปี พ.ศ. 2543	11.90	ปี พ.ศ. 2540	11.60
ปี พ.ศ. 2546	12.90						
ปี พ.ศ. 2543	11.90						
ปี พ.ศ. 2540	11.60						
วิธีการจัดทำ	สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เก็บรวบรวมข้อมูลการเกิด จาก “สูติบัตร” (ทร. 1) โดยการรับแจ้งจากทะเบียนการเกิด และกระทรวงสาธารณสุขจะรับข้อมูลมาประมวลผลเป็นสถิติการเกิด						
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี						
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย						
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/เว็บไซต์/e-mail)	สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กลุ่มข้อมูลข่าวสารสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข 88/22 ม.4 ตลาดขวัญ ถ. ดิวนันท อ. เมือง จ. นนทบุรี 11000 โทรศัพท์ : 0-2590-1491 โทรสาร : 0-2590-1503						

ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2480
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	1. รายงาน “สถิติสาธารณสุข” 2. Website : http://www.moph.go.th
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	ประมวลข้อมูลจากตาราง จำนวนของการเกิดมีชีพในโรงพยาบาลของรัฐ จำแนกตามน้ำหนักแรกเกิด และกลุ่มอายุมารดา วิธีคำนวณ รวมจำนวนบุตรชายและหญิงที่เกิดกับมารดาอายุ < 15 ปี และ 15-19 ปี หาดด้วยจำนวนบุตรชายและหญิงที่เกิดกับมารดาทั้งหมดคูณ 100
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	มารดาที่ตั้งครรภ์ตั้งแต่อายุน้อย ถือเป็นกลุ่มเสี่ยงมาก ซึ่งควรได้รับการเป็นพิเศษ เนื่องจากการตั้งครรภ์ตั้งแต่อายุน้อยมีความเสี่ยงต่อปัญหาสุขภาพต่างๆ ในระหว่างตั้งครรภ์ เช่น ภาวะที่เกิดจากการตั้งครรภ์และการคลอด ได้แก่ โรคครรภ์เป็นพิษ การคลอดที่ติดขัดและติดเชื้ ทำให้เด็กที่เกิดมาตายหรือพิการ ดังนั้น ในระหว่างตั้งครรภ์มารดาต้องดูแลสุขภาพอย่างถูกต้อง มารดาที่ตั้งครรภ์ตั้งแต่อายุน้อยอาจขาดความรู้ที่จะดูแลตนเองในด้านสุขภาพอนามัย ขาดความรู้ในเรื่องการกินอาหารที่เป็นประโยชน์ระหว่างการตั้งครรภ์ ทำให้การเสียชีวิตของมารดาและทารกมีความเสี่ยงสูงได้ นอกจากนั้นการมีบุตรตั้งแต่อายุน้อยยังเป็นอุปสรรคต่อโอกาสทางการศึกษาและการมีงานทำ รวมทั้งโอกาสทางสังคมอื่นๆ อีกด้วย เมื่อพิจารณาข้อมูลร้อยละมารดาที่อายุน้อยกว่า 20 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 – 2546 พบว่า ใกล้เคียงกัน แต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ (อัตรามารดาที่อายุน้อยกว่า 20 ปี ไม่เกินกว่าร้อยละ 10) ซึ่งให้เห็นว่ายังต้องมีการให้ความรู้ความเข้าใจแก่วัยรุ่นในเรื่องของอนามัยเจริญพันธุ์ การดูแลสุขภาพขณะตั้งครรภ์ให้เพิ่มมากขึ้น รวมทั้งจัดหาข้อมูลและให้บริการที่จำเป็นเพื่อสนองต่อความต้องการด้านสุขภาพ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.18 จำนวนคดีกระทำทารุณเด็ก
ขอบเขตความหมาย	จำนวนข้อหาที่พิจารณาเสร็จไปในคดีอาญาของศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัว จำแนกความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ตามฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ ประกอบด้วย 1. ความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี ม. 277 2. ความผิดเกี่ยวกับการกระทำชำเรา ม.277 ทวิ – ม.277 ตรี 3. ความผิดเกี่ยวกับการอนาจาร ม.278 - ม. 285
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อสะท้อนให้เห็นภาพรวมเกี่ยวกับข้อหาตามฐานความผิดเกี่ยวกับเพศของสังคมไทย และเป็นข้อมูลหนึ่งในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาสังคมได้
หน่วยวัด	จำนวนข้อหา
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	ปี พ.ศ. 2546 ข้อหาที่พิจารณาเสร็จไปในคดีอาญา เท่ากับ 4,774 ข้อหา หมายเหตุ : จำนวนข้อหาที่พิจารณาเสร็จสิ้นไปในคดีอาญาของศาลชั้นต้น (3,984 ข้อหา) จำนวนข้อหาที่พิจารณาเสร็จสิ้นไปในคดีอาญาของศาลเยาวชนและครอบครัว (790 ข้อหา)
วิธีการจัดทำ	สำนักงานศาลยุติธรรม จัดทำข้อมูลโดยการรวบรวมรายงานประจำปี ของศาลทั่วราชอาณาจักร โดยสรุปข้อมูลและจัดทำรายละเอียดต่างๆ ทางสถิติของศาลชั้นต้นทั่วราชอาณาจักร ศาลเยาวชนและครอบครัว
ความถี่การจัดเก็บ	รายปี
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักงานศาลยุติธรรม
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	ฝ่ายระบบข้อมูลและสถิติ สำนักงานแผนและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม อาคารศาลอาญา ถนนรัชดาภิเษก จตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ : 0-2541-2284-91
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2546
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ

การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	1. รายงานสถิติของศาลทั่วราชอาณาจักร ประจำปี พ.ศ. 2546 2. CD - ROM
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. จำนวนข้อหาที่พิจารณาเสร็จไป เป็นข้อมูลที่รวบรวมจากตารางจำนวนข้อหาที่ขึ้นสู่การพิจารณาและข้อหาที่พิจารณาเสร็จไปในคดีอาญาของศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร จำแนกความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ตามฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ ประกอบด้วย 1) ความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิงอายุไม่เกิน 15 ปี ม. 277 2) ความผิดเกี่ยวกับการกระทำชำเรา ม.277 ทวิ – ม.277 ตรี 3) ความผิดเกี่ยวกับการอนาจาร ม.278 - ม. 28 แต่การกระทำทารุณเด็กนอกเหนือจากความผิดเรื่องเพศไม่สามารถระบุได้เนื่องจากไม่มีข้อมูลในส่วนของผู้เสียหายว่าเป็นเด็กหรือไม่ และบอกไม่ได้ว่าจำนวนข้อหาที่ตัดสินว่าการกระทำนั้นผิดมีกี่ข้อหา 2. ข้อมูลก่อนหน้า พ.ศ. 2546 การจำแนกข้อหาที่พิจารณาเสร็จไปในคดีอาญาของศาลชั้นต้นและศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วราชอาณาจักร จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับเพศ ไม่ละเอียดพอที่จะสามารถระบุจำนวนข้อหาที่กระทำกับเด็กได้ชัดเจน จึงไม่สามารถแสดงข้อมูลได้ 3. คดีที่เกิดขึ้นอาจต่ำกว่าความเป็นจริง เนื่องจากเด็กบางคนที่ถูกทารุณไม่สามารถฟ้องร้องดำเนินคดีได้เอง นอกจากนี้ไม่มีมาตรการทางกฎหมายกำหนดให้แพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ หรือผู้ทำงานด้านเด็กต้องรายงานกรณีที่เกิดการทารุณ ในห้องครัวที่รับผิดชอบด้านการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก รวมทั้งขาดการประสานงานและร่วมมือกันระหว่างองค์กรเอกชนและองค์กรของรัฐในการเก็บข้อมูลสถิติเด็กถูกทารุณ
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	สังคมไทยควรตระหนักถึงผลกระทบของความรุนแรงที่มีต่อเด็กทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องไม่ควรจะเพิกเฉยกับการกระทำทารุณเด็ก โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการถูกกระทำรุนแรงมากที่สุด ผู้พบเห็นควรจะต้องให้ความช่วยเหลือเด็กให้พ้นจากความรุนแรงนั้น และควรมีการช่วยเหลือเด็กกลุ่มนี้อย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ควรมีระบบรายงานข้อมูลเด็กถูกกระทำทารุณเพื่อใช้ประเมินขนาดของปัญหานี้ได้อย่างถูกต้องสามารถใช้กำหนดนโยบายด้านสุขภาพและสังคมพร้อมทั้งดำเนินการปัญหานี้ได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.19 เหตุการณ์กระทำทารุณเด็ก
ขอบเขตความหมาย	จำนวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณทางร่างกาย จิตใจ และทางเพศ
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อรวบรวมข้อมูลจำนวนเด็กที่ถูกกระทำทารุณทางร่างกาย จิตใจ และทางเพศ
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน และสตรี 1. หน่วยงานภาครัฐ 1.1 สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก 1.2 หน่วยงานที่อยู่ในระหว่างดำเนินการติดต่อขอข้อมูล ● สำนักงานตำรวจแห่งชาติ - ศูนย์ประสานงานป้องกันและปราบปรามการค้าโสเภณีและการใช้แรงงานเด็ก (ศสร.ตร.) - ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก เยาวชน และสตรี ทำหน้าที่ประสานการช่วยเหลือเด็ก เยาวชน และสตรีที่ถูกละเมิดสิทธิ (ปดส.) - ศูนย์สอบสวนคดีเด็ก สตรี และคดีพิเศษ ประจำกองบังคับการ 9 ศูนย์ (เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2548) ● สำนักงานอัยการสูงสุด - ศูนย์อัยการคุ้มครองสิทธิเด็กและสถาบันครอบครัวกลาง (จัดตั้งเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2548) ● กระทรวงยุติธรรม - เครือข่ายสิทธิเด็กกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก ถูกกระทำทารุณทางร่างกาย จิตใจ ทางเพศ และสิ่งเสพติด กองการแพทย์ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง - ศูนย์ให้คำปรึกษาเยาวชนและครอบครัว ● กระทรวงแรงงาน - กองแรงงานหญิงและเด็กกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ● กรุงเทพมหานคร - กองสังคมสงเคราะห์ สำนักสวัสดิการสังคม (กลุ่มงานเด็กและเยาวชน) - ศูนย์พิทักษ์เด็กและสตรี เพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกทำร้ายทารุณ โดยจัดบริการในโรงพยาบาลของ กทม. 7 แห่ง

- กระทรวงสาธารณสุข

- กรมสุขภาพจิต
- ศูนย์หอเทคโนโลยีคลายเคียด กรมสุขภาพจิต

2. **หน่วยงานภาคเอกชน** เป็นองค์กรเอกชนที่ทำงานด้านเด็กเยาวชน และสตรี ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการรณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี รวมทั้งจัดบริการให้คำปรึกษา การให้ความช่วยเหลือ และบ้านพักฉุกเฉิน

2.1 มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก มูลนิธิคุ้มครองเด็ก มูลนิธิเด็ก สหทัยมูลนิธิ มูลนิธิมิตรมวลเด็ก มูลนิธิดวงประทีป ฯลฯ ซึ่งเป็นองค์กรเอกชนที่ให้ ความช่วยเหลือและสงเคราะห์เด็กที่ประสบปัญหาด้านต่างๆ และเน้นการทำงานเชิงรุกกับชุมชน ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็กและครอบครัว

2.2 มูลนิธิเพื่อนหญิง มีศูนย์พิทักษ์สิทธิสตรี บริการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับ ปัญหาครอบครัว

2.3 มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก

2.4 มูลนิธิผู้หญิง

หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่
(สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/
เว็บไซต์/e-mail)

1. ศูนย์อัยการคุ้มครองสิทธิเด็กและสถาบันครอบครัวกลาง

2. ศูนย์ประสานงานป้องกันและปราบปรามการค้าโสเภณี
และการใช้แรงงานเด็ก กรมตำรวจ กองบังคับการกองปราบปราม
ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพฯ
โทรศัพท์ : 0-2512-0606, 0-2512-1090 ,02-513-1725

3. สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก
กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ 10100
โทรศัพท์ : 0-2628-3362

4. มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก
เลขที่ 100/475 ซ.แจ้งวัฒนะ 10 แขวงทุ่งสองห้อง
เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210
โทรศัพท์ : 0-2574-3753 , 0-2574-1381

5. มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก
เลขที่ 185/16 ซอยวัดดีดวด ถนนจรัญสนิทวงศ์ 12 กรุงเทพฯ 10600
โทรศัพท์ : 02-412-1196. 412-0739

6. มูลนิธิผู้หญิง
35/267 ซอย จรัญสนิทวงศ์ 62 บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ : 0-2433-5149 , 0-2435-1246

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	1. ข้อมูลสถิติเด็กถูกระทำทารุณของหน่วยงานภาครัฐ มูลนิธิ และองค์กรต่างๆ มีลักษณะการเก็บข้อมูล การนิยาม และการแบ่งประเภทเด็กถูกระทำทารุณแตกต่างกัน ทำให้ข้อมูลสถิติเด็กถูกระทำทารุณแตกต่างกัน จึงไม่สามารถรวมข้อมูลสถิติเด็กถูกระทำทารุณจากหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้เห็นภาพรวมของประเทศได้ 2. เนื่องจากระยะเวลาการเก็บข้อมูล เพื่อจัดทำชุดข้อมูลตัวชี้วัดสถานภาพสตรีไทยมีจำกัด รวมทั้งมีหลายหน่วยรับผิดชอบให้ความช่วยเหลือเด็กเยาวชน สตรี และหลายหน่วยงานมีข้อมูลสถิติเด็กถูกระทำทารุณ ทำให้การเก็บข้อมูลยังไม่ครอบคลุมและครบทุกหน่วยงาน
นัยสำคัญต่อสถานภาพสตรี	จำนวนเหตุการณ์กระทำทารุณต่อเด็กทั้งทางร่างกาย จิตใจ และทางเพศเป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาสังคม และความรุนแรงที่เกิดจากบทบาทความสัมพันธ์หญิงชาย และความไม่ตระหนักถึงผลกระทบของปัญหาเมื่อพิจารณาสถิติข้อมูลเด็กถูกระทำทารุณทางร่างกาย จิตใจ และทางเพศพบว่า เด็กที่ถูกทำร้ายร่างกาย และถูกล่วงละเมิดทางเพศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่จำนวนเหตุการณ์เด็กถูกระทำทารุณ ยังไม่สามารถชี้ให้เห็นความรุนแรงของสถานการณ์ หรือประเมินขนาดของปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมได้ ทำให้ไม่สามารถออกมาตราการ หรือกฎหมายที่เหมาะสมเพื่อป้องกันและแก้ปัญหาได้ ดังนั้น ถ้าหากมีการจัดเก็บจำนวนเหตุการณ์เด็กถูกระทำทารุณอย่างเป็นระบบ หลายหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนร่วมกันเก็บข้อมูลก็จะสามารถประเมินสถานการณ์ สะท้อนถึงขนาดของปัญหาชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถสร้างความตระหนักให้กับสังคมได้

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.19.1 เหตุการณ์กระทำทารุณเด็ก (มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก)																																				
ขอบเขตความหมาย	เด็กถูกกระทำทารุณ หมายถึง เด็กถูกทำร้ายร่างกาย เด็กถูกละเมิดทางเพศ โสเภณีเด็ก และแรงงานเด็กที่มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กให้ความช่วยเหลือ																																				
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์เด็กที่ประสบปัญหาถูกทำร้ายร่างกาย และเด็กถูกละเมิดทางเพศ																																				
หน่วยวัด	จำนวนเด็กที่ช่วยเหลือ																																				
วิธีคำนวณ	นับจำนวนเด็กถูกทำร้ายร่างกาย เด็กถูกละเมิดทางเพศ โสเภณีเด็ก และแรงงานเด็กที่มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กให้ความช่วยเหลือ																																				
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	จำนวนเด็กที่มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กให้ความช่วยเหลือปี 2524-2546 <table><tr><td>ประเภทเด็กที่ให้ความช่วยเหลือ</td><td>2524</td><td>2534</td><td>2544</td><td>2545</td><td>2546</td></tr><tr><td>เด็กถูกละเมิดทางเพศ</td><td>0</td><td>54</td><td>71</td><td>113</td><td>100</td></tr><tr><td>เด็กถูกทำร้ายร่างกาย</td><td>0</td><td>38</td><td>22</td><td>41</td><td>26</td></tr><tr><td>แรงงานเด็ก</td><td>12</td><td>58</td><td>0</td><td>5</td><td>74</td></tr><tr><td>โสเภณีเด็ก</td><td>0</td><td>337</td><td>44</td><td>17</td><td>0</td></tr><tr><td>รวม</td><td>12</td><td>487</td><td>137</td><td>176</td><td>200</td></tr></table>	ประเภทเด็กที่ให้ความช่วยเหลือ	2524	2534	2544	2545	2546	เด็กถูกละเมิดทางเพศ	0	54	71	113	100	เด็กถูกทำร้ายร่างกาย	0	38	22	41	26	แรงงานเด็ก	12	58	0	5	74	โสเภณีเด็ก	0	337	44	17	0	รวม	12	487	137	176	200
ประเภทเด็กที่ให้ความช่วยเหลือ	2524	2534	2544	2545	2546																																
เด็กถูกละเมิดทางเพศ	0	54	71	113	100																																
เด็กถูกทำร้ายร่างกาย	0	38	22	41	26																																
แรงงานเด็ก	12	58	0	5	74																																
โสเภณีเด็ก	0	337	44	17	0																																
รวม	12	487	137	176	200																																
วิธีการจัดทำ	รวบรวมข้อมูลจากจำนวนเด็กที่มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กให้ความช่วยเหลือ																																				
ความถี่การจัดเก็บ	รายเดือน																																				
หน่วยงานจัดเก็บ	มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก																																				
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก 185/16 ถ. จรัญสนิทวงศ์ 12 แขวงท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กทม. 10600 โทรศัพท์ : 0-2412-0738																																				
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2524																																				
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2546																																				
การเข้าถึงข้อมูลและ การเผยแพร่	เอกสารรายงานการดำเนินงานของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก Website : http://www.Thaichildrights.org																																				
ข้อสังเกต / ข้อจำกัด	การรายงานสถานการณ์ที่มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กให้ความช่วยเหลือ นำเสนอข้อมูลในรูปเอกสาร และอยู่ในระหว่างปรับปรุงข้อมูลเพื่อนำเสนอ บน website																																				

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี

ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.19.2 เหตุการณ์กระทำทารุณเด็ก (สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก)			
ขอบเขตความหมาย	เด็กถูกกระทำทารุณ หมายถึง เด็กถูกทำร้ายร่างกายและเด็กถูกละเมิดทางเพศ ที่สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็กได้รับเข้าในสถานแรกรับ/สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ/สถานสงเคราะห์เด็ก 25 แห่ง			
วัตถุประสงค์ /ความสำคัญ	เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์เด็กถูกทำร้ายร่างกายและเด็กถูกละเมิดทางเพศ ที่สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็กให้ความช่วยเหลือ			
หน่วยวัด	จำนวนเด็กที่ช่วยเหลือ			
วิธีคำนวณ	นับจำนวนเด็กถูกทำร้ายร่างกายและเด็กถูกละเมิดทางเพศ ที่สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็กให้ความช่วยเหลือ			
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	จำนวนเด็กที่สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก ได้รับเข้าในสถานแรกรับ/สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ/สถานสงเคราะห์เด็ก 25 แห่งในสังกัดกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ปีงบประมาณ 2546-2548 (ตุลาคม 47 - มีนาคม 48)			
	ประเภทเด็กถูกทารุณกรรม	ปี 2546	ปี 2547	ปี 2548
	เด็กถูกทำร้ายร่างกาย	144	215	203
	เด็กถูกละเมิดทางเพศ	274	260	219
	เด็กถูกทำร้ายทางจิตใจ		2	9
	รวม	418	477	431
วิธีการจัดทำ	นับจำนวนเด็กถูกทำร้ายร่างกายและเด็กถูกละเมิดทางเพศที่สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็กได้รับเข้าในสถานแรกรับ/สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ/สถานสงเคราะห์เด็ก 25 แห่ง			
ความถี่การจัดเก็บ	รายเดือน			
หน่วยงานจัดเก็บ	สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก			
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์			
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2543			
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	พ.ศ. 2547			
ระดับพื้นที่นำเสนอ	ระดับประเทศ			
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	รายงานผลการดำเนินงานประจำปี			

รายละเอียดตัวชี้วัดสถานภาพสตรี
ประเด็นที่ 12 : เด็กผู้หญิง

ชื่อตัวชี้วัด	12.19.3 เหตุการณ์กระทำทารุณเด็ก (มูลนิธิผู้หญิง)																
ขอบเขตความหมาย	จำนวนเด็กที่ประสบปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ และการค้ามนุษย์ ที่มูลนิธิผู้หญิงให้ความช่วยเหลือ																
วัตถุประสงค์ / ความสำคัญ	เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์เด็กที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ และการค้ามนุษย์																
หน่วยวัด	จำนวนเด็กที่ช่วยเหลือ																
วิธีคำนวณ	นับจำนวนเด็กที่ประสบปัญหาในเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ และการค้ามนุษย์ ที่มูลนิธิผู้หญิงให้ความช่วยเหลือ																
ข้อมูลที่ผ่านมา – ปัจจุบัน	จำนวนเด็ก (อายุต่ำกว่า 18 ปี) ที่มูลนิธิผู้หญิงให้ความช่วยเหลือ																
	<table><tr><td>ประเภท</td><td>ปี 2548 (ม.ค-มี.ค)</td><td>ปี 2547</td><td>ปี 2546</td></tr><tr><td>การค้ามนุษย์</td><td>12</td><td>0</td><td>70</td></tr><tr><td>ความรุนแรงทางเพศ</td><td>4</td><td>5</td><td>5</td></tr><tr><td>รวม</td><td>16</td><td>5</td><td>75</td></tr></table>	ประเภท	ปี 2548 (ม.ค-มี.ค)	ปี 2547	ปี 2546	การค้ามนุษย์	12	0	70	ความรุนแรงทางเพศ	4	5	5	รวม	16	5	75
ประเภท	ปี 2548 (ม.ค-มี.ค)	ปี 2547	ปี 2546														
การค้ามนุษย์	12	0	70														
ความรุนแรงทางเพศ	4	5	5														
รวม	16	5	75														
วิธีการจัดทำ	รวบรวมข้อมูลจากจำนวนผู้ที่มูลนิธิผู้หญิงให้ความช่วยเหลือ																
ความถี่การจัดเก็บ	รายเดือน																
หน่วยงานจัดเก็บ	มูลนิธิผู้หญิง																
หน่วยงานรับผิดชอบ / เผยแพร่ (สถานที่ติดต่อ/โทรศัพท์/โทรสาร/ เว็บไซต์/e-mail)	งานบริการสังคมมูลนิธิผู้หญิง 35/267 ซ. จรัญสนิทวงศ์ 62 บางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700																
ปีที่เริ่มดำเนินการ	พ.ศ. 2546																
ปีล่าสุดที่จัดเก็บ	มกราคม - มีนาคม พ.ศ. 2548																
การเข้าถึงข้อมูลและการเผยแพร่	เอกสารรายงานการดำเนินงานของมูลนิธิผู้หญิง																

ข้อสังเกต / ข้อจำกัด

มูลนิธิผู้หญิงนำเสนอข้อมูลผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ จำแนกตามอายุและประเภทของปัญหา ประเภทที่เกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก จะพิจารณาจากผู้ให้ความช่วยเหลือประเภท การค้ามนุษย์ ความรุนแรงทางเพศ ซึ่งมีอายุต่ำกว่า 18 ปี แต่ไม่มีการแยกเพศของผู้ให้ความช่วยเหลือไว้

1. ความรุนแรงทางเพศ ประกอบด้วย ลวนลามทางเพศ/อนาจาร ข่มขืน หลอกลวงให้มีเพศสัมพันธ์
 2. การค้ามนุษย์ ประกอบด้วย บังคับค้าประเวณี แรงงานบังคับ
-